

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ÷lkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ÷lkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 189

• 15 Nisan / Nisan 2022

• Fiyatı / Biha: 10 TL

SEÇİMLE DEĞİŞECEK BİRŞEY YOK!

İÇİNDEKİLER

- 3** RUSYA BOLŞEVİKLERİNİN DENEYLERİNİN IŞIĞINDA
PARLAMENTO VE SEÇİMLER KONUSUNDA MARKSİST-LENİNİST TAVIR
- 13** DARAĞACINA KORKUSUZCA YÜRÜYENLERİN ANISINA
- 26** BOLŞEVİK PARTİZAN (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) VE
TROTZ ALLEDEM (ALMANYA)'NIN ORTAK AÇIKLAMASI:
UKRAYNA'DA HALKLARIN KATLİAMINI DURDURUN!
EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE EDELİM!
- 29** AKP HÜKÜMETİ, FRENI PATLAMIŞ KAMYON MİSALİ
SALDIRILARINI GÜN GEÇTİKÇE YOĞUNLAŞTIRIYOR
- 33** PROPAGANDA YALANLARI VE GERÇEKLER
- 41** "YOLDAŞIM VE ÖĞRETMENİM STALİN" KİTABINA DAİR
- 46** EKONOMİK TERÖR VE İNTİKAM EYLEMLERİNE DAİR
- 48** PARTİ PROPAGANDASINDAN
- YİTİRDİKLERİMİZ
- 50** SENİ UNUTMAYACAĞIZ HASAN USTA
- 51** "FİRINCI" YOLDAŞIMIZ ARAMIZDAN AYRILDI
- 53** ALİ ERTEM'İ YİTİRDİK
- 54** YUSUF YOLDAŞIN ARDINDAN...
- 56** YUSUF'AI!...
- 58** ARAMIZDAN AYRILIŞININ 1. YILDÖNÜMÜNDE
YUSUF YOLDAŞI SAYGI VE ÖZLEMLE ANIYORUZ...
O, BOLŞEVİK MÜCADELEDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!
59 'ALİ ABİ'MİZİ, BİR CANIMIZI,
NAZIM DÜZENLİ YOLDAŞIMIZI KAYBETTİK...

RUSYA BOLŞEVİKLERİNİN DENEYLERİNİN IŞIĞINDA PARLAMENTO VE SEÇİMLER KONUSUNDA MARKSİST-LENİNİST TAVIR

Ülkelerimiz yine yeni bir seçime hazırlanıyor. En geç 2023 Haziran'ında halklarımız yine sandık başına çağrılacak... Burjuva partileri Tayyipçiler/Anti-Tayyipçiler biçiminde kümelenmiş birbirini yiyor. "Sol" da her seçimde olduğu gibi yine "ne yapacağız"ı tartışıyor. HDP'nin saflarında seçime katılmak veya ona destek vermek, HDP'nin kendisinin demokrasi adına burjuvazinin iki kanadından birine yamanma siyaseti geliştirdiği gerçeği atlanarak, anda egemen olan akım. Biz bu bağlamda Lenin/Stalin'den, Rusya SDİP'in deneyimlerinden öğrenmenin belirleyici olduğu düşüncesindeyiz. Bundan nerede ise 40 yıl önce, 1983'te Bolşevik Partizan Sayı 11/12'de yayınlanmış bir makaleyi bu yüzden, küçük güncelleştirmelerle yeniden yayınlıyoruz.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'ne önderlik eden Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik)'in parlamento ve seçimler konusundaki tecrübelerinin değerlendirilmesi, bu konuda marksist-leninist tavrın tespiti için kaçınılmaz ön şarttır.

Lenin, "Sol Radikalizm – Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı" adlı eserinde Batı Avrupa'daki "sol"larla polemik içinde, Rusya'daki Bolşeviklerin bu konudaki tecrübelerinden çıkan dersleri toparlar. Bütünlük içinde Lenin'in düşüncelerinin incelenebilmesi ve kavranabilmesi için onun bu sorunu tartıştığı yeri bütünü ile alıyoruz.

"BURJUVA PARLAMENTOLARA KATILMALI MI? ⁽¹⁾

Alman "radikal" komünistleri bu sorunu en büyük küçümsemeyle –ve büyük bir hafiflikle– ele almakta ve hayır! diye yanıtlamaktadır. Nedenler nedir peki? Yukarıda aktarılan pasajda şöyle deniyor:

"... tarihsel ve siyasal bakımdan ömrünü doldurmuş olan parlamentarizmin mücadele biçimlerine her türlü geri dönüş... kesinlikle reddedilmelidir."

1 Alıntıyı hiç kesmeden almamızın bir nedeni, Lenin'in düşüncelerini bütünlük içinde kavramaya hizmet etmektir. Amacımız aynı zamanda okuyucuyu Leninizm'i kaynaklarından incelemeye teşvik etmek, bir anlamda zorlamaktır da.

Bu gülünçlüğe varan bir kendini beğenmişliktir ve açıkça yanlıştır. Parlamentarizme “geri dönüş!” Yoksa Almanya artık bir Sovyet Cumhuriyeti mi? Herhâlde değil! Öyleyse bir “geri dönüş”ten nasıl söz edilebilir? Bu bir safsata değil midir?

Parlamentarizm “tarihsel olarak ömrünü doldurdu.” Bu propaganda anlamında doğrudur. Fakat **pratikte** parlamentarizmin alt edilmiş olmaktan çok uzak olduğunu herkes bilir. Kapitalizmi birçok on yıllar önce, hem de çok haklı olarak, “tarihsel olarak ömrünü doldurmuş” ilan etmek mümkündü, fakat bu kesinlikle kapitalizm **zemininde** çok uzun ve çok inatçı bir mücadele sürdürme zorunluluğunu ortadan kaldırmaz. Parlamentarizm **dünya tarihi** anlamında “tarihsel olarak ömrünü doldurmuştur”, yani burjuva parlamentarizmi **çağı** son bulmuş, proletarya diktatörlüğü **çağı başlamıştır**. Bu tartışma götürmez. Fakat dünya **tarihinde** ölçek on yıllardır. Yirmi yıl önce ya da sonra, dünya tarihi ölçeği bakımından önemli değildir, –dünya tarihi açısından– yaklaşık olarak bile hesaplanamayacak önemsiz bir meseledir. Fakat tam da bu yüzden, pratik politikanın bir sorununda dünya tarihi ölçeğine dayanmak en büyük teorik yanlıştır.

Parlamentarizm “politik olarak ömrünü doldurdu” mu? Bu bambaşka bir sorundur. Bu doğru olsaydı, “radikaller”in pozisyonu sağlam olurdu. Ve bunu çok esaslı bir tahlille kanıtlamak gerekirdi, fakat “radikaller” böyle bir tahlille yanışmayı bile bilmiyorlar. “Komünist Enternasyonal Geçici Amsterdam Bürosu’nun Bülteni” No. 1’de (Bulletin of the Provisional Bureau in Amsterdam of the Communist International, February 1920) yayınlanan ve belli ki Hollanda solunun ya da sol

Hollandalıların eğilimini ifade eden “Parlamentarizm Üzerine Tezler”de de tahlil, göreceğimiz gibi, son derece kötüdür.

Birincisi, Alman “radikaller”i, bilindiği gibi daha Ocak 1919’da Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht gibi müstesna politik liderlerin görüşünden farklı olarak, politik olarak ömrünü doldurmuş” sayıyorlardı. Bilindiği gibi “radikaller” yanılmışlardır. Salt bu bile, parlamentarizmin “politik olarak ömrünü doldurmuş” olduğu tezini derhal ve temelden yıkar. O zaman ki tartışma götürmez hatalarının neden şimdi hata olmaktan çıktığını kanıtlamak “radikaller’in görevi olmalıydı. Fakat onlar bir kanıtın gölgesini bile ileri sürmüyorlar ve zaten süremezler de. Bir siyasal partinin kendi hatalarına karşı tutumu, bir partinin ciddiyetinin ve **sınıfına** ve emekçi **kitlelere** karşı görevlerini **gerçekten** yerine getirmesinin en önemli ve en doğru kıstaslarından biridir. Bir hatayı açıkça kabul etmek, nedenlerini ortaya çıkarmak, hataya yol açan koşulları adamakıllı tahlil etmek, hatayı düzeltmenin yollarını adamakıllı incelemek – ciddi bir partinin özelliği işte budur; yükümlülüklerini yerine getirmesidir, **sınıfı** ve sonra da **kitleyi** eğitmesidir. Almanya’da (ve Hollanda’da) “radikaller” kendilerinin bu yükümlülüğünü yerine getirmemekle, kendilerinin bu apaçık hatası en büyük dikkat, titizlik ve özenle incelememekle, **sınıfın partisi** değil, bir çevre olduklarını, bir **kitle partisi** değil, aydınların ve aydınların en kötü özelliklerine öykünen az sayıda işçinin oluşturduğu bir grup olduklarını gösteriyorlar demektir.

İkincisi, yukarıda geniş biçimde alıntı yaptığımız Frankfurtlu “radikaller” grubunun broşüründe şunlar okuyoruz:

“... hâlâ Merkez’in (Katolik ‘Merkez’ Partisi’nin) politikasını izleyen milyon-

larca işçi karşı devrimcidir. Kır proleterleri karşı devrimci birliklerin alaylarını oluşturur.” (Adı geçen broşür, s.3)

Bütün bunların fazla tumturaklı ifade edildiği ve abartılı olduğu hemen görülür. Fakat burada anlatılan temel olgu tartışma götürmez ve “radikaller”in bunu kabul etmeleri, hatalarını son derece çapıcı biçimde gösterir. Eğer “milyonlarca” ve “alaylarla” **proleter** yalnızca genelde parlamentarizmden yana değil, aynı zamanda hatta doğrudan “karşı devrimci” ise, parlamentarizmin politik olarak ömrünü doldurduğundan nasıl söz edilebilir!? Almanya’da parlamentarizmin politik olarak **henüz** ömrünü doldurmadığı açıktır. Almanya’da “radikaller”in **kendi arzularını**, kendi ideolojik-politik konumlarını nesnel gerçeklik gibi gördükleri açıktır. Bu, devrimcilerin yapabileceği en tehlikeli hatadır. Çarlığın son derece barbar ve vahşi boyunduruğunun özellikle uzun bir dönem boyunca ve çeşitli biçimlerde, çeşitli eğilimlerde devrimciler ortaya çıkardığı; hayran olunacak özveri, coşku, kahramanlık ve iradeye sahip devrimciler yarattığı Rusya’da, devrimcilerin bu hatasını çok yakından izledik, özel bir dikkatle inceledik, bu hatayı çok iyi tanıyoruz ve bu nedenle başkalarında da hemen açıkça görüyoruz. Almanya’da komünistler için parlamentarizm elbette “politik olarak ömrünü doldurmuş”tur, fakat önemli olan **tam da bizim için** ömrünü doldurmuş olanı, **sınıf için, kitle için** ömrünü doldurmuş görmemektir. Tam da burada bir kez daha “radikaller”in yargıda bulunmayı bilemediklerini, **sınıfın** partisi olarak, **kitlelerin** partisi olarak davranmayı bilemediklerini görüyoruz. Sizler, kitlelerin seviyesine, sınıfın geri kesimlerinin seviyesine inmemekle

yükümlüsünüz. Bu tartışma götürmez. Onlara acı gerçeği söylemekle yükümlüsünüz. Onların burjuva-demokratik ve parlamenter önyargılarını adli adınca çağırmakla yükümlüsünüz. Fakat aynı zamanda, (sadece sınıfın komünist öncüsünün değil) tüm sınıfın, (sadece emekçi kitlenin ileri unsurlarının değil) tüm emekçi **kitlenin** gerçek bilinç ve olgunluk seviyesini **soğukkanlılıkla** izlemekle yükümlüsünüz.

“Milyonlar” ve “lejyonlar” değil, sadece sanayi işçilerinin oldukça önemli bir **azınlığı** Katolik papazların peşinden, kır işçilerinin önemli bir azınlığı junkerlerin ve büyük köylülerin peşinden gitse bile, bundan, **hiç kuşkusuz**, Almanya’da parlamentarizmin **henüz** ömrünü doldurmadığı, parlamento seçimlerine ve parlamento kürsüsünden mücadeleye katılmanın, devrimci proletaryanın partisi açısından **tam da kendi sınıfının** geri katmanlarını eğitmek için, tam da ezilen, korkutulmuş ve bilinçsiz kır **kitlelerini** uyandırıp aydınlatmak için mutlak bir **yükümlülük** olduğu sonucu çıkar. Burjuva parlamentosunu ve tüm diğer gerici kurumları dağıtacak güçte olmadığınız sürece, bu kurumlar içinde çalışmakla **yükümlüsünüz, çünkü tam da** buralarda hâlâ papazlar tarafından ve kırım yalıtılmışlığı nedeniyle aptallaştırılan işçiler bulunmaktadır. Aksi takdirde birer geveze olmak tehlikesiyle kaşı karşıyasınız demektir.

Üçüncüsü, “radikal” komünistler, biz Bolşevikler hakkında çok iyi şeyler söylüyorlar. Bazen insanın şöyle diyesi geliyor: keşke bizi daha az övseler de Bolşeviklerin taktiğine daha fazla vakıf olsalardı, onu daha iyi öğrenselerdi! Biz Rusya’da Eylül-Kasım 1917’de burjuva parlamentosu seçimlerine, Kurucu Meclis seçimlerine katıldık. Taktiğimiz

doğru muydu, değil miydi? Eğer değilse, bu açıkça söylenmeli ve kanıtlanmalıdır; uluslararası komünizmin doğru bir taktik ortaya çıkarması için bu zorunludur. Eğer doğruysa, o zaman bundan belli sonuçlar çıkarmak gerekir. Elbette Rusya'nın koşullarıyla Batı Avrupa'nın koşullarını aynılaştırmak söz konusu olamaz. Fakat özellikle "parlamentarizm politik olarak ömrünü doldurmuştur" tezinin ne anlama geldiği sorununda, bizim deneyimimiz mutlaka tam bir şekilde değerlendirilmelidir, çünkü somut deneyimler değerlendirilmezse, bu tür tezler 'kolaycacık boş bir saf-sataya dönüşür. Eylül-Kasım 1917'de biz Rus Bolşeviklerinin, Rusya'da parlamentarizmin politik olarak ömrünü doldurduğunu varsaymaya, herhangi bir Batılı komünistten **daha fazla** hakkı yok muydu? Elbette vardı, çünkü önemli olan burjuva parlamentoların uzun süreden beri mi, yoksa kısa süreden beri mi var oldukları değil, geniş emekçi kesimlerin (düşünsel, politik, pratik olarak) Sovyet düzenini kabul etmeye ve burjuva-demokratik parlamentoyu dağıtmaya (ya da dağıtılmasına izin vermeye) ne ölçüde **hazır** olduklarıdır. Rusya'da Eylül-Kasım 1917'de kentlerde işçi sınıfının, askerlerin ve köylülerin, bir dizi özel durum sonucunda, Sovyet düzenini tanımaya, en demokratik burjuva parlamentosunu bile dağıtmaya olağanüstü iyi hazırlanmış olduğu tamamen tartışma götürmez ve kesinlikle sabit bir tarihsel olgudur. Ve buna rağmen Bolşevikler Kurucu Meclis'i boykot **etmediler**, bilakis siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesinden önce ve **sonra** seçimlere katıldılar. Bu seçimlerin son derece değerli (ve proletarya için son derece yararlı) politik sonuçlar ortaya çıkardığını, yukarı-

da sözü edilen Rusya'da Kurucu Meclis seçimleri üzerine materyali ayrıntılı biçimde tahlil eden makale de kanıtlandıgımı umuyorum.

Buradan şu tartışma götürmez sonuç çıkar: Sovyet Cumhuriyetinin zaferinden birkaç hafta önce, evet hatta böyle bir zaferden **sonra** bile burjuva-demokratik parlamentoya katılmak, devrimci proletaryaya sadece zarar vermemekle kalmaz, aynı zamanda geri kitlelere bu tür parlamentoların neden dağıtılmasını hak ettiğini **kanıtlamayı** kolaylaştırır, bunların dağıtılmasının başarısını **kolaylaştırır**, burjuva parlamentarizminin "politik olarak aşılması"nı **kolaylaştırır**. Bu deneyimi hesaba katmamak ve aynı zamanda taktiğini **uluslararası ölçekte** (dar ya da tek yönlü ulusal değil, uluslararası taktik olarak) hazırlamak zorunda ola Komünist **Enternasyonal'e** aidiyet iddiasında bulunmak, ağır bir hata işlemek ve enternasyonalizmi sözde kabul ederken, pratikte ondan sapma demektir.

Şimdi de parlamentolara katılmama konusunda "Hollanda solu"nun argümanlarını inceleyelim. Yukarıda sözünü ettiğimiz "Hollanda" tezlerinin en önemlisi olan 4. tez (İngilizceden) çeviriyle şöyledir:

"Kapitalist üretim sistemi çöküp, toplum devrim hâlinde bulunduğunda, biz-zat kitlelerin eylemlerine kıyasla parlamenter faaliyet giderek önemini yitirir. Bu koşullar altında parlamento karşı devrimin merkezi ve organı hâline gelirse, öte yandan işçi sınıfı Sovyetler biçiminde kendi iktidar aygıtlarını kurarsa, parlamenter faaliyete herhangi bir biçimde katılmayı reddetmek zorunlu hâle bile gelebilir."

Birinci cümle apaçık yanlıştır, çünkü kitlelerin eylemi –örneğin büyük bir

grev–, asla sadece bir devrim sırasında ya da devrimci bir durumda değil, **daima**, parlamenter faaliyetten daha önemlidir. Bu tamamen çürük, tarihi ve siyasi olarak yanlış argüman, sadece, legal ve illegal mücadeleyi **birleştirmenin** önemiyle ilgili olarak yazarların ne genel Avrupalı deneyimi (1848, 1870 devrimlerinden önce Fransız deneyimi; 1878-1890 Alman deneyimi vs.) ne de Rus deneyimini (bkz. yukarıda) hesaba katmadıklarını özellikle açık biçimde göstermektedir. Bu sorun hem genelde, hem de özelde son derece büyük bir öneme sahiptir, **çünkü** bütün uygar ve ileri ülkelerde, devrimci proletaryanın partisi için böyle bir birleştirmenin gittikçe daha zorunlu hâle geleceği (kısmen şimdiden bir zorunluluk hâline gelmiştir); proletaryanın burjuvaziye karşı iç savaşının gelişmesi ve yakınlaşmasından dolayı, yasallığı her biçimde çiğneyen cumhuriyetçi ve genel olarak burjuva hükümetler tarafından komünistlere uygulanan vahşi baskılardan (sadece Amerika örneği bile ibret vericidir!) vs. dolayı zorunlu hâle geleceği zaman hızla yaklaşmaktadır. Hollandalılar ve genel olarak radikaller bu son derece önemli sorunu hiç mi hiç kavramamışlardır.

İkinci cümle ilkönce tarihsel olarak yanlıştır. Biz Bolşevikler karşı devrimci parlamentolara katıldık ve deneyim, proletaryanın devrimci partisi için bu katılımın, tam da Rusya’da birinci burjuva devrimin (1905) ardından bu katılımın, sadece faydalı değil, aynı zamanda ikinci burjuva devrimini (Mart [Şubat] 1917) ve daha sonra da sosyalist devrimi (Kasım [Ekim] 1917) hazırlamak için zorunlu olduğunu göstermiştir. İkincisi, bu cümle şaşılacak derecede mantıksızdır. Parlamentonun karşı devrimin organı ve “merkezi” hâline gelmesin-

den (gerçekte hiçbir zaman “merkez” olmamıştır, olamaz da bunu da geçerken belirtmiş olalım) ve işçilerin Sovyetler biçiminde kendi iktidar organlarını yaratmalarından, işçilerin kendilerini Sovyetlerin parlamentoya kaşı mücadelesine, parlamentoyu Sovyetler tarafından dağıtmaya –düşünsel, siyasal ve teknik olarak– hazırlamaları gerektiği sonucu çıkar. Fakat buradan asla, karşı devrimci bir parlamento **içinde** bir Sovyet muhalefetine var olmasının böyle bir dağıtmayı zorlaştıracığı ya da kolaylaştırmayacağı sonucu çıkmaz. Denikin ve Kolçak’a karşı muzaffer mücadelemizde biz, onların saflarında bir proleter muhalefetine, bir Sovyet muhalefetine varlığının, zaferlerimiz için olmasa da olur olduğunu bir kez bile fark etmedik. Kurucu Meclis’in 18 (5) Ocak 1918’de dağıtılmasının tarafımızdan zorlaştırılmadığını, tersine, dağıtılan karşı devrimci Kurucu Meclis içinde bir tutarlı Bolşevik, bir de tutarsız Sovyet muhalefeti, Sol Sosyal-Devrimci muhalefetine varlığıyla kolaylaştırıldığı çok iyi biliyoruz. Bu tezlerin yazarları tam bir kafa karışıklığı içine düşmüşler ve devrimler zamanında, gerici parlamentonun dışındaki kitle eylemlerini, bu parlamentonun içindeki devrim yanlısı (ya da daha iyisi: devrimi doğrudan destekleyen) bir muhalefetle **birleştirmenin** özellikle yararlı olduğunu kanıtlayan –eğer bütün devrimlerin değilse– bir dizi devrimin deneyimlerini unutmuslardır. Hollandalılar ve genel olarak “radikaller” burada, hiçbir zaman gerçek bir devrime katılmamış ya da devrimler tarihi üzerine derinleşmemiş, ya da safça, belirli bir gerici kurumunu öznel olarak “reddetme”yi, bir dizi nesnel etkenin bileşik eylemiyle o kurumun gerçekten yıkılmasıyla bir sayan devrim

doktrinerleri gibi yargıda bulunuyorlar.

Yeni bir politik (ve sadece politik değil) düşüncüyü gözden düşürmenin, ona zarar vermenin en emin yolu, bu düşüncüyü saçmalık derecesine vardırarak savunmaktır. Çünkü her gerçek, (emektar Dietzgen'in dediği gibi) "aşırılarak değiştirildiğinde", abartıldığında, gerçek geçerlilik sınırlarının dışına genişletildiğinde, bir saçmalık hâline getirilebilir, evet bu koşullar altında kaçınılmaz olarak saçmalık hâline gelecektir. İşte Hollandalı ve Alman radikaller, Sovyetler iktidarının burjuva-demokratik parlamentolardan üstün olduğuna dair yeni gerçeğe tam da böyle bir ayı dostluğunda bulunuyorlar. Elbette eskiden olduğu gibi ve genel olarak burjuva parlamentolara katılmayı reddetmenin, koşullar ne olursa olsun yanlış olduğunu iddia edenler hata etmiş olurlar. Burada boykotun hangi koşullarda yararlı olacağını formüle etme çabasında bulunmam mümkün değil, çünkü bu yazının görevi çok daha mütevizadır: uluslararası komünist taktiğin bazı acil güncel sorunlarıyla bağıntılı olarak Rus deneyimlerini değerlendirmek amacındadır. Rus deneyimi bize, Bolşevikler tarafından boykotun bir kez (1905) başarılı ve doğru, bir başka kez de (1906) yanlış uygulanışını verdi. Birinci durumun tahlili bize, kitlelerin parlamento dışı devrimci eyleminin (özellikle grev hareketinin) olağanüstü hızla büyüdüğü, proletarya ve köylülüğün hiçbir kesiminin gerici iktidarı destekleyemeyeceği, devrimci proletaryanın grev eylemi ve tarım hareketiyle geri kalmış büyük kitleler üzerinde etki sağladığı bir anda gerici bir iktidar tarafından gerici bir parlamentonun **toplantıya çağrılmasını engellemeyi** başardığımızı gösterir. Bu deneyimin bugünkü Avrupa koşulları-

na uygulanamayacağı tamamen açıktır. Hakeza, yukarıda belirttiğimiz argümanlar temelinde, Hollandalıların ve "radikaller"in, parlamentoya katılmayı reddetmeyi koşullu da olsa savunmalarının kökten yanlış ve devrimci proletaryanın davasına zararlı olduğu da tamamen açıktır.

Batı Avrupa'da ve Amerika'da parlamento, işçi sınıfı içinden ileri devrimcilerin özel nefretini kazanmıştır. Bu tartışma götürmez. Bu kesinlikle anlaşıldır, çünkü savaş sırasında ve sonrasında parlamentoda sosyalist ve sosyal-demokrat temsilcilerin büyük çoğunluğunun davranışında daha adice, daha alçakça, daha çirkin bir şey düşünmek zordur. Ne var ki, herkes tarafından kabul edilen bu kötülükle **nasıl** savaşmak gerektiği sorunu çözüme bağlanırken, kendini bu ruh hallerine kaptırmak sadece akılsızlık değil, aynı zamanda doğrudan cinayet olurdu. Birçok Batı Avrupa ülkesinde şimdi devrimci ruh hâli âdeta bir "yenilik", ya da uzun süre boşuna ve sabırsızlıkla beklenen "az bulunur" bir şeydir ve belki de insan bu nedenle kendini bu duyguya kolayca kaptırmaktadır. Kitlelerde devrimci ruh hâli olmadan, böyle bir ruh hâlinin gelişmesini teşvik eden koşullar olmadan, devrimci bir taktik elbette eyleme dönüştürülemez, fakat Rusya'da bizler son derece uzun, ağır, kanlı deneyimlerle, devrimci taktiğin sadece devrimci ruh hâli üzerine kurulamayacağı gerçeğini öğrendik. Taktik, her verili devletin (ve onu çevreleyen devletlerin ve tüm devletlerin, yani dünyadaki tüm devletlerin) **tüm sınıf güçlerinin soğukkanlı ve sınıksız nesnel bir değerlendirmesine** ve devrimci hareketlerin deneyimleri hesaba katılmasına dayanmalıdır. "Devrimci zihniye-

tini" parlamenter oportünizmi sadece lanetlemekle, parlamentoya katılmayı sadece reddetmekle ifade etmek çok kolaydır, fakat bu tam da çok kolay olduğu içi, zor, son derece zor görevin çözümü olamaz. Avrupa parlamentolarında gerçekten devrimci bir parlamento fraksiyonu yaratma, Rusya'da olduğundan çok daha zordur. Elbette. Fakat bu tam da 1917'nin son derece özgün somut tarihsel koşulları içinde Rusya'nın sosyalist devrime **başlaması**nın kolay olduğu, buna karşılık sosyalist devrimi **sürdürüp** sonuna kadar götürmesinin Avrupa ülkelerine göre daha zor olacağı yolundaki genel gerçeğin sadece özel bir ifadesidir. Daha 1918 yılı başlarında bu duruma dikkat çekmek zorunda kalmıştım ve daha sonraki iki yıllık deneyim bu anlayışın doğruluğunu tamamen teyit etti. 1) Sovyet devrimini, bu devrim sayesinde mümkün olan, işçilerle köylüleri son derece bitkin düşürmüş emperyalist savaşa son vermekle birleştirme olanağı; 2) ortak düşmanları Sovyetlere karşı mücadele için bileşemeyen dünyanın en güçlü iki emperyalist soyguncu grubu arasındaki ölüm kalım savaşından belli bir süre yaralanma olanağı; 3) kısmen ülkenin çok büyük oluşu ve ulaşım olanaklarının kötü oluşu yüzünden oldukça uzun bir iç savaşa dayanma olanağı; 4) köylülük içinde, proletarya partisinin, köylü partisinin (Sosyal-Devrimciler Partisi, çoğunluğu Bolşevizm'e kesinlikle düşman olan bir parti) devrimci taleplerini devralmasına ve bu talepleri siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi sayesinde bir çırpıda gerçekleştirmesine olanak sağlayacak kadar köklü bir burjuva-demokratik devrimci hareketin varlığı olanağı gibi özgül koşullar bugün Avrupa'da yoktur ve

böyle ya da benzeri koşulların yeniden gelmesi öyle kolay değildir. Başka şeylerin yanı sıra –bir dizi başka sebebi bir yana bırakırsak– işte bu nedenle, sosyalist devrime **başlamak** Batı Avrupa için bizde olduğundan daha zordur. Bu zorluktan "kaçınmayı", gerici parlamentolardan devrimci amaçlarla yararlanmak gibi çetin bir sorunun üstünden "atlayarak" gerçekleştirmeyi denemek tam bir çocukluktur. Hem yeni bir toplum yaratmak istiyorsunuz, hem de gerici bir parlamentoda inançlı, özverili, yiğit komünistlerden kurulu bir parlamento fraksiyonu yaratmanın güçlüklerinden korkuyorsunuz! Bu çocukluk değil midir? Eğer Almanya'da Karl Liebknecht ve İsveç'te Z. Höglund, tabandan kitle desteği yokken bile gerici parlamentolarda devrimci amaçlarla yararlanmanın örneğini verebildilerse, savaştan sonra kitlelere egemen olan düş kırıklığı ve öfke göz önüne alındığında hızla gelişen bir devrimci partinin, en kötü parlamentolarda bile devrimci bir fraksiyon kurması nasıl mümkün olmaz? İşte tam da bunun için, Batı Avrupa'da işçileri geri kesimleri ve daha çok da küçük köylüler, Rusya'dakinden daha fazla burjuva-demokratik ve parlamenter önyargılara kapılmış oldukları için, tam da bu yüzden komünistler, ancak burjuva parlamentosu gibi kurumların içinden bu önyargıları teşhir etme, ortadan kaldırma, aşma mücadelesini, bu uzun süreli, inatçı, hiçbir zorluktan çekinmeyen mücadeleyi yürütebilirler (ve yürütmelidirler).

Alman "radikaller"i partilerinin kötü "liderler"inden yakınıyor ve umutsuzluğa düşüyorlar, hatta işi "liderler"i "yadsıma" gülünçlüğüne vardiıyorlar. Fakat "liderler"i çoğunlukla illegalitede saklamanın zorunlu olduğu koşullarda,

iyi, güvenilir, sınanmış, otorite sahibi "liderler" yetiştirmek zordur. Ve legal çalışmayla illegal çalışmayı birleştirmeden, "liderler"i başka şeylerin yanı sıra parlamento arenasında da sınamadan bu zorluğun üstesinden gelmek olanaksızdır. En sert, en amansız ve en uzlaşmaz eleştiriler, parlamentarizme ve parlamenter faaliyete karşı değil, parlamento seçimlerinden ve parlamento kürsüsünden devrimci, komünist tarzda yararlanmasını bilmeyen liderlere karşı yöneltilmelidir, hele de bunu istemeyen liderlere karşı daha şiddetli yöneltilmelidir. Ancak böyle bir eleştiri –elbette işe yaramaz liderlerin uzaklaştırılması ve yerlerine işe yarayanların getirilmesiyle birleştirildiğinde– yararlı ve semereli bir devrimci çalışma olacaktır; aynı zamanda hem işçi sınıfına ve emekçi yığınlara layık olabilmeleri için "liderler"i eğiten ve hem de kitlelerin politik durumda yönlerini doğru saptamalarını ve bu durumdan doğan çok karmaşık ve karışık görevlerini anlamalarını sağlayacak yararlı ve semereli bir devrimci çalışma olacaktır." (2)

Burada bizim bugünkü tartışmamız açısından öne çıkarılması gereken birkaç nokta vardır:

Burjuva parlamentarizmi tarih bakımından zamanını doldurmuştur. Burjuva parlamentarizmi çağı sona ermiştir, proletarya diktatörlüğü çağı başlamıştır.

Ancak bu hiçbir şekilde pratik siyasi bir sorun olan "parlamentoya katılmalı mıdır" sorusuna en baştan olumsuz cevap verilmesini haklı çıkarmaz. Sorun burjuva parlamentosunun siyasi bakımdan zamanını doldurmuş olup olmadığı; işçi sınıfı ve büyük emekçi yığınların

ideolojik, siyasi ve pratik bakımdan Sovyet rejimini benimsemeye ve burjuva demokratik parlamentoyu dağıtmaya –ya da dağıtılmasına izin vermeye– hazır olup olmadıkları sorunudur.

Sorun öncü için, komünistler için parlamentarizmin siyasi bakımdan zamanını doldurmuş olup olmadığı değil; sınıf için, yığınlar için zamanını doldurup doldurmadığıdır. Parlamentarizm henüz siyasi bakımdan zamanını doldurmadı ise, devrimci proletaryanın partisi için parlamenter seçimlere ve parlamenter mücadeleye katılma, özellikle kendi sınıfının geri kalmış katlarını eğitmek ve özellikle ezilen ve cahil köylü yığınlarını uyandırmak ve aydınlatmak için zorunludur.

Soruna, diğer noktalardan bağımsız, yalnızca bu açıdan yaklaşıldığında, bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye’de yapılan seçimlere katılmak proletarya partisi açısından zorunludur. Çünkü bugün ülkelerimizde "parlamentarizmin" siyasi olarak zamanını doldurmuş olduğu açık bir gerçektir!

Ama soruna yalnızca bu açıdan yaklaşmak; Lenin’in kullandığı kelimeler de kullanılsa, Leninizm’den başka her şeydir.

Çünkü böyle bir yaklaşımda bizimamızdan belirleyici önemde olan "Sol Komünizm"’deki iki gerçek atlanmaktadır:

Birincisi: Lenin "Sol Komünizm"’de sorunu henüz "kendi kendine yeterli bir güç" bile olmayan; içinde bulunan anda esas görevi kendi kendine yeterli bir güç hâline gelme; kendi çehresini ortaya çıkarma, sağlam, sürekli bir çekirdek yaratma; dışta öncelikle propaganda temelinde işçi sınıfının öncü kesimini komünizm davası için kazanma olan partiler (gerçekte proletaryanın öncüleri) için tartışmıyor. Lenin sorunu çok açık bir biçimde "proletar-

yanın öncüsünü ideolojik olarak kazanmış olan", bu anlamda "esas olan"ı çözmüş olan, "öncüyü komünizm davası için kazanmış olan" artık sorunu, "son ve kesin mücadeleyi vermek için milyonlarca insanın teşkil ettiği orduları yerleştirmek, belirli bir toplumun bütün sınıf güçlerini mevzilendirmek" olan, "savaşın ertesinde yığınları kapıldıkları hayal kırıklığından ve öfkeden ötürü hızla gelişen DEVRİMCİ YIĞIN PARTİLERİ" için tartışmaktadır.

Açıktır ki bu iki durum arasında büyük, belirleyici farklar vardır. Daha kendine yeterli bir güç bile olmayan bir parti öncülünün; bir yığın partisi imiş gibi davranması, kendi durumunu hiç göz önüne almadan "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmek için" taktikler izlemeye kalkması, "cin olmadan adam çarpmaya" benzer.

Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist örgüt Lenin'in tartıştığı önemli meseleyi atlayıp geçmekte, tartışmada yanına bile uğramamaktadır. Lenin'in sorunu tartıştığı yerden alıntılar yaparken tam da belirleyici bir mesele olan, Lenin'in sorunu hangi partiler için tartıştığı meselesi atlanmaktadır.

Açıktır ki, esas sorunu "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmek" olan bir devrimci yığın partisi için parlamento seçimlerinde ve parlamenter mücadele konusunda belirleyici olan sorun, parlamentarizmin siyasi olarak zamanını doldurup doldurmadığı sorunudur. Bu sorun seçimlere katılma mı/boykot mu konusunda takınılacak tavırda anahtar rolü oynar.

Lenin, henüz kendi kendine yeterli bir güç bile olmayan partiler açısından durumun ne olduğu sorununu tartışmıyor. Ama biz, Lenin ve Stalin'in devrim öncesinde parti inşasının iki aşaması üzerin-

deki görüşlerini göz önüne aldığımızda; durumun bu partiler açısından değişiklik olacağına, olması gerektiğinin anlaşılır olduğunu düşünüyoruz. Bu gibi partilerin "stratejisi"nin ve taktiğinin olağanüstü sınırlı olduğunu Stalin'den öğreniyoruz. Bu gibi partilerin (dıştaki) çalışmasının esas biçiminin propaganda olduğunu Lenin ve Stalin'den öğreniyoruz. Bu gibi partilerin, güçsüzlükleri nedeniyle; seçimlerde takınacakları tavrın geniş kitleler açısından pek fazla pratik değeri olmayacağı; seçimlerde takınılacak tavrın öncelikle işçi sınıfının öncü kesimini komünizm davasına kazanmak için propaganda olacağı bizce açıktır. Soruna böyle yaklaşıldığında; bu gibi partiler açısından parlamento seçimleri ve parlamenter mücadele konusunda belirlecek ve propaganda edilecek somut tavrın belirlenmesinde parlamentarizmin "siyasi açıdan zamanını doldurmuş olup olmadığı"nın belirleyici olmayacağı; bunun yanında bir dizi faktörün mutlaka göz önüne alınması gerektiği; her şeyden önce de yapılacak açıklama ve çağrılarının öncelikle ileri kesimi kazanmak için propaganda olduğunun unutulmaması gerektiği de bizce açıktır.

İkincisi: Lenin parlamento seçimleri ve parlamenter mücadele konusunda "parlamentarizm henüz siyasi bakımdan zamanını doldurmadı ise katılma zorunludur" dediği zaman; parlamenter seçimlere katılmaktan anladığı, proletaryanın partisinin **kendi bağımsız propagandası temelinde, kendi bağımsız adayları ile katılmasıdır.** Onun "seçimlere katılmak" dediği yerde, **katılmak hiçbir şekilde burjuvazinin şu kesimi mi, bu kesimi mi desteklenecek şeklinde bir katılma değildir! Katılma "sosyal-demokrasinin programatik görüşlerini savunma", "sosyal-demokrat propa-**

ganda- ajitasyon” temelinde sosyal-demokrat adayları seçimin konusu olan kuruma seçtirmek için katılma- dır! Rusya Bolşevikleri katıldıkları bütün “parlamento” (Rusya’da Duma ve Kurucu Meclis) seçimlerinde Bolşevik adayları şu veya bu ölçüde seçimin konusu olan karşı devrimci kurumalara sokmuşlardır! Yani katılma mı/boykot mu sorunu tartışıldığında, Lenin ve Rusya’daki Bolşevikler açısından sorun gerçekten yararlanma imkânı olan (sosyal-demokrat görüşlerin o kürsüyü kullanarak yaygınlaştırılması, hâkim sınıfların iğrenç yüzlerinin daha iyi teşhiri; parlamentonun dağıtılması gerekliliğini kitlelere daha iyi kavratma açısından yararlanma) bir kuruma kendi temsilcilerini sokma/ya da en baştan o kurumun toplanmasını engelleme şeklinde bir sorundur.

Lenin “*parlamentar mücadele*” den söz ettiği zaman; gerici, karşı devrimci bir parlamento içinde komünistlerin yürüttüğü mücadeleyi kastediyor. Eğer gerçekten komünist propaganda temelinde, komünist adayları hâkim sınıfların gerici, karşı devrimci parlamentosu içine sokma imkânı varsa ve o parlamento henüz siyasi bakımdan zamanını doldurmadı ise; komünistlerin parlamento seçimlerine katılmamaları ve imkân varken parlamento komünistleri sokmamaları, bunun için mücadele etmemele- ri; parlamento sokuksunları komünistler aracılığı ile düzeni teşhir imkânını kullanmamaları gerçekten çocukluk olur. Bu imkân varsa, bütün zorluklara göğüs gerilip, bu imkândan yararlanılmalıdır.

Lenin, Rusya açısından “bu en karşı devrimci parlamentoda” bile “gerçekten devrimci olan bir parlamento fraksiyo- nunu yaratmanın” “Avrupa parlamen- tolarından daha kolay” olduğunu tespit ediyor. Ama Avrupa parlamentolarında

da “savaşın ertesinde yığınların kapıldık- ları hayal kırıklığından ve öfkeden ötürü hızla gelişen bir devrimci yığın partisi- nin, parlamentoların en kötüsünde bile örste dövülmüş bir devrimci grup yarat- maya gücü yetmesi” gerektiğini ortaya koyuyor. Nitekim söz konusu parlamen- tolara da komünistler girdikleri seçimler sonucunda parlamentoya şu veya bu ölçüde kendi adaylarını sokuyorlar!

Yani “‘en gerici’, ‘en karşı devrimci’ par- lamentolara bile katılmak zorunludur” dendiği zaman bilinmesi gereken şey, bu en gerici, en karşı devrimci parlamento- lar için yapılan seçimlerde komünistlerin kendi propagandaları temelinde seçime katılma imkânının (bir sürü kısıtlamalar bile olsa da) var olduğu; onun ötesinde, bu seçimlerin konusu olan ‘en gerici’, ‘en karşı devrimci’ parlamento gerçe- ken devrimci bir grup sokma imkânının (Bir sürü tehlikesine, oraya sokulanların sürekli tehdit altında olmasına, her türlü araçla engellenmesine rağmen vb.) var olduğu gerçekleridir. Bunlar olmadan seçime katılma komünistlerin şu veya bu burjuva partisini desteklemesi, ona yardımcı güç olarak hareket etmesinden başka hiçbir anlama gelmez.

İşte oportünist-revizyonist cephenin bir dizi unsuru, parlamento katılıp katılmama sorununu tartışırken, bir başka belirleyici sorun olan bu sorunu da atlıyorlar. Onlar, seçimler sırasında komünistlerin legal, yarı-legal hiçbir şekilde komünist propaganda temelinde komünist adayları sokmak imkânı olmadığı gerçeklerini es geçiyorlar. Lenin’in tartıştığı ve belli şartlarda katılmasını zorunlu gördüğü ‘en gerici’, ‘en karşı devrimci’ parlamentolar ve bunlar için yapılan seçimlerde, komü- nistlerin iyice sınırlı da olsa katılma, tem- sil edilme imkânları vardı. ●

Darağacına korkusuzca yürüyenlerin anısına

6 Mayıs 2022, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilişlerinin 50. yıldönümüdür. 50 yıl önce üç fidan, 6 Mayıs 1972 şafağında sloganlarıyla darağacını faşist cellatlar karşısında kürsü yapıp ölümsüzlüğe yürüdüler. Son mektuplarını yazdılar. Parkalarıyla, postallarıyla sehpaya çıktılar. Kendilerini ifade eden sloganlarını haykırdılar. Ve cellata bırakmadan kendileri ayaklarının altındaki sehpayı tekmelediler. Onlar, bireysel hiçbir çıkar gözetmeden, doğruluğuna inandıkları bir dava uğruna mücadele ettiler ve bu uğurda toprağa düştüler. Bu makalemizde onların kimi siyasal görüşleri üzerinde durmak istiyoruz. Ama önce 12 Mart'a giden süreci anlatmakta fayda var.

12 Mart'a giden süreç

1957'de öne çekilerek yapılan genel seçimlerden Demokrat Parti birinci parti olarak çıkarak 1950'de seçimlerle ele geçirdiği siyasi iktidarı sürdürme vizesini aldı. Ancak seçim sonuçları halk desteğinde belli bir azalma olduğunu gösteriyordu. Az da olsa gerileme 1950'ye kadar Türkiye'de siyasi iktidarı elinde bulunduran ve devlet aygıtı içinde hâlâ küçümsenmeyecek bir güce sahip olan CHP'yi, DP iktidarını alaşağı etme konusunda umutlandırdı. DP iktidarı, giderek şiddetlenen CHP muhalefetine karşı, giderek artan ölçüde faşist uygulamalara yöneldi. CHP döneminde olduğu gibi devleti parti devletine dönüştürme yönünde adımlarını hızlandırdı. Üstüne üstlük Türkiye'de kapitalizmi geliştirmek yönünde tek yanlı bağımlılıktan kurtulmak için Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler kurdu. ABD'ye bağımlı Türkiye'nin denge siyasetine yönelmesi DP'yi o zamana kadarki efendileri gözünde güvenilmez hâle getirdi. DP'nin, CHP'nin özellikle güçlü olduğu orduya karşı polis teşkilatını güçlendirmeye yönelmesi, yargı ve diğer devlet bürokrasisi içinde CHP'yi bütünüyle tasfiyeye yönelmesi onun sonunu getirdi. Türkiye'de siyaset giderek DP'nin "Vatan cephesi" ile onun karşısında olanlar biçiminde iyice kutuplaştı, kutuplaştırıldı. Ekonomik gelişmeden yalnızca DP yandaşlarının yararlanması, geniş halk yığınlarının ekonomik durumuna iyileşme biçiminde yansımaması, hoşnutsuzluğu arttırdı. Öncelikle üniversite gençliği biriken hoşnutsuzluğu gösterilerle sokağa taşıdı. DP iktidarına karşı gösterilerin polis şiddetiyle ezilmeye kalkılması kutuplaşmayı daha da sertleştirdi. Sonuçta 27

Mayıs'ta bir askeri darbe ile "Demokrat Parti" hükümeti devrildi. Kendine "Milli Birlik Komitesi" adını veren bir askeri cunta hükümeti, "Demokrasiyi yeniden tesis edebilmek" adına devraldı. 27 Mayıs öncesinde gösterilerde dile gelen demokrasi talepleri temelinde gelişen hareketi durdurabilmek için darbeciler bazı tavizler vermek zorunda kaldılar. Darbecilerin yaptırdığı Anayasa, 9 Temmuz 1961'de yapılan bir referandumla yürürlüğe girdi. Bu dönemde, ilk defa açıkça sosyalist eserler yayınlanmaya, açıktan sosyalizm propagandası yapılmaya başlandı ve halk arasında sosyalizme sempati hızla gelişmeye başladı. 13 Şubat 1961'de Türkiye İşçi Partisi (TİP) kuruldu.

Türkiye İşçi Partisi, sol çevreleri kendi etrafında toparlayarak 1965'de yapılan genel seçimlerde meclise 15 milletvekili göndermeyi başardı. 1963'de ilk defa, lokavt hakkıyla sulandırılarak da olsa, grev hakkını, sendikal örgütlenme hakkını yasal olarak elde eden işçi sınıfı, süreç içinde bu silahı yaşam şartlarını iyileştirmek için kullandı. Serbest sendikalaşma hakkını geri almak isteyen hâkim sınıflara karşı, 15-16 Haziran 1970'de İstanbul ve Kocaeli'nde yüzbinlerce işçi üretimi durdurarak yürüyüşler düzenledi. Hâkim sınıflar paniğe kapıldı. Diğer taraftan başını yüksek öğrenim gençliğinin çektiği, öncelikle ABD emperyalizmine karşı yönelen anti-emperyalist kitle gösterileri 1968 sonu, 1969 başlarında Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin gündemine damga vurmaya başladı.

1968 hareketinin etkileri Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye de yayıldı. En başta etkilenen, toplumun en hareketli kesimi olan gençlik oldu. Öğrenci gençlik, öncelikle Amerikan emperya-

lizminin varlığına yönelen anti-emperyalist gösteriler düzenledi. Amerikan 6. Filosunun İstanbul/İzmir limanlarına her geliş büyük anti-emperyalist gösterilerle karşılandı. On binler “Yankee Go Home!”, “6. Filo Defol!” şiarları altında birleşti. ABD denizcilerine karaya ayak bastırılmadı, yer yer çatışmalar yaşandı. Yükselen devrimci mücadele ilk kayıplarını (Vedat Demircioğlu) verdi.

Devrimci mücadelenin boyutları giderek yükseldi. Devrimci mücadelenin yükselmesi, karşı devrimi de “demokrasi” maskesini giderek bir kenara koymasına yol açtı. Anti-emperyalist kitle gösterilerinin üzerine devlet denetimi ve gözetiminde dinci kitlesel saldırılar düzenlendi, devrim kayıplarına yenileri eklendi. (Kanlı Pazar, Şubat 69)

Faşist devletin baskıları ve paramiliter örgütlerin devrimcilerin üzerine salınması sonucu devrimci şiddet sorunu, kendini en acil sorun olarak devrimcilerle getirip dayattı. Devrimci şiddet sorunu reformizmle devrimciler arasında en önemli ayrım çizgisi hâline geldi. Kendiliğinden mücadelenin hızla yükseldiği şartlarda TİP, legallliğini korumayı merkeze koydu. 1965 seçimleri sonuçlarını TİP aynı zamanda parlamenter yolla iktidara gelmenin mümkün olduğu biçiminde okudu. Bu yüzden seçimlerin yapılmasını tehlikeye atacak hareketlere girişilmemeliydi!

TİP revizyonistlerinin uslu durulmasını, kurallara, yasalara uyulmasını önermeleri sonucu hızla gençlik içinde tecrit olmalarına neden oldu.

Öğrenci gençlik hareketi ağırlıklı olarak “sosyalizm” adına hareket ediyordu. Sosyalizm adına hareket etmesine karşın, gençlik içinde bir sürü anti-marksist düşünce kol geziyordu. Faşist devletin temel kurumu olan ordu anti-emper-

yalist ve ilerici olarak görülüyordu. “Ordu-Gençlik Elele!” şiarları ile darbecilere çağrılar yapılıyordu. “Halk-Ordu-Gençlik Devrim Yapacak, Bize Amerika, Bize Amerika Selam Duracak!” marşları dillendiriliyordu. Darbe hayranlarına göre; Türk ordusu bir darbe ile “Amerikancı Demirel Hükümeti”ni devirecek, yerine “Asker-Sivil Aydın Zümre”nin temsilcilerinden oluşan bir hükümet kurulacaktı!

O dönemde örneğin çok okunan “Devrim Dergisi” açıkça Türk ordusunun yönetime el koyması gerektiğini savunuyordu.

Bu “sol” darbeciler açısından, TİP’in legalizmine, reformizmine tepki duyan devrimci gençlik hareketi, darbe ortamını yaratmada önemli bir araç olarak görülüyordu. Devrimin gerekliliğini savunan gençler arasında özellikle Filistin devrimi’nin gerillacılığı, Latin Amerika’da gerilla hareketleri büyük etki ve çekiciliğe sahipti. Bir bölüm devrimci genç Filistin’e giderek, orda bir savaş eğitimi de gördüler. Bu temelde THKO, THKP-C gibi örgütler legalizme, reformizme karşı devrimci alternatifler olarak ortaya çıktı.

29 Aralık 1970’de, Ankara’da ABD Büyükelçiliği önündeki polis noktası kurşunlandı. 4 Mart 1971’de yayınlanan bir bildiri ile “Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu”nun (THKO) kurulduğu ilan edildi.

Darbeyi savunan Doğan Avcioğlu, İlhan Selçuk gibi bazı “sol” görüşlü aydınlardan da etkilenen cuntacılar, 9 Mart 1971’de darbe kararını kesinleştirmek amacıyla toplandılar. Ancak, Kara Kuvvetleri Komutanı Faruk Gürler’in son anda vazgeçmesi nedeniyle darbe gerçekleşmedi. Faruk Gürler, Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç’ın da

darbeyi desteklemesi gerektiği düşüncesinde idi. Sonunda hem Memduh Tağmaç hem de Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay darbeye ikna edildi.

27 Mayıs 1960 darbesinden yaklaşık 11 yıl sonra, 12 Mart 1971 günü, saat 13.00'de, Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç ve kuvvet komutanlarının imzasını taşıyan muhtıra Türkiye radyolarında okundu ve Süleyman Demirel hükümeti istifaya davet edildi. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a, Başbakan Demirel'e, Millet Meclisi'ne ve Cumhuriyet Senatosu'na da yazılı olarak da gönderilen 3 maddeli muhtıra metnine göre, Demirel askerlerin taleplerini yerine getirip istifa etmez ve yerine askerlerin onaylayacağı bir hükümet kurulmazsa, ordu idareyi doğrudan üzerine alacaktı.

Muhtıranın bildirilmesinden hemen sonra, Bakanlar Kurulu olağanüstü toplandı ve Başbakan Süleyman Demirel, muhtıradan yaklaşık 4 saat sonra, Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a gönderdiği mektupla görevinden istifa etti.

Terör yılları

12 Mart 1971'de faşist Demirel hükümetini bir muhtıra ile işbaşından uzaklaştırıp, bir "Milli Mutabakat Hükümeti" oluşturan faşist hâkim sınıflar, kısa süre sonra da yükselen devrimci mücadeleyi durdurmak amacıyla sıkıyönetim ilan ettiler. Grevler, kitle eylemleri, mitingler yasaklandı. Bütün devrimci dergiler, kitle örgütleri kapatıldı. Devrimcilere karşı süreklilikli avı başlatıldı.

12 Mart muhtırası ile birlikte devrimciler, işçiler, Kürtler üzerinde korkunç bir terör estirilmeye başlandı. "Balyoz" adı verilen harekât hayata geçirildi. Türkiye İşçi Partisi (TİP) kapatıldı, DİSK'in

faaliyetlerine son verildi, birçok sosyalist örgüt kapatıldı ve devrimciler tutuklanarak işkencelerden geçirildi.

Devrimci hareketin önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnönü yakalanarak idam talebiyle yargılanmaya başlandılar. Denizlerin serbest bırakılmaları amacıyla birçok eylem yapıldı. 4 Mayıs 1971'de Jandarma Genel Komutanı Kemalettin Eken'i kaçırmaya girişimi ve birkaç gün öncesinde Ankara'da bir uçak kaçırılması, 17 Mayıs'ta Mahir Çayanların İsrail başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçırmaları ve öldürmeleri bunlardan bazılarıdır.

Mahir Çayan ve arkadaşları, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarını kurtarmak için Fatsa'daki NATO üssünde görevli üç İngiliz askerini kaçırdılar. Kızıldere köyünde saklandıkları binada kuşatıldılar. Mahir Çayan, Ertuğrul Kürkçü, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdaî Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Cihan Alptekin ve Ömer Ayna'dan oluşan 11 devrimci, "Teslim olun!" çağrılarını reddederek sonuna kadar çarpıştılar. Devlet güçleri, 30 Mart günü 10 devrimciyi hunharca katletti. İçlerinden sadece Ertuğrul Kürkçü sağ olarak kurtuldu, o da 17 yıl boyunca zindanlarda kaldı.

12 Mart darbesinin etkileri yıkıcı oldu. Darbeyi izleyen iki yıl zarfında:

— Binlerce insan, askeri darbeden önce işledikleri iddia edilen suçlar bahane edilerek, sıkıyönetim askeri mahkemelerinde yargılandı.

— 3 bin 600 öğretmen, 118'i gazeteci, yazar, çevirmen, yayıncı, sanatçı, 67'si bilim insanı olmak üzere 10 binden fazla kişi gözaltına alındı, büyük kısmı tutuklandı ve mahkûm edildi.

— 37 gazete ve derginin yayını ya

tamamen yasaklandı ya da süreli olarak durduruldu.

— 200'ü aşkın kitabın basımı ve satışı yasaklandı, yarım milyondan fazla kitap toplatılarak imha edildi.

— 28 kişi kolluk güçleri tarafından keyfi şekilde sokak ortasında vurularak öldürüldü.

— Gözaltına alınanlar haftalarca tecrit edilerek işkenceye tabi tutuldu. İşkence açıklamaları uluslararası insan hakları kuruluşlarının ve hukukçuların raporlarıyla da doğrulandı.

— Dünyanın dört bir yanından gelen tepkiler hiçe sayılarak üç devrimci idam edildi. Askeri savcılar ayrıca 151 sanık hakkında da idam talep etti.

— Üç siyasal parti kapatıldı. TİP'in yöneticileri 15 yıla varan ağır hapis cezalarına mahkûm edildi.

— Azınlık milliyetlere yönelik baskı yoğunlaştı, Kürt halkına karşı operasyonlar Kürdistan bölgesini de aşarak batıda ki büyük kentlere kadar genişletildi.

— 111 kişi "bölücülük" suçlamasıyla 16 yıla varan ağır hapis cezalarına mahkûm edildi.

— Grev ve sendika hakları, askerlerin baskısı altında mevzuatta yapılan değişikliklerle sınırlandırıldı. Kamu sektöründeki tüm sendikalar kapatıldı.

— Tüm öğrenci dernekleri kapatıldı.

— 100 binden fazla öğretmen temsil eden Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) kapatıldı, yöneticileri 8 yıla varan hapis cezalarına çarptırıldı, binlerce öğretmen polis fişlemesiyle işinden edildi.

Darbeciler, sosyalizmi/komünizmi, Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda her darbede tarihe gömdüklerini düşündüler! Yanıldılar. Yapılan her darbe de devrimci hareket/komünist hareket yara aldı. Sömürgeci devlet,

şimdiye kadar birçok katliama imza attı. Devrimci mücadelede toprağa düşenler oldu. Toprağa düşen her devrimci kuşkusuz devrimci hareket açısından bir kayıptır. Devrimcileri, komünistleri öldürenler, böylece sosyalizm/komünizm mücadelesini durduracaklarını sandılar! Ama yanıldılar, yanılıyorlar. Çünkü sosyalizm/komünizm yenilse de yok edilemez. Eninde sonunda kazanacaktır.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin devrimciydi ama komünist değillerdi

Deniz, Yusuf ve Hüseyin, Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin bir parçası olarak devrim mücadelesinde toprağa düştüler. Deniz ve arkadaşları devrimci idiler. Sisteme karşı yanlış mücadele biçimleri ile de olsa mücadele ettiler. Yaşamlarını savundukları dava uğruna feda ettiler. Onlar korkusuz duruşları, militan ve başeğmez tutumları ile devrimci saflarda haklı bir üne kavuştular. Darağacına giden üç fidan, gençliğin hareketine militan bir karakter aşıladılar.

O dönemde TİP'in reformist görüşlerine karşı, devrimin parlamenter yoldan olamayacağını vurguladılar. Kitlelerin devrimci, militan bir aygıtı sahip olması gerektiğini belirttiler. Burjuva reformizminden koptular. Düzene karşı militan ve ödünsüz bir başkaldırıyı temsil ettiler. Onlar, faşist devletin saldırılarına karşı yiğitçe direndiler, teslim olmadılar. Denizlerin tavizsiz devrimci tavırlarından öğrenme, geleceğe taşıma komünistlerin görevidir. Denizlere sahip çıkılırken aynı zamanda onların yanılgılarını ortaya koyma ve yanlış düşüncelerini eleştirme görevimiz de var. Onlara ancak böyle sahip çıkılır.

Neden komünist değillerdi?

Marksist olmanın kriterlerini Lenin şöyle açıklıyor:

"Marx'ın öğretisinde özsel olan sınıf mücadelesidir. Bu çok sık yazılıp söylenir. Fakat bu doğru değildir. Ve bu yanlışlıktan adım başında Marksizm'in oportünistçe çarpıtılması, onu burjuvazi için kabul edilebilir kılan tarzda tahrifi doğar. Çünkü sınıf mücadelesi öğretisi Marx tarafından değil, aksine ondan önce burjuvazi tarafından yaratılmıştır ve genel konuşulduğunda, burjuvazi için kabul edilebilirdir. Yalnızca sınıf mücadelesini kabul eden biri, henüz marksist değildir, henüz burjuva düşüncesinin ve burjuva politikasının sınırları içinde kalmış olabilir. Marksizm'i sınıf mücadelesi öğretisine indirgemek, Marksizm'i budamak demektir, onu tahrif etmek, onu burjuvazi için kabul edilebilir olana indirgemek demektir. Sadece, sınıf mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar genişleten kişi marksisttir. Marksistin sıradan küçük (ve de büyük) burjuvadan en derin farkı bundan ibarettir. Marksizm'i gerçekten anlamanın ve kabul etmenin denektaşı bu olmak zorundadır." ⁽¹⁾

Bir kişiyi veya grubu komünist olarak değerlendirmek için Marksizm-Leninizm bilimi karşısındaki tavırları ve yaklaşımlarının ne olduğunu soruluyoruz. Bir devrimcinin komünizme sempati duyması veya komünizmi savunduğunu söylemesi ve hatta bu uğurda kendi hayatını ortaya koyması

yetmez. Komünist olmak; bilimsel sosyalizmi özümsemek ve onu pratikte uygulamayı, her türden revizyonist-oportünist odaklara karşı Marksizm'i-Leninizm'i savunmayı, kendini, Marksizm-Leninizm'e özünde düşman olan ideolojilerden ayırmasını bilmeyi gerektirir. Lenin'in dediği gibi "Sadece, sınıf mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar genişleten kişi marksist" olabilir. Proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin inşasında mutlaka gerekli olan bir araçtır. Lenin'in deyimiyle proletarya diktatörlüğü "başka tipte bir devlettir, proleter bir devlettir." Denizlerin önlerine hedef olarak koydukları milli, anti-emperyalist bir devrimdir. Denizler, savunmalarında demokrasi sorunları üzerinde durmalarına rağmen hedefleri sosyalizmi gerçekleştirmek değildir. Onlar sonal hedeflerini şöyle açıklamaktadır:

"Ulusal varlığımızı yok etmek isteyen emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı, millici ve devrimci sınıfların takip etmeleri gereken MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİM stratejisi, hareketimizin çizgisidir. Diğer bir anlamıyla bütün millici sınıf ve tabakaların ortak devrim anlayışı, Milli Kurtuluş Savaşı'nın bu savaşı ve onun başındaki Mustafa Kemal'i yok edici, ortadan kaldırıcı bir düzen kuran, Karşı Devrimci – gerici ittifaka karşı yapılmış olan 27 Mayıs ihtilalinin ve 1961 Anayasa'sının bir devamı ve tamamlayıcısıdır." ⁽²⁾

Savunmalarda söylenenler çok açıktır. Emperyalizmden anladıkları öncelikle ABD emperyalizmidir. Önlerinde ki hedef milli demokratik devrimdir.

1 "Devlet ve Devrim", Lenin, s.45, İnter Yayınları, İkinci Basım, Mart 1999, İstanbul.

2 "THKO Davası", s.570, Aküyüz Yayınları, İkinci Basım, Ağustos 1991, İstanbul

Milli demokratik devrimin hedefi de Kurtuluş Savaşı çizgisinden sapan düzeni yıkmak, eski anti-emperyalist düzeni geri getirmektir. Getirmek istedikleri düzen 1923-1946 arası dönemde uygulanan tek adam diktatörlüğüdür. Önerilerine koydukları milli demokratik devrim aynı zamanda, 27 Mayıs darbesi ve 1961 Anayasa'sının devamı niteliğinde olacaktır.

Deniz ve arkadaşlarına göre; Kurtuluş Savaşı emperyalizme karşı bir zafer kazanmış ve Türkiye bağımsız bir ülke olmuştur! Söyledikleri şudur: *"Türkiye, İkinci Emperyalist Dünya Savaşı'ndan sonra bağımsızlığını yitirdi ve tekrar yarı bağımlı bir ülke oldu. 1946-1971 Türkiye'si, Amerikan emperyalizminin kontrolü altında yarı bağımlı bir ülkedir."* ⁽³⁾

Kemalist Devrim'in başını çekenler ülkenin sömürge hâline gelmesine karşı çıktılar. Cumhuriyet kurulduğunda, ülkenin emperyalizme bağımlılık ilişkisi devam ediyordu. Ülkenin emperyalist işgaline son verilmişti, ancak yarı-sömürge yapı olduğu yerde duruyordu. Ülkenin Birinci Dünya Savaşı galipleri tarafından doğrudan sömürgeleştirilmesinden zarar gören tüm sınıf ve katmanlar (yani ülkeyi işgal eden İngiliz/Fransız/İtalyan emperyalizminin kompradorları ve bunlarla ittifak içinde olan feodaller dışındaki tüm sınıf ve katmanlar) Kurtuluş Savaşı'na katıldı.

Kemalist Devrim'in önderleri, Osmanlı bürokrasisi/ordusu içinde önemli mevkilere sahip olan, Osmanlı yüksek bürokrasisi içinde yer alan kişilerdi. Bunlar Osmanlı devletinde hâkim olan sınıflara dâhildi. Birinci

Dünya Savaşı'nda Osmanlı devletinin askeri yenilgisi ertesinde itilaf emperyalistlerinin Osmanlı devletinin geri kalan kesimlerini de işgal etmeleri, Osmanlı hâkim sınıfları içinde ve bütün toplumda bir bölünmeye yol açtı. Bir bölüm emperyalist işgali destekleyip veya ona hayırhah bakarken, bir diğer kesim emperyalist işgale karşı direniş bayrağına sarıldı Kemalist Devrim, bütün bu sınıfların ittifaki temelinde, burjuvazinin önderliğinde gelişen bir devrimdi.

Deniz ve arkadaşlarına göre; Türkiye 1946'ya kadar bağımsız bir ülkedir! 1946'dan sonra bağımsızlık yarı bağımlılığa dönüşmüştür! Yapılan bu değerlendirmeler, Kemalizm savunuculuğudur. Kurtuluş Savaşı'nda olmayan özellikler varmış gibi gösteriliyor! Yapılan Kemalizm hayranlığıdır. Onlara göre; Kemalizm, "anti-emperyalizm"dir, devrimciliktir! Bütün kötülükler Kemalizm'den uzaklaşıldığı için ortaya çıkmıştır! Deniz Gezmiş mahkeme savunmasında *"Bu memlekette Mustafa Kemal'e gerçekten sahip çıkanlar varsa onlar da bizleriz. Onun istiklali tam Türkiye idealini yalnızca biz devam ettiriyoruz."* ⁽⁴⁾ derken, aynı dönemin komünist devrimcisi İbrahim yoldaş ise; "Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür" tespitini yapıyordu. Kurtuluş Savaşı güdük anti-emperyalist bir niteliği olan "üst tabaka" devrimidir.

İttihat ve Terakki sorununa yaklaşım

Deniz ve arkadaşları savunmalarında "İttihat ve Terakki" gibi örgütleri

“Vatansever Örgütler” olarak değerlendirilmektedir. Söyledikleri şudur: “İttihat ve Terakki’ye yön verenler Vatansever Subaylar ve hem kendi durumlarından hem de vatanın durumundan şikayetçi olan küçük memurlar olmuştur.”⁽⁵⁾

“İttihat ve Terakki”, içinde değişik akımları barındıran Türk milliyetçisi bir örgüttür. “İttihat ve Terakki Partisi”, 1912 Balkan Savaşı yenilgisi ile birlikte iktidarın tüm iplerini elinde topladı. İktidarın ele geçirilmesinden itibaren Osmanlı topraklarını Türkcülük üzerinden şekillendirmeye başladı. 1913’ten itibaren Ermenilere yönelik soykırım hazırlıkları başlatıldı. 24 Nisan 1915’te başlayan Ermenilere yönelen soykırımın mimarı “İttihat ve Terakki”dir. Osmanlı topraklarını genişletmek için Birinci Dünya Savaşı’nda İngiliz-Fransız ittifakının karşısında, Alman emperyalizminin yanında yer alan bir örgüttür. “İttihat ve Terakki”, daha fazla Türkcülük ve onun en aşırı ucu Turancılık ideolojisi-ne sarıldı. “İttihat ve Terakki”, Alman emperyalizminin kesin zafer kazana-cağına inanıyordu. 8 Ağustos 1914’te, İttihatçıların gazetesi Tanin, “Dünyanın ülkesi viran olacak, Türkiye büyüüp Turan olacak” diye yazıyordu. Mustafa Kemal’de “İttihat ve Terakki” partisinin bir üyesiydi. Ancak “Turan”ı verili şart-larda bir hayal olarak görüyor, Osmanlı devletinin bakiyesi üzerinde bir Türk devletini hedefliyordu. Ve kemalistler iktidarlarını (1925) sağlamlaştırdıktan sonra Türk olmayanları, Türk ulusal kim-liği içinde asimile etmeye, asimile olmayı kabul etmeyenleri yok etmeye yöneldi.

THKO’nun savunmasında sahip çıkı-lan 1923-1946 dönemi aynı zamanda katliamlar tarihidir. 1923-1946 dönemi

“Ebedi Şef” ve “Milli Şef” dönemidir. Bu dönemde uygulanan koyu faşizmdir. Bu dönemde CHP dışında başka hiçbir parti yoktur. Deniz ve arkadaşlarının bu döneme sahip çıkmaları anlaşılmalıdır.

Pontus ve Ermeni sorunu

Deniz ve arkadaşlarının Ermeni ve Pontus soykırımı bağlamındaki görüş-leri kemalistlerle paraleldir. Görüşleri şöyledir:

“Karadeniz Bölgesinde, Rum Pontus-cuları Amerikan yardımıyla ayaklanmış ve ayaklanma, sivil çetelerin ve ordunun mücadelesiyle bastırılmıştır.”⁽⁶⁾ “Doğu Anadolu’da, Ermenilerin bağımsız bir Ermenistan için Amerika’dan destek ala-rak çıkardıkları iç isyan, sivil halk ve ordu tarafından bastırılmıştır.”⁽⁷⁾ “Emperyalist devletler Osmanlı devleti ile ilişkilerinde aracı olarak daima Rum ve Ermenileri kullanmışlardır.”⁽⁸⁾

Bu bağlamda savunulan görüşler resmî ideolojinin savunduğu görüş-lerdir. Karadeniz’de yaşayan Pontuslu Rumlar, o dönemde kendi kaderini kendileri belirlemek istemekte ve Osmanlı’nın baskılarına karşı mücadele etmektedir. “İttihat ve Terakki Partisi”ne bağlı eşraf, partinin milliyetçi ilkelerini uygulamaya koymaya hazırdır. Giresun ve civarında “Rumculuk” faaliyetlerini önleme görevi sivil çetelere verildi. Bu çetelerin en ünlüsü, “İttihat ve Terakki” mensubu Topal Osman ve yardımcıla-rıdır. Topal Osman, yerel eşraf ve yöne-timin desteğiyle, hiçbir engellenme ile karşılaşmadan Hristiyan nüfusu etnik arındırmaya tabi tuttu.

Pontus Rumları Merkez Birliği'nin 1922'de Atina'da açıkladığı istatistiklere göre; 1914-1922 arası Pontus soykırımında toplam 303.238 kişi yaşamını yitirmiştir. Bunlardan 232.556 kişi Birinci Dünya Savaşı sırasında yani 1914 ile 1918 arasında katledilmişlerdir. 1924 baharına kadar ise çoğunluğu çocuk ve kadınların oluşturduğu 50.000 kişi daha katledilir. G. Valavanis ise Pontos'un insan kaybının 1924 yılına kadar 353.000 olduğunu açıklamaktadır. Olgular böyle olmasına rağmen Deniz ve arkadaşları, Mustafa Kemal pence-resinden olaylara bakmakta, Pontuslu Rumların özgürlük mücadelesini ABD emperyalizmine bağlamaktadır.

Deniz ve arkadaşları Ermenilere yapılan soykırım bağlamında da resmî ideolojiye paralel görüşler savunmaktadır. Tavrıları, Ermenilere yönelik soykırımın varlığını açıkça ret eden ve evet, sonuçta soykırımı olumlayan bir tavidir. Onlara göre; burada da emperyalistler Osmanlı ile ilişkilerinde Ermenileri kullanmıştır! 1972 koşullarında Türkiye devrimci hareketine Kemalizm hayranlığı damga vurmaktadır. Bugün kendilerine 'sol' diyenler (Vatan Partisi, Halkın Kurtuluşu Partisi) ve "Ermeni soykırımı uluslararası bir yalandır" kampanyası yürütenler, Deniz ve arkadaşlarının sözlerini de bu bağlamda kendilerine rehber edinebilmektedir.

Kasım 1914'te Ermeniler askere alınmaya başlandı. Türkiye savaşa girdi ve seferberlik başladı. Rus ordusu bölgeden ayrıldıktan sonra, Ermeni ve Süryanilerin büyük bir kısmı Türk ve Kürt saldırıları sonucunda öldürüldü. Ermeni Soykırımının gerçekleştirilmesi için "İttihat ve Terakki Partisi" merkez komitesi 1914 Şubat'ında Doktor Nazım, Şakir Bahattin ve Mithat Şükrü'nün başkanlı-

ğını yaptığı bir komite kuruldu. Ermeni devlet görevlileri işlerinden çıkarıldı. Hapishanelerden katiller ve suçlular serbest bırakılmaya başlandı. Mayıs 1915'te Erzurum'da, Ermeni katliamını yapanlar hapishanelerden bırakılan çetelerdir.

Ermeni askerler ordudan atıldı ve bu askerlerden işçi taburları oluşturulmaya başlandı. Şubat 1915'te, Jön Türk hükümeti Ermenilerin katliamına ordudaki Ermeni askerlerden başladı. Böylece Ermenilerin askeri potansiyeli yok edildi. Şubat 1915'de Savunma bakanı Enver'in verdiği kararla tüm Ermeni askerler ordudan çıkarılıp, 50-100 kişilik gruplara ayrılarak öldürüldü. Böylece Ermeniler katliamın daha ilk başlarında askeri gücünü kaybetti.

24 Nisan 1915'te, Osmanlı yetkilileri, İstanbul'daki Ermeni cemaatinin ileri gelenlerini toplu hâlde tutuklamaya ve sürgün etmeye başladı. Tutuklananlar, çoğunlukla entelektüeller, toplum liderleri ve siyasi eylemcilerdi. Tutuklananlar, Ayaş ve Çankırı'daki toplama kamplarına götürüldüler. Bu insanlar arasında Osmanlı Meclisinin Ermeni mebusları, önde gelen yazarlar, avukatlar, gazeteciler, öğretmenler, doktorlar, sanatçılar ve din adamları vardı. Bu insanlar ya tehcir yolunda ya da vardıkları şehirde öldürüldü. Haziran 1915'te İstanbul Beyazıt meydanında Ermeni Hınçhak Partisinin 20 yöneticisi idam edildi. Bundan sonra Ermenilerin ana yurdu olan Batı Ermenistan'da, Kilikya'da ve Batı Anadolu'nun birçok şehrinde Ermeni halkı katledilmeye başlandı. Katliamlar tüm Osmanlıyı sardı.

Tehcir yasası çıkarılmadan önce, tehcir uygulamaya konuldu. "İttihat ve Terakki Partisi", Jön Türk devrimini gerçekleştiren örgüttür. Ancak iktidarın gerçek anlamda ele geçişi, Ocak 1913'tür.

Deniz Gezmiş'in Günlüğünden... Asılmadan bir gün önce yazılanlar...

5 Mayıs 1972 Cuma

Sabah şimdiye kadar hiç görmediğiniz bir yüzbaşı geliyor koğuşa ve hepinizin görebileceği bir yerde duruyor. Ona baktığınıza ve onu dinlediğinize emin olduğu an konuşmaya başlıyor:

"Buraya kadar beyler! Hakkınızdaki karar bu sabah Resmî Gazete'de yayınlandı. Öbür dünyada görüşürüz!" diyor. Size özel ulak olarak ölüm tebliği etmeye gelmiş yüzbaşı sanki. Dede'nin Yusuf'tan ödünç aldığı sözler bir tokat gibi patlıyor yüzünde adamin:

"Sen ve efendilerin bilmelisiniz ki biz halkımızın kurtuluşu ve Türkiye'nin bağımsızlık mücadelesi uğruna şerefimizle bir defa öleceğiz. Bizi asanlar ise bu halleri ile her gün öleceklerdir!

Sizin yüreklerinize korku salmak için görevlendirilen yüzbaşı kendisi korku içinde arkasına dahi bakmadan hızla terk ediyor koğuşu.

Dede sizlere dönüp sözlerine devam ediyor. "Adamin verdiği haberin doğru olma ihtimali çok yüksek. Karar bugün Resmî Gazete'de gerçekten de yayınlanmış olabilir. Son anımızı, son yürüyüşümüzü planlamalıyız. Orda infaz anında birbirimizi göremeyeceğiz. Birbirimizin yanında olamayacağız. O nedenle orada o anda neler yapacağımızı, neler söyleyeceğimizi, nasıl davranacağımızı burada birlikte bir konuşalım" diyor.

Yeni bir eyleme gider gibi, yeni bir THKO eylemi planlar gibi düşüneceksiniz son anınızı.

Yusuf "benim mektubum hazır, asıl siz düşünün" diye espri yaparak havayı yumuşatıyor.

Sen "burada yapmıyorlar bu işi, mutlaka Ulucanlar Kapalı Cezaevine götüreceklerdir. Bir yıl önceki ilk misafirhanemize. İmam falan çağırıyorlarmış. Nazıkçe göndeririz adamı. Verirlerse bir çay isteriz, bir de sigara. Yazarız son mektubumuzu. Bu mücade-

Anadolu'nun Türkleştirme programı bu tarihten sonra bir plan dâhilinde yürürlüğe sokuldu. Özellikle 1914 yılında Enver Paşa'nın Harbiye Nazırı olmasıyla somut planlar ortaya konuldu. Teşkilat-ı Mahsusa'nın (Özel Örgüt) kurulması da bu planın en önemli unsurlarındandı. Ermeni halkının yok edilmesinde, Teşkilat-ı Mahsusa etkin bir şekilde kullanıldı. 24 Nisan 1915'ten – 24 Mayıs

1915'e kadar tutuklananların sayısı 2 bin 345 kişiye ulaştı. 1913'te Osmanlı toprakları üzerinde yaşayan Ermenilerin sayısı 2,5 milyondur. 1,5 milyon Ermeni yok edildi. Olgular böyledir.

Kürt sorununa yaklaşım

Deniz ve arkadaşlarının ulusal sorun-daki tavırları Türk şövenisti bir tavidir.

lenin bizimle başlamadığı gibi bizimle de bitmeyeceğini, asla pişmanlık duymadığımızı söyleriz. Parkamızla, postallarımızla çıkarız sehpaye. Kendi ilgiğimizi kendimiz geçiririz boynumuza. Son sözümüzü söyleriz. Ve cellata bırakmadan kendimiz tekmeleriz ayağımızın altındaki sehpayı!" diyorsun.

Yusuf "son sözümüz ne olacak" diye soruyor ortaya.

Hüseyin "en fazla birkaç cümle söyleme şansımız olacaktır. Onlar da bizi en iyi ifade eden sloganlarımız olmalıdır. Senin mektupta yazdığın gibi. Şöyle sözler söylemek geçiyor içimden. Biz şahsi hiçbir çıkar gözetmeden halkımızın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştık. Bu bayrağı bu ana kadar şerefimizle taşıdık. Bundan sonra da bu bayrağı Türkiye halkına emanet ediyoruz. Yaşasın işçiler köylüler! Yaşasın Devrimciler! Kahrolsun faşizm, gibi" diyor.

Yusuf söze giriyor "her eylemimiz nasıl yüreklerine korku saldı ise son anımız da öyle olmalı. Sözelimi kellelerimizi almak için büyük gayret gösteren General Elverdi de orda olacaktır. Onun şahsında düzenin tüm hizmetkarlarına da bir çift söz söylemeliyiz. Onlara sermayenin ve Amerikan emperyalizminin hizmetkârları olduklarını hatırlatmalı, bizim ise gözümüzü kırpmadan kendimizi halkımıza adadığımızı göstermeliyiz" diyor.

Derin bir sessizlik oluyor. Yarını düşünüyorsunuz.

Yarın 6 Mayıs.

Yarın Hıdırellez!

Yarın bayram.

["Deniz Gezmiş'in Günlüğü", Ali Yıldırım, s.480-481,
Yol Bilim Kültür Araştırma, Birinci Basım, Ağustos 2011]

Deniz ve arkadaşlarının mahkemede yaptıkları savunmada Kürtler bağlamında söyledikleri sadece şudur: "*Misak-ı Milli içinde bir halk olan, Türk halkıyla tarihi bir kardeşlik sınavı vermiş bulunan Kürt halkının dili, kültürü emisyonu tabi tutulmuş, bu halkın öz dili ve kültürü ortadan kaldırılmak istenmiştir.*"⁽⁹⁾

Görüldüğü gibi Deniz ve arkadaşları, Kürtleri Misak-ı Milli sınırları içinde bir halk olarak görmektedir. Burada Kürdistan diye bir coğrafya, Kürt ulusu gibi bir ulus, onun ayrılma hakkı yoktur. Bu savunu aynı zamanda Mustafa Kemal ve İsmet İnönü'nde yaklaşımıdır. İç isyanlar bir bütün olarak aynı çuvala konmakta ve şöyle denilmektedir: "*Kurtuluş Savaşımızda, emperyalizmle mücadele eden*

güçler, değişik taktikler kullanmışlardır. Mücadele, dış düşman ve onun emrindeki hükümetin çıkardığı iç isyanlara karşı yürütülmüştür.”⁽¹⁰⁾

Türkiye bir halklar hapishanesi idi. Türkler daha Anadolu'ya gelmeden önce Anadolu'da Kürtler, Ermeniler ve Rumlar yaşıyordu. Ermenilerin, Rumların ulus olarak varlıklarına son verildi. Sıra Kürtlere geldi. Deniz ve arkadaşlarının savunduğu 1923-1946 dönemi aynı zamanda Kürt isyanların kanla bastırıldığı bir dönemdir.

Kürdistan diye bir ülke var. 17 Mayıs 1639'da Osmanlı İmparatorluğu ile İran arasında imzalanan Kasr-ı Şirin anlaşmasıyla Kürdistan coğrafi olarak ikiye bölündü. Osmanlı/İran devlet sınırları içindeki Kürdistan bölgesel olarak oldukça geniş bir özerkliği sahipti. Deniz ve arkadaşlarının da çok olumladığı Lozan Anlaşması sonucu Kürdistan dört (İran-Türkiye-Irak-Suriye) parçaya bölündü.

Kurtuluş savaşı, Türk burjuvazisinin bir ulusal devrimi idi. Türk olmayan Müslüman nüfus, en başta da Kürtler kemalistlerin önderliğinde bu savaşa katıldı. Emperyalistlerin Sevr'de Kürt devleti vaatleri vermesine rağmen, Kürtlerin büyük çoğunluğu Türk ulusal devriminde Türklerle birlikte hareket etti. Kürtlerin savaşa katılmalarının iki nedeni vardı. Birincisi: Müslüman olmayan milliyetlere (Ermeni ve Rumlara) karşı yönelen bir din savaşı görünümüne bürünmesi. İkincisi: Kemalistlerin Türk olmayan Müslüman nüfusa vaat ettikleri belirleyici bir rol. Bu dönemde kemalistlerin iktidarı henüz sağlam değildi. Bu yüzden Kürtlerin yardımına ihtiyaçları vardı. Nitekim iktidar sağla-

ma alındıktan sonra, Kürtler hedef tahatasına konuldu.

Lozan Antlaşması görüşmelerinde Türk delegasyonu başkanı İsmet İnönü milli mücadelede Kürtlerin Türklerle birlikte hareket ettiğini söylemektedir. İsmet İnönü şöyle demektedir: *“Sevr muahedesi ile Kürtler, Türkler gibi kendi vatanlarını tehlikeye maruz gördüler. Çünkü Sevr Muahedesi hükümlerine göre Doğu Anadolu'da, Ermenistan hududu bitişiğinde bir Kürdistan devleti kurulacaktı. Kürtler, Türk vatanının kendileriyle beraber, bilhassa doğuda, Ermeni tehlikesine maruz kalacağını biliyorlardı. Millî mücadelenin devamınca, canla başla beraberlik gösterdiler. Sonra Lozan Muahedesi yapılırken de Kürtler vatansever olarak Türklerle beraber bulunmuşlardır.”⁽¹¹⁾*

Lozan görüşmelerinde Türk delegasyonu başkanı İsmet İnönü, Kürtlerle ilgili düşüncelerini şöyle sürdürmektedir. *“Kürtler, Ermeniler gibi Lozan'a gelip bize müracaat etmediler. Hatta biz Lozan'daki konuşmalarımızda, milli davalarımızı 'biz Türkler ve Kürtler' diye bir millet olarak müdafaa ettik ve kabul ettirdik”⁽¹²⁾*

Mustafa Kemal, konuşmalarında ve yazılarında, Misak-ı Milli'yi Kürtlerin ve Türklerin “ortak vatan”ı olduğunu söyler.⁽¹³⁾ İsmet İnönü de Misak-ı Milli'yi, Türklerin ve Kürtlerin ortak vatani diye tanımlar.

Mustafa Kemal 1922 sonlarından itibaren Kürt sözcüğünü ağzına bir daha hiç almadı. Bu dönemde kemalist-

11 “Hatıralar”, İsmet İnönü, s.202, Bilgi Yayınevi, 1987 Ankara

12 Age., s.202

13 “Kemalist Devrim 4, Kurtuluş Savaşı'nda Kürt Politikası”, s. 223-228, Doğu Perinçek, Kaynak Yayınları, Kasım 1999, İstanbul.

ler artık iktidarını sağlamlaştırmıştı. Bu süreçte artık, sadece 'Türk'e vurgu yapı-lıyordu! Kemalistler, içte iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığı (1925) andan itibaren, açıkça kendine karşı hiçbir muhalefete izin vermeyen, açık terörü yönetim biçimi olarak seçtiler. Artık esas olan yeni Türkiye, "Türkçülük" esasları üzerine inşa edilecekti! Kemalistlerin yeni Türkiye'sinde artık Kürt yoktu. Kendilerini Kürt olarak görenler Türkleştirilecekti! Deniz ve arkadaşlarının çokça öykündükleri 1923-1946 döneminde Türkleştirme kampanyaları yürütüldü. Bunun için kanunlar çıkarıldı. Cumhuriyetin kuruluşundan İkinci Dünya Savaşı dönemine kadarki süreçte Kürt isyanları kanla bastırıldı. Birçok alanda isyan olmadığı hâlde, Türk olmayan ulus ve milliyetlere karşı "önlem" olarak düşü-nülen, saldırı harekâtları yapıldı.

Sonuç

Herkesin sahiplendiği üç fidan var. Devrimciler yanında, burjuvazinin bir kesimi, kemalistler, Vatan Partisi gibi karşı devrimciler de Deniz ve arkadaşla-rına sahip çıkıyor. Bu ikincilerin Denizle-re sahip çıkılmasının çok önemli nedeni, Mustafa Kemal, Kurtuluş Savaşı'na vb. yaklaşımlarıdır. Belirleyici olan Denizleri komünistçe sahiplenmek ve savun-maktır. Onların uğruna mücadele edip, öldüğü davayı kavramak, yanlışlarını eleştirmekle onlara sahip çıkılır.

Yukarda açıklamaya çalıştığımız gibi Deniz ve arkadaşları marksist-leninist değil, küçük burjuva devrimcileri idi. Fırtınalı yıllarda kavgada en öndeydi-ler. Elbette bizler, onların kararlı duruş-larından, boyun eğmeyişlerinden, dar ağacına giderken dik duruşlarından öğreneceğiz. Her komünist olan dev-

rimcidir ama her devrimci komünist değildir. Rus sosyal emperyalistlerini sosyalist gören ve devrim mücadele-sinde onlardan yardım beklentisi içine girenler ve Mustafa Kemal savunucu-ları oldukları şeklinde savunma yapan-lar; yarı-anarşist, maceracı foko teori-lerini savunanlar komünist olamaz.

Devrimci mücadelede toprağa düşen-leri anmak; onlardan öğrenmek, doğru-larına sahip çıkmak ve geliştirmek; hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir! Ülkelerimizin bağım-sızlığını isteyen; faşizme karşı olan, yal-nızca komünistler değildir. Komünistler dışında devrimci gruplar "bağımsızlık ve demokrasi" için mücadele yürütü-yor! Bu mücadelede onlar da faşist devletin hedefi hâline geldiler, geli-yorlar. Faşist devlet komünist olmayan devrimcilere de saldırıyor. Devrimciler, sokak ortalarında kurşunlandı, işkence tezgâhlarından geçti, ipe çekildi.

Devrimci mücadelede toprağa düşen-leri anarken; bunların arasında var olan önemli farklılıkların silinmesine, göz-lerden gizlenmesi doğru değildir. Evet Deniz, Yusuf, Hüseyin'de İbrahim Kay-pakkaya gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin parçası ve devrimci mücade-lede toprağa düşenlerdir. Ama benzerlik bu kadardır. Deniz ve arkadaşlarının Marksizm-Leninizm bilimi karşısındaki tavırlarını, proletarya diktatörlüğüne yaklaşımlarını ve önlerine koydukları devrimin nasıl bir devrim olduğunu yukarda açıkladık. Devrimci mücade-lede yaşamını yitirenleri anma adına, onların hatalarını sistemleştirmek ve komünistlerle var olan tayin edici ayrı-lıkların gözlerden silmek bütünüyle yanlıştır. Biz, onların militanlığını ve boyun eğmeyişini çıkış noktası olarak alıyoruz. ●

Ukrayna'da halkların katliamını durdurun! Emperyalist savaşa karşı mücadele edelim!

Aylardır NATO'nun geliyor, gelecek diye beklediği, açıkça kışkırttığı; Rusya'nın hazırlandığı ve açıkça ilan ettiği gerçekleşti. Ukrayna'nın doğusunda yıllardır süren savaş yeni bir boyut kazandı. 22 Şubat'ta kendini Rus emperyalizminin bugünkü çarı gibi gören ve davranan Putin, Rusya devletinin Ukrayna'nın Donbas bölgesinde, kendi kendilerini "bağımsız demokratik cumhuriyet"ler olarak tanımlayan Luhansk ve Donetsk'i devlet olarak tanıdığını ilan etti. Aynı anda Rusya ile bu "bağımsız" devletler arasında karşılıklı dostluk ve dayanışma anlaşmaları da imzalandı. Bu aslında şunun ilanı idi: Rusya bundan böyle Ukrayna'da yıllardır süren savaşta yalnızca Luhansk ve Donetsk de silahlandığı, eğittiği, donattığı temsilcileri üzerinden dolayı olarak yer almakla yetinmeyecek, artık Rus ordusu üzerinden Ukrayna'daki savaşa doğrudan katılacak.

Söylediğini yaptı Rusya! 24 Şubat'ta Putin, tabii Luhansk ve Donetsk devlet yönetimlerinin resmi yardım çağrısı üzerine, Rus ordusuna "Ukrayna'daki kardeşlerimize yardım" için hareket emrini verdi. Rus ordusu birçok cephede Ukrayna topraklarına girdi. Askeri hedefler, sivillere yönelik "yan zarar"lar gözetilmeksizin havadan ve karadan bombalanmaya başlandı.

Rusya için Ukrayna'nın doğusunda, Donbas bölgesindeki iki "bağımsız devlet", Ukrayna egemenleri ve onların efendisi konumundaki Batılı emperyalist güçler açısından Ukrayna'nın doğusunda "ayrılıkçı teröristler" tarafından işgal edilmiş Ukrayna toprağıdır. Ukrayna ordusu ve âdeta onun vurucu gücü gibi hareket eden kimi Ukraynalı faşist askeri örgütlenmeler sekiz yıldır bu "ayrılıkçı bölgeleri", "teröristlerden temizlemek" ve buralarda Ukrayna devletinin egemenliğini yeniden kurmak için savaş yürütüyor. Ukrayna egemenleri ve Batılı emperyalistler açısından "teröristlere karşı savaş olarak tanımlanan şey, Kremlin'deki yöneticiler açısından Ukrayna'nın doğusunda "Rusça konuşan insanlara karşı girişilen ve artık "göz yumulmayacak" olan bir "soykırım savaşı"dır.

Savaşta ilk ölen hakikattir!

Savaş, savaş araçları ile izlenen siyasetten başka bir şey değildir!

Ukrayna'da süren savaşın siyaseti, savaşın her iki tarafı açısından da emperyalisttir!

Hakikat şudur: Ukrayna'da şimdi sertleşerek süren savaş **değişik emperyalist güçlerin çıkarları için sürdürülen bir savaştır.**

Savaş taraflarından biri Rusya'dır. Rusya'nın Ukrayna'ya doğrudan müdahalesi Çin, Kazakistan, Venezuela, Brezilya, Nikaragua vb. ülke yönetimleri tarafından, "Rusya'nın güvenlik kaygıları" ile gerekçelendirilerek haklı bulunmaktadır. Rusya şimdi emperyalist güçler arasında açıkça yürüyen dünyayı yeniden paylaşım dalaşında, sosyal emperyalist kamp dağılmadan önceki döneminde emperyalist büyük güçler arasındaki öne çıkan pozisyonuna yeniden kavuşmanın peşinde koşuyor. Burada en büyük güvencesi olağanüstü büyük askeri gücü. Rusya, Sovyetler Birliği olarak, 1956 sonrasında, Sovyetler Birliği ve onunla birlikte "Doğu Bloku" çökene kadar sosyal emperyalist bir güçtü.

O, 1990-2000 arasındaki on yıllık dönemde etki alanlarının önemli bir bölümünü Batılı emperyalist rakiplerine kaptırdı. Batılı emperyalist güçler bu dönemde sosyal emperyalist Rusya'nın Doğu Avrupa'daki etki alanlarının önemli bölümünde egemen hâle geldiler. **Saldırgan NATO Askeri Paktı** bu dönemde Doğu'ya doğru önemli ölçüde genişledi. 2000'li yılların başından itibaren yeniden güçlenmeye başlayan Putin-Rusya'sı için Belarus ve Ukrayna Batılı emperyalist güçlerin aşmaması gereken kırmızı çizgi hâline geldi.

Rusya'nın Ukrayna'daki güncel siyaseti öncelikle NATO'nun Doğu'ya doğru daha fazla genişlemesini engellenmeye yönelik bir siyasettir. Eğer mümkün olursa bütün Ukrayna üzerinde kendi egemenliğini yeniden kurmak da tabii bu siyasetin bir parçasıdır. Ukrayna rejiminin Donbas bölgesinde "yaptığı soykırıma son vermek" gibi gerekçelendirme ve açıklamalar, savaş propagandası yalanlarından başka bir şey değildir. Rusya'nın Ukrayna'da ki savaşı, Rus burjuvazisinin çıkarları için savaştır.

Savaş taraflarından diğeri görünürde Ukrayna devletidir. Görünürde Rusya, Ukrayna'ya karşı savaşmaktadır. Görünürde "Ukraynalılar" devletsel egemenlikleri, bağımsızlıkları, kaderlerini tayin ve toprak bütünlüğü için savaşmaktadır. Evet hatta onlar "diktatörlüğe karşı", "demokrasi" için savaşmaktadırlar. Bütün Batılı emperyalist dünyanın hükümet sözcüleri, güya hükümetlerden bağımsız sivil toplum kuruluşları, partiler ve medya her gün bunları etkin bir propaganda kampanyası ile emekçilerin beynine işliyor. Yürüyen savaşın gerçek niteliğinin ne olduğu, savaşın karakterinin ne olduğu bağlamında bütün bunlar aslında savaş propaganda yalanları kategorisi içindedir.

Çünkü yürüyen savaş gerçekte yalnızca Rusya-Ukrayna arasında bir savaş değildir. Gerçekte savaş **Batılı emperyalist güçlerle Rusya arasında bir savaştır.** Savaş ABD'nin başını çektiği NATO ile Rusya arasında bir savaştır. Ukraynalılar bu savaşta Batılı emperyalist güçlerin, bunun yanında tabii Ukrayna burjuvazisinin de çıkarları için ön saflara sürülen kurbanlardır. Son sekiz yılda Batılı emperyalist güçler tarafından gerçekleştirilen muazzam silahlandırma, muazzam boyutlarda finansal destek, açık kışkırtmalar ve provokasyonlar olmasa bu savaş olmazdı. Bu savaştan

Batılı emperyalist güçler, başta da ABD ne bekliyor ne umuyor? Batılı emperyalist güçler yeniden güçlenen emperyalist büyük güç Rusya'yı bu savaşla her şeyden önce ekonomik olarak zayıflatmak, gelişmesini durdurmak istiyor. Bu amaçlarını da yüksek sesle dillendiyorlar "Putin bunun bedelini ağır ödeyecek". "Bu Putin rejiminin sonunun başlangıcı olacak" vs. Batılı emperyalist ittifak içinde ABD'nin bu savaşta "Putin'i cezalandırma"nın ötesine geçen kendine özgün çıkar hesapları var. ABD "Atlantik İttifakı" adı verilen haydutlar ittifakı içinde kendi öncü konumunu pekiştirmek ve genişletmek istiyor. Giderek gelişen Moskova-Pekin eksenini azami ölçüde zayıflatmak istiyor. Çünkü ABD'nin dünya hegemonyası dalaşında esas rakibi ve "baş düşmanı" Çin.

Ukrayna'daki savaş, ABD dışındaki diğer Batılı emperyalist güçlerin kendi emperyalist çıkarları nedeniyle ABD'den bağımsız bir çizgi izlemelerini zorlaştırıyor. Örneğin bu savaş Batılı emperyalist "ittifak güçleri" içinde savaş öncesinde Kuzey akımı-2 projesi üzerine yürüyen tartışmaları bıçak gibi kesti, sonlandırdı. ABD emperyalizminin en başından beri karşı olduğu bu proje, Rusya ile birlikte projenin sahibi olan Alman emperyalistleri tarafından şimdilik dondurulmak zorunda kalındı. Almanya, Fransa, AB, bu savaş sayesinde yine ABD'nin arkasında hizaya girdiler. Ukrayna'da yürüyen savaş emperyalist güçler arasında bir savaştır. Bu savaş bugün dünyada yürüyen yeni paylaşım dalaşının bir parçasıdır.

Bu savaş bütün ülkelerin işçi sınıflarına karşı bir savaştır! Bu savaş emekçilere, bu emperyalist savaşta birbirlerine karşı kıskırılan ve emperyalist çıkarlar için kullanılan halklara karşı bir savaştır.

Biz Ukrayna'da halklara yönelik katliamları lanetliyoruz!

Biz halklar için, halklar arasında barış istiyoruz!

Fakat bu emperyalizmin hüküm sürdüğü bir dünyada mümkün değildir!

Kapitalizm, emperyalizm savaş demektir!

Barış isteyen, kapitalizme karşı mücadele etmek zorundadır!

Çağrımız:

Barış için mücadeleye! Emperyalist sistemin yıkılması için mücadeleye!

Sosyalizm için mücadeleye!

Siyah, beyaz, sarı, Kızılderili!

Sonlandıralım onların katliamlarını

Halklar konuştuklarında birbirleriyle,

Anlaşabilirler kolaylıkla.

Haydi ileri ve unutmayalım

Gücümüz nereden gelir!

Açlıkta ve toklukta

Haydi ileri ve hiç unutmayalım

Dayanışmayı!

24 Şubat 2022

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**

info@bolsevikparti.org
www.bolsevikparti.org

TROTZ ALLEDEM!

(ALMANYA)

trotzalledem1@gmx.de
http://trotzalledem.bplaced.net

AKP hükümeti, freni patlamış kamyon misali saldırılarını gün geçtikçe yoğunlaştırıyor

AKP iktidara geldiği günden bu yana cinsiyetçi politikalar üretti ve erkek egemen zihniyeti körükledi. İktidar ve iktidarı besleyenler kadın düşmanı görüşlerini topluma benimsetmeye çalıştı, çalışıyor. "Benim başörtülü bacılarım" söylemi eşliğinde emekçi kadınlar arasında, toplumda yaratılmış ayrımları körükledi, kullandı, kullanıyor. Kadının bedeni üzerinden kendi politikalarına meşruiyet sağlamaya çalıştı, çalışıyor. Cinsiyetçilik AKP'nin fitratında var. RTE hükümeti, kadın düşmanlığının en gerici hâlini fütursuzca yücelterek, zehirli propagandalar ve politikalarla toplumun kılcal damarlarına kadar işlemeye çalışıyor. -

Sömürgeci devlet erkek egemen bir devlettir. Kürt ve Müslüman olmayan halklara karşı düşmanlık kışkırtılıyor. Savaş politikaları harlanıyor. AKP'li olmayan muhaliflerin baskı ve şiddetle ezilmesi, en basit demokratik haklar için mücadelerinin "teröristlikle" yaftalanması RTE hükümetinin bir politikasıdır. İktidar karşıtlarının sesinin boğulması, toplumun sindirilip itaatkârlaştırılması, "ötekine" nefretin körüklenmesi toplumda gerilim ve huzursuzluğun hâkim olduğu bir atmosferin yaratılması, RTE hükümetinin temel politikalarından biridir.

AKP din üzerinden siyaset yapıyor. AKP, dini siyasi çıkarları temelinde tepe tepe kullanan bir partidir. RTE hükümeti aynı zamanda yalan politikasını her gün yandaş basın üzerinden kitlelere empo-

ze ediyor. Ama biliyoruz ki, bu yalanlar dün de vardı, bugün de var, yarın da olacaktır. Çünkü sermayenin saltanatı yalan üzerine kuruludur. Yalan üzerinde tekel yoktur. Yalan sadece AKP'nin kullandığı bir araç değildir. Hâkim sınıfların hepsi yalana başvuruyor. Örneğin "Millet İttifakı"nın "laik"liği yalandır. Kemalistlerin halkçılığı yalandır. Onlar halkçı değil, sermayecidir! Onların anti-emperyalistliği de sahtedir. Onlar emperyalizmin işbirlikçisidir vs. vb. Hâkim sınıf klikleri arasında yürüyen iktidar dalaşında, yalanla dolanla döndürülen çarklar arasında ezilen işçiler, emekçilerdir, baskı ve zulüm altında tutulan ulus ve milliyetlerdir. Yalanın hâkimiyetine son verilmediği sürece bu çark dönecektir. Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerinin kurtuluşu bu yalanların ortaya serilmesindedir, bu yalanlar üzerine kurulu düzenin çarkının kırılmasındadır.

AKP hükümetinin 30 Kasım-12 Aralık 2021 tarihleri arasındaki kimi faşist uygulamaları, bu zulüm düzenin nasıl bir düzen olduğuna en iyi örnektir.

● Çetin Kaya 30 Kasım 2021'de İstanbul /Kadıköy'de polis tarafından öldürüldü.

● Bianet'in, 2 Aralık 2021'de yayımladığı "Erkek Şiddeti Çetelesi"ne göre 2021 yılının Kasım ayında Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde erkekler tarafından en az 34 kadın ile 3 çocuk öldürüldü. Açıklamada ayrıca erkeklerin en az 2 kadına tecavüz ettiği, en az 56 kadını seks işçi-

liğine zorladığı, 62 kadına şiddet uyguladığı, 11 çocuğu istismar ettiği belirtildi.

● Faşist ordunun uzman çavuşu Musa Orhan, İpek Er adlı çocuğa tecavüz etmişti. İpek Er intihar girişiminde bulunmuş ve tedavi gördüğü hastanede 18 Ağustos 2020’de yaşamını yitirmişti. İpek Er’in yaşamını yitirmesi üzerine 18 Ağustos 2020 tarihinde tutuklanan Musa Orhan, avukatının yaptığı itiraz üzerine 25 Ağustos 2020’de tahliye edilmişti. Uzman Çavuş Musa Orhan hakkında İpek Er isimli bir çocuğa cinsel saldırıda bulunarak intihara sürüklediği gerekçesiyle Siirt 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde açılan davanın karar duruşması 3 Aralık 2021 tarihinde görüldü.

Musa Orhan duruşmaya SEGBİS aracılığıyla katıldı. Mahkeme Ankara Barosu Kadın Hakları Merkezi ve Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun duruşmaya katılma talebinin reddine karar verdi. Mahkeme duruşmaya SEGBİS ile bağlanan Diyarbakır Baro Başkanı’nın söz alma talebini reddetti. Mahkeme ayrıca sanığın avukatının beyanlarına cevap vermek için söz isteyen müşteki

avukatlarını da “Siz daha çok konuştunuz. Bırakın onlar da konuşsun. Siz çok kişisiniz avukat bey tek başına kendini savunmaya çalışıyor” diyerek reddetti. Mahkeme ayrıca İpek Er’ in annesinin sözünü de “Tamam anladık beyanını aldık” diyerek kesti. Savunmaların ardından mahkeme Musa Orhan’ı ilk önce “nitelikli cinsel saldırı” suçundan 12 yıl hapis cezası ile cezalandırdı. Daha sonra bu cezayı 10 yıla indirdi. Ayrıca savcılığın talebine rağmen Musa Orhan’ın tutuklanması yönündeki talebi de reddetti. Türk adaletinin bir kez daha tecavüzcüleri koruduğu, kolladığı açığa çıktı.

● 9 Aralık’ta Kocaeli hapishanesinde Garibe Gezer isimli kadın tutsak öldürüldü. Garibe Gezer, Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) yöneticiliği yaparken 3 Mart 2016’da gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Garibe Gezer, Kandıra hapishanesinde cinsel şiddete maruz kaldı. Tek kişilik hücreye konuldu.

Garibe Gezer’in naaşı, cenaze aracına bindirilirken “şehit namirin” sloganı atan aile üyeleri ve yakınlarına bir polis tarafından, “Cenazenizi alın gidin bura-

Mardin Büyükşehir Belediyesi kayyımı ve polis Garibe Gezer'in uçakla Mardin Havaalanı'na getirilen cenazesinin belediyeyle ait cenaze taşıma aracıyla taşınmasına izin vermedi.

dan lan” denildi. Mardin Büyükşehir Belediyesi kayyımı ve polis, uçakla Mardin Havaalanı’na getirilen Garibe’nin cenazesinin belediyeye ait cenaze taşıma aracına bindirilmesine izin vermedi.

● “Barınamıyoruz Hareketi” tarafından barınma hakkı talebiyle 12 Aralık 2021’de Ankara’da yapılacak olan eylem için İzmir ve İstanbul’dan Ankara’ya gelenleri taşıyan otobüslerin kente girmesine polis tarafından izin verilmedi. Polis, Ankara girişinde bekleyen öğrencilere saldırdı. Saldırı sonucu 10 kişi yaralandı. Ankara’nın Çankaya ilçesindeki Yüksel Caddesi’nde yapılan eyleme de polis saldırdı ve eyleme katılanlara fiziksel şiddet uyguladı.

● 12 Aralık 2021’de Antalya’da ‘Kendine Muhabir’ isimli Youtube kanalında sokak röportajları yapan Hasan Köksoy ile ilave TV Youtube kanalı muhabiri Arif Kocabıyık ile editör Turan Kural gözaltına alındı. Arif Kocabıyık, Hasan Köksoy ve Turan Kural hakkında ev hapsi ve yurtdışına çıkış yasağı getirildi.

AKP savaş hükümeti, freni patlamış kamyon misali saldırılarını gün geçtikçe yoğunlaştırıyor. Asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları savaşa sürülüyor. Savaşa sürülen gencecik askerlerin cenazelerinde timsah gözyaşı dökülüyor! “Şehit” cenazeleri ırkçılık ve milliyetçiliğin azdırılması için kullanılıyor! “Şehit” cenazelerini dolanan vampirler, ‘bir tek terörist kalmayınca kadar’ savaşın devam edeceğini söylüyorlar! Yangın yerine çevrilen Güney/Batı ve Kuzey Kürdistan’da, faşist devlet terör estiriyor. Kürtlerin özgürlük mücadelesini ezme, barış umutlarını yok etme amacıyla savaş yürütülüyor. Rojava’da, Kürtlerin kendi özerk bölgelerini, kendi öz yönetimlerini kurmalarına tahammül edilemiyor. Faşist devletin Kürtlere reva

gördüğü baskıdır, işkencedir, katliamdır. Ekilen rüzgârlar fırtına olup faşist devlette geri dönecektir.

Faşist Türk devleti, bilinçli bir şekilde ırkçılık ve şovenizm ile kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor! Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler arasında düşmanlık körükleniyor. İşçiler, emekçiler daha fazla bölünüp parçalanıyor. İşçi sınıfı kendi sorun ve taleplerinden uzaklaştırılıyor. ırkçılık ve şovenizmin geliştirilmesi ile işçi ve emekçiler kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırılmakta, hâkim sınıfların iktidar dalaşlarında kullanılan birer araç hâline dönüştürülmeye çalışılmaktadır. ırkçılığa ve şovenizmin azdırılmasına, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birbirlerine düşürülmesi çabalarına karşı mücadele etme görevi omuzlarımızdadır. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri yaratılmak istenen provokasyonlara karşı uyanık olmaya çağırıyoruz. Ulusal kökeni ne olursa olsun bütün halklar kardeşdir. Halklar arasında, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında birliği, dayanışmayı yükseltmek görevdir. Halkların kardeşliği, faşist devletin varlığı koşullarında sağlanamayacaktır. Faşist zulmün sonlandırılması için devrim mücadelesine omuz vermek gerekir. Kitleleri halkların kardeşliği düşüncesi temelinde; saldırıların, provokasyonların planlayıcısı, uygulayıcısı faşist devletin yıkılması düşüncesi temelinde, faşizme karşı devrim mücadelesi temelinde seferber etmeli, örgütlemeli ve mücadeleye katmalıyız. Çünkü bu sömürü sisteminde, bu faşist devletten kurtuluşun başka çaresi yoktur. Bu sömürgeci, işgalci, faşist devlete karşı sesinizi yükseltin. Sömürgeci devlete karşı devrim için mücadele yürütülmesi acil görevlerden biridir.

PROPAGANDA YALANLARI VE GERÇEKLER

Savaştan önce gerçekler ölür

Savaşlar yürüyor dünyanın dört bir tarafında. Milyonlarca insan ölüyor bu savaşlarda. Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi giderek yükseliyor. Kitleler yalanlarla, çarpıtmalarla, provokasyonlarla, gizli kapılar ardında yürütülen pazarlıklarla sindiriliyor. Savaşta, hayatlar, ocaklar sönüyor. Şehirler yakılıp yıkılıyor. Savaşın gerçekleri, savaşı çıkaranların umurunda değil. Onların görevi, yalan söylemek ve savaşın gerçeklerini öldürmektir.

Dünyanın her tarafında savaş sevicileri, kitleleri savaşa sürmek için aynı propaganda yöntemlerini kullanıyor. Vatan, millet, din, mezhep, dava, beka, ülke güvenliği vb. için ölmek ve öldürmek yüceltiliyor. Bugün, özgürlük, demokrasi, insan hakları, kadınların kurtuluşu vb. güzel laflar ve amaçlar adına, “aydınlığın karanlığa”, modern çağın Orta Çağ karanlığına, yüce insani değerlerin, barbarlığa karşı savunulması adına da maskeleniyor emperyalist çıkarlar için yürütülen savaşlar. Emperyalistler, pazar alanlarını paylaşmak, petrolü, doğal zenginlikleri ve bölgeyi kimin kontrol edeceğini belirlemek için savaş çıkarıyor. Halkların özgürlük ve adalet talepleri bastırılıyor. Savaşta, son model silahlar, bombalar, füzeler, çok namlulu roket atarlar, obüsler ve savaş uçakları halkların üzerine bombalar yağdırıyor. Yerleşim alanları haritadan siliniyor.

24 Şubat 2022’de Rus emperyalizmi, Ukrayna’ya karşı bir işgal harekâtı

başlattı. Ukrayna somutunda yaşanan esasında Batılı emperyalistlerin ve NATO’nun Rus emperyalizmi ile bir savaşıdır. Batılı emperyalistlerin ve Rus emperyalizminin Ukrayna somutundaki emperyal hedefleri, insanların göç yollarına düşmesine neden oldu. Emperyalistler, kendi emperyalist çıkarları için savaş çıkarıyor, temsilci savaşları yürütüyor. Mültecileri, ülkelerinden koparan, yollara düşürüp başka topraklarda birer rehine gibi yaşamaya mahkûm eden emperyalist haydutlardır. Ukrayna’da yaşanan savaş sonucu insanlar yaşadıkları alanları terk ediyor. Bir kez daha Ukrayna’da emperyalist talanın ve emperyalist barbarlığın sonucu olarak milyonlarca insan göç yollarına düştü.

Savaşta sadece silahlar değil, propaganda yalanları da devreye giriyor. Emperyalizm ve uşakları, savaşın gerçeklerini kendi çıkarlarına göre çarpıtıyor. Emperyalizm, savaşın gerçeklerini kendi amaçlarına uygun olarak yansıtır. Emperyalist medya savaşın gerçeklerini öldürüyor, kitlelerin algı ve bilinci üzerinde tam hâkimiyet kurmak için gerçekleri çarpıtıyor. Doğrular öldürülüyor, kitleler gerçeklerden koparılıyor. Savaşta, gerçeklerle birlikte özgürlükler, savaşa karşı çıkma, barışı savunma, düşünce ve ifade özgürlüğü de ölüyor. “Yaşasın ölüm!” çığlıkları yükseltiyor!

Lenin-Stalin, tarihte ilk kez Sovyetler Birliği’nde ulusal sorunu çözdü ve bir halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya’sına son verdi. Halkların kardeşliği teme-

linde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği kuruldu. Başında Stalin'in bulunduğu SBKP, proleter enternasyonalizmi temelinde milliyetler politikası izledi. Emperyalist burjuvazinin Stalin'e ve sosyalizme olan kını bir kez daha Ukrayna somutunda ortaya çıktı. Rus emperyalizminin temsilcisi Ukrayna diye bir ulusun olmadığını ve Çarlık Rusya'sına son verilmesinden ötürü Lenin ve Stalin'i suçluyor! Emperyalist burjuvazi, Stalin'i, Hitler'le kıyaslama biçimindeki geleneksel rezilliklerine devam ediyor. Emperyalist burjuvazinin Stalin'e kin kusması anlaşılırdır. Çünkü Kızıl Ordu'nun Başkomutanı Stalin emperyalist burjuvazinin kalbine hançer saplamıştır.

Yukarda emperyalist burjuvazinin savaşın gerçeklerini kendi amaçlarına uygun olarak propagandasını yaptığını belirttik. Ukrayna somutunda yürüyen emperyalist savaşta, Batılı emperyalistler ve Yeni Çar Putin, Sovyetler Birliği'ne kin kusuyorlar. Kin kusmaları olgular temelinde değil, tarihsel gerçeklerin çarpıtılması temelinde yapılıyor. Bu yazıda, tarihsel gerçeklerin çarpıtılmasının bir örneği olarak 1932-33 yıllarında Ukrayna'da yaşananlar konusunda burjuvazinin yaydığı yalanlar, bu bağlamda önce Sosyalist Sovyetler Birliği'nde 1920'li yılların sonlarında Kulakların (zengin köylüler) tasfiye edilmesi dönemindeki zorluklar üzerinde duralım.

Kulakların tasfiye edilmesi

Ekim Devrimi'nden sonra burjuvazi sıraya konularak adım adım tasfiye edildi. Sovyetler Birliği, 1929'a kadar Kulaklara karşı bir kısıtlama politikası izledi. Kulaklara yüksek vergiler konuldu, tahıllarını devlete sabit fiyatla satmaları talep edildi. Toprak kiralama yasasıyla,

Kulakların kullanabileceği toprak belirli bir miktarla sınırladı. Bireysel köylü çiftliklerinde ücretli emek kullanımına ilişkin yasayla, Kulak çiftliklerinin büyüklüğü sınırlandı. Bu dönemde henüz Kulakları tasfiye etme siyaseti güdülüyordu. Çünkü toprak kiralama ve ücretli emek konusundaki yasalar, Kulakların varlığına izin veriyordu. 1929'a kadar Kulaklar hakkında uygulanan siyaset, Kulakların sınıf olarak tasfiye edilmesi siyaseti değil, kısıtlama siyasetiydi. Bu dönemde kolektif çiftlikler (Kolhoz) ve Sovyet çiftlikleri (Sovhoz) zayıftı. Kolektif çiftlikler, Kulakların yetiştirdiği tahılı henüz yetiştiremiyorlardı. Bu anlamda 1929'a kadar Kulaklara karşı kısıtlama siyasetinin uygulanması doğrudur.

1929 yılının sonunda gelindiğinde kolektif çiftlikler ve Sovyet çiftlikleri artık gelişmişti. Sovyet iktidarı, 1929'a kadar uyguladığı Kulakları kısıtlama siyasetini terk ederek Kulakları tasfiye etme siyasetine yöneldi. Toprak kiralama ve ücretli emek kullanımı ile ilgili yasalar kaldırıldı. Kulaklar hem topraktan hem de ücretli işçilerden yoksun bırakıldı. Kulakları mülksüzleştirme yasağı kaldırıldı. Köylülerin Kulakların hayvanlarını, makinelerini ve diğer çiftlik mallarını kolektif çiftlikler yararına el koymalarına izin verildi. Kulaklar mülksüzleştirildi.

Kulakların tasfiye edilmesi ve kolektif çiftliklerin muazzam başarılarının yanında, pratik çalışma içerisinde hatalar da yapıldı, parti çizgisinden sapmaların olduğu görüldü. Köylülerin kolektif çiftliklere katılması gönüllülük temelinde yapılmıyordu. Yer yer zor kullanılarak köylülerin kolektif çiftliklere katılması sağlandı.

SBKP Merkez Komitesi'nin kararı na göre; kolektif çiftlik hareketinin en önemli halkası, sadece esas üretim araçlarının toplumsallaştırıldığı tarımsal artel

idi. Bir dizi alanda artel atlanıp komüne geçildi. Konutlar, kendi ihtiyacı için beslenen sağmal inekler, küçükbaş hayvanlar, kümes hayvanları vb. de kolektifleştirildi.

Kulaklar, partili yöneticilerin yaptığı bu hatalardan yararlanarak birçok provokasyona giriştiler. Kimi Kulaklar, konutların, küçükbaş hayvanlarının ve kümes hayvanlarının derhal kolektifleştirilmesi önerileriyle ortaya çıktılar! Diğer yandan köylülere nasıl olsa hayvanlarının ellerinden alınacağı propagandasını yaparak, hayvanların kesilmesi için köylüleri kışkırtılar. 1930 Şubat'ının ikinci yarısında, bir dizi bölgede Kulaklar ve ajanları, köylüleri doğrudan antiSovyet eylemlere kışkırtmayı başardılar.

2 Mart 1930'da Merkez Komitesi'nin kararıyla, Stalin'in *"Başarı Sarhoşluğuna Kapılmak"* başlıklı makalesi Pravda'da yayınlandı. Stalin makalenin girişinde kolektif çiftliklerin kurulmasındaki muazzam başarıları anlattıktan sonra şöyle diyor:

"Ne var ki başarıların, özellikle de nispeten "kolay", deyim yerindeyse "beklenmedik" biçimde elde edilen başarıların karanlık yanı da vardır. Böyle başarılar, zaman zaman, kibir ve kendini beğenmişlik üretebilmektedir: "Her şeyi yapabiliriz!", "bizim için her şey çocuk oyuncağı!" Bu başarılar insanları sık sık sarhoş etmekte, insanlar başarı sarhoşluğuna kapılmakta, ölçüyü kaçırmakta, gerçekliği anlama yeteneğini yitirmekte, kendi güçlerini abartma, düşmanın güçlerini ise küçümseme eğilimi ortaya çıkmakta, sosyalist insanın bütün sorunlarını "kaşla göz arasında" çözmeye yönelik maceracı girişimler yaşanmaktadır.

*Burada artık, elde edilen başarıların sağlamlaştırılması daha da ilerlemek için, bu başarılardan planlı biçimde yararlanma kaygısı için yer kalmamaktadır. Elde edilen başarıları **sağlamlaştırmanın** ne alemi var,*

sosyalizmin zaferine "hemen" geçebilecek durumdayız nasılsa: "Her şeyi yapabiliriz!", "Bizim için her şey çocuk oyuncağı!"

O nedenle partinin görevi şudur: Dava için tehlikeli ve zararlı bu ruh hallerine karşı kararlı bir mücadele yürütmek ve bunları partiden temizlemek.

Dava için tehlikeli ve zararlı bu ruh halinin parti saflarımızda güçlü biçimde yaygın olduğu iddia edilemez. Fakat yine de vardır ve güçlenmeyeceğini iddia etmek için herhangi bir neden mevcut değildir. Ve bu ruh hâli bizde yerleşirse, kolektif çiftlik hareketinin önemli ölçüde zayıflayacağından ve hareketin başarısız olma tehlikesinin gerçek bir olgu hâline gelebileceğinden şüphe edilemez.

Bu yüzden, bu ve benzeri anti-leninist ruh hallerini sistematik olarak teşhir etmek basınının görevidir." ⁽¹⁾

Görüldüğü gibi Stalin, kolektifleştirmenin başarılarına kapılıp kaba hatalar yapan, parti çizgisinden sapan, köylüleri kolektif çiftliklere yoluna sokmak için onlar üzerinde idari tedbir uygulamaya çalışanları eleştiriyordu. Stalin, kolektif çiftliklerin kurulmasında gönüllülük ilkesini ısrarla vurguladı. *"Dava için tehlikeli ve zararlı bu ruh hallerine karşı kararlı bir mücadele yürütmek ve bunları partiden" temizlemeyi önerdi.*

Stalin XVII. Parti Kongresi'ne sunduğu raporda, hayvan mevcudu, tarım ve kolektif çiftlikler hakkında bilgi verdi. Verilen bilgiye göre; 1929'da 34 milyon olan at sayısı 1933'de 16,6 milyona, 1929'da 68,1 milyon olan sığır sayısı 1933'de 38,6 milyona, 1929'da 147,2 milyon olan koyun-keçi sayısı 1933'de 50,6 milyona, 1929'da 20,9 milyon olan domuz sayısı 1933'te 12,2 milyona düşmüştür. ⁽²⁾

1 "Eserler Cilt XII", Stalin, s.169, İnter Yayınları, Ekim 1992, İstanbul.

2 "Eserler Cilt XII", Stalin, s.283, İnter Yayınları,

Hayvan mevcudu bakımından bir gerileme olduğu açıkça ortadadır. Bunun temel nedeni, hayvancılığın Kulakların elinde toplanmış olmasıdır. Kulakların tasfiyesi döneminde Kulakların bir bölümü bilinçli olarak hayvanları ile kolektif çiftliklere katılma yerine, onları telef etmeye, kesmeye yöneldiler.

Yine Stalin'in verdiği bilgiye göre 1929'da

33 yıllarında Sovyet iktidarı "yapay" bir açlık yaratarak Ukrayna'da 5-10 milyon arası insanın açlıktan ölmesine neden olmuş! İddia bu. Bu iddia Ukrayna savaşının tartışıldığı TV programlarında, burjuva basında yeniden dillendiriliyor. Bu iddia, Nazilerin, emperyalist burjuvazinin ve onların işbirlikçisi konumundaki Ukrayna şoven milliyetçilerinin 1930'lar-

Kolektifleştirme adımlarının atıldığı bu dönemde, 1932-33'te Kulakların bir bölümünün direnişi, yaşanan çok soğuk bir kış, ertesinde büyük bir kuraklıkla birleşince bir tahıl kıtlığı yaşandı. Bu dönemde sadece Ukrayna'da değil, SSCB'nin tüm alanlarında sayısı bir milyonu bulmayan insan açlıktan ve salgın hastalıklardan yaşamını yitirdi. Ancak açlığın boyutları hiç de emperyalist burjuvazinin iddia ettiği gibi 5-10 milyon kişinin öldüğü, evet "Stalin tarafından kasten öldürtüldüğü" bir soykırım değildi.

57 bin olan kolektif çiftlik sayısı 1933'te 224,5 bine yükselmiştir. ⁽³⁾ Kolektif çiftlik sayısında muazzam adımlar atılmıştır.

1932-33 yıllarında Ukrayna'da açlıktan ne kadar insan öldü?

Ukrayna'da milyonlarca insanın öldüğü iddiası en başta Nazi propagandasının bir ürünüdür. Naziler, Almanya için bir yaşam alanı (Lebensraum), yani verimli toprakların gerekli olduğunu ifade ediyorlardı. Ukrayna verimli topraklara sahip bir ülkediydi. Özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, emperyalist burjuvazi, Nazi artıkları ve Ukraynalı faşistler, Nazizm'i komünizmle özdeşleştirmek için daha 1930'lu yıllarda başlatılan anti-komünist propaganda yalanlarına yeni yalanlar katarak tarihi yeniden yazdılar.

Propaganda yalanlarına göre, 1932-

dan bu yana sürdürdükleri dedikodulara, başka yerlerde çekilmiş fotoğraflara, sahte belgelere ve gerçeklerin tümüyle çarpıtılmasına dayanan gerici ve anti-komünist bir propagandadır.

Rusya bir köylü ülkesi idi. Köylülüğün egemen olduğu bir ülkede sosyalizmin inşasında zorluklar vardı. Köylülüğün bir kısmı, elindeki tahılı ve hayvanlarını devlete ya da kolhoza vermek ve kolhozda çalışmak istemiyordu. Fazla tahıl ekmeye de yanaşmıyordu. Kolektifleştirme adımlarının atıldığı bu dönemde, 1932-33'te Kulakların bir bölümünün direnişi, yaşanan çok soğuk bir kış, ertesinde büyük bir kuraklıkla birleşince bir tahıl kıtlığı yaşandı. Bu dönemde sadece Ukrayna'da değil, SSCB'nin tüm alanlarında sayısı bir milyonu bulmayan insan açlıktan ve salgın hastalıklardan yaşamını yitirdi. Ancak açlığın boyutları hiç de emperyalist burjuvazinin iddia ettiği gibi 5-10 milyon kişinin öldüğü, evet "Stalin tarafından kasten öldürtüldüğü" bir soykırım değildi.

Bu dönemde kuraklık yaşandı. Mülksüzleştirme hareketi sırasında, kulaklar, Beyaz muhafızların kalıntıları ve onların parti ve devlet aygıtı içindeki destekçileri, tarımın kolektifleştirilmesine karşı çıktılar. Kolektif çiftlik yöneticilerini ve yoksul köylü önderlerini hedef alan ve yer yer bir iç savaş düzeyine yaklaşan sabotaj, yıkıcılık ve terör kampanyaları yürütüldü.

SBKP(B) MK ve MKK Plenumu, 16-23 Nisan 1929 tarihleri arasında toplandı. Plenumun tartıştığı sorunlar içerisinde "Sağ Sapmaya Karşı Mücadele" de vardı. Rikov, Plenumda yaptığı konuşmada SSCB'de ekim alanlarının sistemli olarak azalma eğilimi içinde olduğunu belirtir. ⁽⁴⁾ Ekim alanlarının azalmasından partiyi sorumlu tutar.

Stalin, ekim alanlarının sistematik olarak azalma eğilimi gösterdiği şeklindeki bir düşüncenin doğru olmadığını, SSCB'deki ortalama rakamların temel alınmasının doğru olmadığını söyler. Stalin devamla, tek tek bölgelere ilişkin verilerle düzeltilmeyen ortalama rakamların, bilimsel bir yöntem olarak değerlendirilemeyeceğini belirtir ve şöyle der:

"Don ya da kuraklıktan etkilenen bölgelerde, örneğin Ukrayna'nın bazı bölgelerinde, son zamanlarda, ekim alanlarında gerçekten bir azalma olmuştur.

Bir ses: *Bütün Ukrayna'da değil.*

Schlichter: *Ukrayna'da ekim alanları yüzde 2,7 büyümüştür.*

Stalin: *Ukrayna'nın bozkır kesimlerini kastediyorum. Buna karşılık, öteki bölgelerde, diyelim ki Sibiry'a'da, Volga'da, Kazakistan'da, Başkırstan'da –bu bölge-ler olumsuz hava koşullarından etkilen-*

memiştir– ekim alanları sistematik olarak genişlemektedir.

Ekim alanlarının, bazı bölgelerde sistematik olarak genişlerken, bazı bölgelerde zaman zaman küçülmesi nasıl açıklanır? Parti politikasının, Ukrayna'da farklı, SSCB'nin doğusunda ya da merkezinde farklı olduğu iddia edilemez herhâlde. Bu çok saçma, yoldaşlar. Burada hava koşullarının öneminin pek az olmadığı açıktır.

Kulakların, hava koşullarından bağımsız olarak, ekim alanlarını küçülttükleri doğrudur. Bunun "suç"u herhâlde, yoksul ve orta köylü kitlelerini Kulaklara karşı destekleyen parti politikasında olmalıdır. Peki, bundan çıkan sonuç nedir? Kendimizi köydeki bütün sosyal grupları, bu arada Kulakları da hoşnut edecek bir politika hayata geçirmekle yükümledik mi hiç? Eğer marksist bir politika uygulamak istiyorsak hem sömürücüleri hem de sömürülenleri hoşnut edecek bir politika uygulayabilir miyiz? Köydeki kapitalist unsurların sınırlandırılması ve alt edilmesini hedefleyen leninist politikamız sonucunda, Kulakların ekim alanını kısmen azaltmalarında tuhaf olan nedir? Başka türlü olabilir mi?" ⁽⁵⁾

Kulakların ekim alanlarının azaldığı doğrudur. Buna karşılık yoksul ve orta köylülerin, kolektif ve Sovyet çiftliklerindeki ekim alanları çoğalmıştır. Rikov aynı zamanda, özellikle de kolektif çiftliklerin en çok geliştiği bölgelerde, yoksul ve orta köylülerin bireysel çiftliklerinde ekim alanlarının azalmaya başladığından yakınmaktadır! Yoksul ve orta köylülerin bireysel çiftlikleri, bireysel tarımı bırakıp kolektif çiftliklere katılmaya başlamaları kötü değil, iyidir. Bu bağlamda yanlış konumda olan ve Marksizm-Leninizm'le bir ilgisi olmayan Rikov'dur.

4 Stalin'in bu Plenumda tartıştığı Rikov, Buharin ve Tomski'dir. Rikov, 1930'da Politbüro'daki görevinden atılır. 1937'de tutuklanır ve SBKP'den ihraç edilir. Daha sonra kurşuna dizilir.

5 Age., s.81-82.

Stalin'in önemli bir yazısı

Burjuvazinin, Troçkistlerin, modern revizyonistlerin ve Stalin düşmanlarının propaganda yalanlarını, Stalin 1929'da yaptığı konuşma ile çürüttü. Sorunun daha iyi anlaşılması için Stalin'in "Tahıl Alımı Üzerine" başlıklı yazısını olduğu gibi aktarmakta fayda var.

"Tahıl konusundaki zorluklarımız üzerine burada ipe sapa gelmez bir sürü şey söylendi. Ne var ki, tahıl alımında karşılaştığımız geçici zorlukların ana momentleri göz ardı edildi.

Her şeyden önce bu yılki çavdar ve buğday rekoltesinin, geçen yıldan 500-600 milyon pud –gayri safi rekolteden söz ediyorum– az olduğu unutuldu. Bu, tahıl alımında etkili olmamış mıdır? Elbette olmuştur.

Belki bu konuda suç MK politikasındadır? Hayır, MK politikasının bununla hiç ilgisi yok. Bunun nedeni, Ukrayna'nın bozkır kesimlerinde (don ve kuraklık nedeniyle) büyük ölçüde, Kuzey Kafkasya'da, Merkezi Kara Topraklar bölgesinde ve Kuzey Batı bölgesinde ise kısmen kötü mahsul alınmasıdır.

Geçen yıl Ukrayna'da Nisan'a kadar 200 milyon pud tahıl (çavdar ve buğday) tedarik etmemizin, fa kat bu yıl sadece 26-27 milyon puda ulaşmamızın esas nedeni budur.

Buğday ve çavdar alımının Merkezi Kara Topraklar Bölgesinde sekizde bire, Kuzey Kafkasya'da ise dörtte bire düşmesinin nedeni de budur.

Doğuda bazı bölgelerde ise tahıl alımı bu yıl neredeyse iki katına çıkmıştır. Ne var ki bu artış, Ukrayna'da, Kuzey Kafkasya'da ve Merkezi Kara Topraklar Bölgesindeki tahıl azlığını kapatamazdı ve kapatmadı.

Ukrayna ve Kuzey Kafkasya'nın, nor-

mal hasat koşullarında, bütün SSCB'de satın alınan tahılın yaklaşık yarısını sağladığı unutulmamalıdır.

Rikov'un bu durumu görmezden gelmesi çok tuhaf.

Son olarak tahıl alımında karşılaştığımız geçici zorlukların ana momentini oluşturan ikinci husus. Köyün Kulak unsurlarının, Sovyet iktidarının tahıl alımında uyguladığı politikaya karşı direnişini kastediyorum. Rikov bu hususu atladi. Fakat bu moment atlama demek, tahıl alımında esas meseleyi atlamak demektir. Tahıl alımında son iki yılın deneyimi neyi göstermektedir? Ellerde önemli tahıl fazlası bulunan ve tahıl pazarında önemli bir rol oynayan köyün varlıklı kesimlerinin, ihtiyacımız olan miktarda tahılı, Sovyet iktidarının saptadığı fiyatlarla gönüllü olarak teslim etmek istemediğini göstermektedir. Bizim her yıl, kentlere ve sanayi bölgelerine, Kızıl Ordu'ya ve sanayi bitkileri eken bölgelere ekmek temin etmek için, yaklaşık 500 milyon pud tahıla ihtiyacımız var. Kendiliğindenlik yoluyla alım organlarının eline 300-350 milyon pud geçiyor. Geriye kalan 150 milyon pudu, köydeki Kulak ve varlıklı unsurlara yapacağımız örgütlü baskı yoluyla tedarik etmek zorundayız. Son iki yıldaki tahıl alımının deneyimi bize bunu göstermektedir.

Bu iki yıl içinde neler olmuştur, bu değişiklikler nereden geliyor, neden kendiliğindenlik önceden yeterliydi de şimdi yetersiz hâle geldi? Bunun nedeni, Kulak unsurların ve varlıklı unsurların, bu yıllarda büyümüş olmalarıdır; bol ürün elde edilen bir dizi yıl, onlarda iz bırakmadan geçip gitmedi, ekonomik olarak güçlendiler, küçük bir sermaye biriktirdiler ve artık, tahıl fazlasını, fiyatların daha da yükseleceği beklentisiyle ellerinde tutarak ve geçimlerini başka ürünlerden sağ-

layarak pazarda manevra yapabilirler.

Tahıl, basit bir meta olarak değerlendirilmemelidir. Tahıl, yenmesi mümkün olmayan ve herkese satılamayacak pamuk değildir. Pamuktan farklı olarak tahıl, içinde bulunduğumuz bugünkü koşullar altında, herkesin satın alacağı, olmazsa olmaz bir metadır. Bu hususu göz önüne alan Kulak, tahılını alıkoyuyor ve böylece öteki tahıl sahiplerine de bu tavrı bulaştırıyor. Kulak, tahılın bütün paraların parası olduğunu biliyor. Kulak, tahıl fazlasının sadece zenginleşme aracı olmadığını, aynı zamanda, köy yoksullarını boyunduruk altına almanın aracı olduğunu biliyor. Mevcut koşullarda Kulakın elindeki tahıl fazlası, Kulak unsurun ekonomik ve politik güçlenme aracıdır. Kulakın elindeki bu fazlayı aldığımızda, sadece kentlerin ve Kızıl Ordu'nun ekmek ihtiyacının karşılanmasını kolaylaştırmakla kalmayız, aynı zamanda, Kulakların ekonomik ve politik olarak güç kazanmalarını engellemiş oluruz.

Bu tahıl fazlalarını almak için ne yapılmalıdır? Her şeyden önce, kendiliğindenlik zihniyeti zararlı ve tehlikeli bir şey olarak aşılmalıdır. Tahıl alımı **örgütlenmelidir**. Yoksul ve orta köylü kitleleri Kulaklara karşı seferber edilmeli ve Sovyet iktidarının, tahıl alımını güçlendirmeyi hedefleyen önlemlerinin, bu kitlelerce tam olarak desteklenmesi başarılmalıdır. Urallar ve Sibirya'da tahıl alımında, kendi kendini vergilendirme ilkesine göre uygulanan yöntemin önemi tam da tahıl alımının güçlendirilmesi hususunda köyün emekçi kesimlerini Kulaklara karşı seferber etmeyi mümkün kılmasında yatmaktadır. Deneyim, bu yöntemin olumlu sonuçlar verdiğini göstermiştir. Deneyim, iki yönde olumlu sonuç aldığımızı göstermiştir: Birincisi, köyün varlıklı kesimlerinin elindeki tahıl fazlasını alıyoruz, böylece ülkenin ihtiyacını karşılamayı kolaylaştırıyoruz; ikincisi, bu

sayede yoksul ve orta köylülüğün kitlelerini Kulaklara karşı seferber ediyoruz, politik açıdan aydınlatıyoruz ve onları köydeki güçlü milyonluk politik ordumuz olarak örgütlüyoruz. Bazı yoldaşlar bu son hususu dikkate almıyorlar. Hâlbuki Urallar ve Sibirya'da tahıl alımında kullanılan yöntemin önemli, hatta belki de en önemli sonucu, bu husustur.

Fakat bu yöntem bazen Kulaklara karşı olağanüstü yöntemlerin uygulanmasıyla birleştirilmektedir, ki bu durum, Buharin ve Rikov'un komik feryatlarına yol açmaktadır. Fakat bunda kötü olan ne var? Sınıf düşmanımıza karşı, Kulaklara karşı, bazen, belli koşullar altında, neden olağanüstü önlemler uygulamayalım? Kentlerdeki yüzlerce spekülâtör tutuklayıp Turuhansk bölgesine sürerken, tahıl spekülasyonu yapan, Sovyet iktidarının boğazını sıkma-ya ve yoksul köylüleri boyunduruk altına almaya çalışan Kulakların elinden tahıl fazlalarını toplumsal zor uygulayarak neden almayalım; hem de yoksul ve orta köylülerin alım örgütlerimize tahıllarını sattıkları fiyatla? Bu nereden çıktı? Partimiz, spekülâtlara ve Kulaklara karşı olağanüstü önlemler uygulamaya prensipte karşı olduğunu açıkladı mı hiç? Yoksa ülkemizde spekülâtlara karşı yasalar yok mu?

Rikov ve Buharin belli ki, Kulaklara karşı olağanüstü önlemler uygulanmasına prensipte karşılar. Fakat bu marksist politika değil, burjuva-liberal bir politikadır. Lenin'in Yeni Ekonomik Politika'nın uygulanmaya başlamasından sonra, Köy Yoksulları Komiteleri politikasına bile dönmekten –elbette belli koşullar altında– yana olduğunu bilmiyor olamazsınız. Kulaklara karşı kısmen olağanüstü önlemler uygulama nedir ki? Köy Yoksulları Komiteleri politikasıyla karşılaştırıldığında bu, deniz-de damla bile olamaz.

Onlar, Buharin grubu taraftarları, ikna

yoluyla sınıf düşmanını gönüllü olarak çıkarlarından vazgeçmeye, tahıl fazlasını gönüllü olarak bize satmaya sevk etmeyi umuyorlar. Gelişmiş olan, spekülasyon yapan, başka ürünler ekerek zararını karşılama olanağına sahip olan ve tahıl fazlasını saklayan Kulakın, tahılını bizim alım fiyatlarımız üzerinden gönüllü olarak bize satacağını umuyorlar. Bunlar akıllarını mı kaçırdılar? Bunların sınıf mücadelesinin işleyişini kavramadıkları, sınıfların ne demek olduğunu bilmedikleri açık değil mi?

Bunlar tahıl alımının güçlendirilmesi için yapılan köy toplantılarında, Kulakların, fonksiyonerlerimizle ve Sovyet iktidarıyla nasıl alay ettiklerini biliyorlar mı acaba? Bunların, örneğin Kazakistan'da ajitatörlerimizden biri, tahıl sahiplerini ülkenin ihtiyacı için tahıllarını vermeleri doğrultusunda iki saat ikna etmeye çalıştıktan sonra, ağzında piposuyla öne çıkan bir Kulakın; "oyuna bakalım delikanlı, o zaman sana şöyle iki pud kadar tahıl veririm" dediğinden, bu gerçeklerden haberleri var mı acaba?

Bir ses: Domuzlar!

Stalin: Bu tür insanları ikna edin bakalım.

Evet yoldaşlar, sınıf sınıftır. Bu gerçek inkâr edilemez. Urallar ve Sibiry'a'da kulanılan yöntem tam da orta ve yoksul köylüleri Kulaklara karşı harekete geçirmeyi, Kulakların direnişini kırmayı kolaylaştırdığı için ve ellerindeki tahıl fazlasını Sovyet iktidarının organlarına teslim etmek zorunda bıraktığı için iyidir.

Buharin grubunun saflarında en çok duyulan moda sözcük, şimdilerde, tahıl alımında "aşırılıklar"dır. Bu sözcük, oportünist çizgilerini örtbas etmeye yaradığı için onlar tarafından durmadan kullanılıyor. Çizgilerini gizlemek istediklerinde genellikle şöyle diyorlar: Kulaklara baskı uygulanmasına karşı değiliz elbette, ama bu alanda gündeme gelen ve orta köylüyü vuran aşırılıklara karşıyız. Sonra, bu aşırılık-

ların yol açtığı "korkunç" sonuçlar üzerine hikâyeler anlatılıyor, "köylüler"in mektupları, örneğin Markov gibi yoldaşların panikçi mektupları okunuyor ve sonunda da şu sonuca varılıyor: Kulaklara uygulanan baskı politikasından vazgeçilmelidir.

Şunu bir dinleyin: Doğru bir politikanın uygulanmasında aşırılıklar görüldüğü için, öyle anlaşıyor ki, bu doğru politikadan vazgeçilmelidir. Oportünistlerin bilinen tavrıdır bu: Doğru bir çizginin uygulanmasından aşırılıklara rastlandığı için, bu çizgi bırakılmalı ve yerine oportünist bir çizgi konulmalıdır. Bu arada Buharin grubu

Burjuvazinin Stalin'e, Stalin önderliğindeki sosyalizmin kazanımlarına azgınca saldırmasını anlayabiliyoruz. Sosyalizm/komünizm adına hareket edenlerin, burjuvazinin yedeğinde hareket etmeleri anlaşılmazdır. İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Sovyetler Birliği'nin doğru siyasetine kara çalanlar, objektif olarak emperyalizmi, onun doğurduğu Nazizm'i aklama konumundadır.

tarafkarları, başka tür bir aşırılık daha olduğunu, Kulaklarla kaynaşma yönünde, köyün varlıklı kesimlerine uyma yönünde, partinin devrimci politikasının yerine, sağ sapmacıların oportünist politikasını geçirme yönünde daha tehlikeli, daha zararlı bir aşırılıklar olduğunu itinayla gizliyorlar.

Elbette hepimiz bu aşırılıklara karşıyız. Hepimiz, Kulaklara indirilen darbelerin orta köylüleri vurmasına karşıyız. Bu çok açıktır ve bu konuda hiçbir kuşku olmaz. Fakat biz, Buharin grubu tarafından gayretle yayılan aşırılıklar üzerine bir sürü

saçma sapan söylentiyle, partimizin devrimci politikasının terk edilmesine ve yerine, Buharin grubunun oportünist politikasının geçirilmesine şiddetle karşıyız. Hayır, yaptıkları hile başarılı olmayacak.

Partinin şu ya da bu aşırılığa neden olmuş tek bir politik önlemini söyleyin. Bundan çıkan sonuç, aşırılıklara karşı mücadele etmektir. Ama, bu nedenle tek doğru çizgi olan çizginin kendisi karalanabilir mi?

Yedi saatlik işgünü uygulaması gibi bir önlem alalım. Bu önlemin, partimiz tarafından son zamanlarda uygulanan en devrimci önlemlerden biri olduğuna hiç kuşku olamaz. Fakat, özü itibarıyla son derece devrimci olan bu önlemin, ülkemizde zaman zaman en iğrenç biçimleri alan bir dizi aşırılığa yol açtığını kim bilmez? Bu durum, yedi saatlik işgünü uygulamasından vazgeçmemiz anlamına mı gelir?

Buharinci muhalefet taraftarları, tahıl alımında aşırılıklar kozuyla oynarken, nasıl bir çamura saplandıklarını kavırıyorlar mı acaba?"⁽⁶⁾

Stalin'den uzun yaptığımız alıntıda kuraklığın nedenleri açık olarak anlatılmaktadır.

Sonuç

Burjuvazi Nazizm ile komünizmi; Hitler ile Stalin'i eşitliyor! Bütün bunlar tarihin utanmazca çarpıtılması; Nazizm'in aklanması, Stalin ve onun önderliğindeki proletarya diktatörlüğünün utanmazca karalanmasıdır. Burjuvazi, yarası olduğu için Stalin'e, Stalin önderliğindeki sosyalizmin kazanımlarına azgınca saldırıyor. Bu çarpıtmalarda kullanılan temel yöntem tarihin çarpıtılması ve propaganda yalanlarıdır. 1932-33 yıllarında Ukrayna'da

5-10 milyon arası insanın açlıktan öldüğü şeklindeki propaganda da yalandır.

Burjuvazinin Stalin'e, Stalin önderliğindeki sosyalizmin kazanımlarına azgınca saldırmasını anlayabiliyoruz. Sosyalizm/komünizm adına hareket edenlerin, burjuvazinin yedeğinde hareket etmeleri anlaşılmalıdır. İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Sovyetler Birliği'nin doğru siyasetine kara çalanlar, objektif olarak emperyalizmi, onun doğurduğu Nazizm'i aklama konumundadır.

Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği ve Kızıl Ordu olmasaydı, bugün dünyayı Nazizm yönetiyor olacaktı. Troçkistler, Stalin düşmanları ve modern revizyonistler, Nazizm'in yıkılmasında açıkça üzüntü duymaktadırlar. Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin, Nazizm'in yıkılmasında belirleyici rol oynayan politikalarını, "insanlık adına", "ulusal haklar adına", hele hele "sosyalizm-komünizm adına" eleştirmeye kalkanlar, objektif olarak Nazi Almanyası'nı aklayan bir konumdadır. Onlar bu konumları ile emperyalizmin ve onun ürünü Nazizm'in çanak yalayıcılığı yapmaktadır!

Emperyalist burjuvazinin Stalin'e ve onun önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'ne bunca azgınca saldırması tesadüfi değildir. Stalin, emperyalist burjuvazinin "öldüğü" üzerine nutuklar attığı komünizmin devasa bir güç olarak emperyalistlerin karşısına dikilmişti.

Gerçekler inatçıdır. Gerçeklerin bir gün ortaya çıkma diye bir huyu vardır. Emperyalist burjuvazinin tarihsel gerçekleri çarpıtmasına, propaganda yalanlarına rağmen tarihsel gerçekler olduğu yerde durmaktadır. Tarihin, bütün tarih boyu çarpıtılamayacağını, bugüne kadarki tarih göstermektedir. Bundan sonra da gösterecektir.

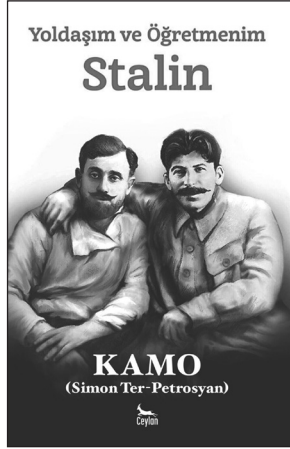
“Yoldaşım ve Öğretmenim Stalin” Kitabına Dair

“Yoldaşım ve Öğretmenim Stalin” başlıklı bir kitap, Mart 2021’de Ceylan Yayınları tarafından yayımlandı. Kitabın yazarı Simon Ter-Petrosyan’dır. Simon Ter-Petrosyan (Kamo) 15 Mayıs 1882’de Gürcistan’ın Gori kasabasında doğar. Kamo, Ermeni asıllı Gürcü bir devrimcidir. Bolşevik Parti’ye katıldıktan sonra yaşamını devrime adar. Çarlığın gizli polisi ve ajanları ağına rağmen Rus Devrimi için bir dizi kamulaştırma eyleminde yer alır. Tutsak düşer. Ancak her seferinde Kamo zindanlardan çıkıp mücadeleye katılmayı başlar. 14 Temmuz 1922’de geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirir.

Kamo, Maksim Gorki’nin tavsiyesi üzerine kendi hayat öyküsünü yazmaya başlar. Ancak yazmaya başladıktan kısa bir süre sonra kendi hayat öyküsünü yazmayı bırakır. Kendisini devrimci mücadeleye kazandıran Stalin hakkında yazmaya karar verir. Amacı kitabı Stalin’in 45. doğum gününe armağan etmektir. Tabii ki kitapta kendisinin yaptığı çalışmaları da anlatır.

Kitabın “Önsöz”ünde Kamo, Stalin’in alçak gönüllülüğüne atıfta bulunur ve şöyle der: “O kendisinden söz etmeyi sevmez, devrim için yaptıklarından övünmeden çalışmaya devam ediyor.” (...) “Ona ‘Lenin, devrimin beyni, Stalin ise elleridir’ dediğimde beni nasıl azarladığını asla unutmam. Bu sözlerime ‘Devrim bireylerin değil halkın elleriyle yapılır’ diyerek karşılık vermiş ve ‘Böyle saçma konuşmamamı’ istemişti.” (s.19-20)

Kamo, köken olarak ruhban sınıfından

gelen tüccar bir ailede doğar. Stalin ise toprak ta işleyen bir ayakkabıcı ailede dünyaya gelir. Çocukluk yıllarında aralarındaki yaş farkından dolayı Kamo’nun Stalin ile bir arkadaşlığı yoktur ama birbirlerini tanımaktadırlar. Stalin ailesinin de isteği üzerine bir ruhban okuluna yazılır. Stalin ruhban okulunu bitirdikten sonra papaz okuluna kayıt yaptırmak için Tiflis’e gider.

Kamo da çocukluğunda dindar bir çocuktur. Daha sonra değişmeye başlar. Okulda, din derslerinde öğretmenleri öfkeliendiren sorular sorar. Bu sorular nedeni ile okuldan atılır. Okuldan atılınca askeri kariyer yapmayı düşünür. Türk boyunduruğu altında olan Ermenilerin özgürlüğü için savaşmak ister. Tiflis’te yaşayan teyzesinin yanında yaşamaya başlar. Teyzesi, Kamo’nun askeri kariyer yapma planlarını terk ederek, ruhban okuluna yazılmasını ister. Tiflis’e gittikten kısa bir süre sonra, annesinin hastalanması sonucu Gori’ye geri döner. Annesi birkaç hafta içinde yaşamını yitirir.

Kamo’nun teyzesi Kamo’nun dini eğitim almasından yanadır. Teyze, Kamo’nun dini eğitim alması için Ruhban Okulu’ndan atılmış olan Josef Cugaşvili (Stalin) ve Giga Godziyev’i, özel öğretmen olarak davet eder. Kamo’nun Stalin’le karşılaşması Kamo’nun Bolşevik olmaya giden sürecin başlangıcıdır.

Stalin, Kamo’yu eğiterek devrimci olmasına yol açar. Kamo, Stalin’in yönlendirmesi ile Rusça’yı öğrenir ve RSDİP’e katılır. Bolşevikler, Kamo’yu ilk başlarda kurye olarak görev-

lendirip sınırlar. Ardından örgütsel görevler üzerlenmeye başlar.

1900 yılında Tiflis'te 1 Mayıs gösterileri, için önceden hazırlıklar başlar. Amaç 1 Mayıs'ın kitlesel bir şekilde kutlanmasıdır. Stalin *"Kamo, para bulmamız lazım, acil ihtiyaçlarımız için en azından üç dört bine ihtiyacımız var"* der. Kamo, kamulaştırmayı yapacağı yer için araştırma yapar. İlk kamulaştırma eylemi bir eczanenin soyulmasıdır. İlk soygunda aldığı para 1000 rubledir. İlk soygunda kamulaştırdığı para ihtiyaca cevap vermediğinden aynı akşam bir tuhafiye dükkanından da 2000 ruble kamulaştırır. Kamulaştırdığı 3000 rubleyi Stalin'e teslim eder. 22 Nisan'a kadar Kamo, 8500 rubleyi daha kamulaştırır. 1 Mayıs gösterilerine üç bin kişi katılır.

Tiflis'te yürütülen çalışmalar sonucunda Bolşevikler işçi sınıfı içerisinde küçümsenmeyecek bir güce erişir. Birçok fabrika sahibinden kazançlarının yüzde onuna varan para alınır. Fabrika sahipleri ile görüşen ve kârlarından pay talep eden Kamo'dur. Tabii ki parti örgütünde konuşulduktan sonra partinin kasasının dolması için bu yöntem başvurulur. İzlenen yöntem şudur:

Kamo, fabrika sahipleri ile görüşür. Kârlarından yüzde onunu vermelerini ister. Vermedikleri takdirde fabrikada işçilerin greve gideceğini söyler. İlk başlarda Kamo'nun görüştüğü fabrika sahipleri bu talebi reddeder. Fabrika işçilerinin greve gitmeleri sonucu, fabrika sahipleri geri adım atmak zorunda kalır. Fabrika sahiplerinden sadece para almakla yetinilmez. Aynı zamanda işletmelerde işçilerin çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerin artırılması için izlenen yöntem işe yarar.

RSDİP'in Tiflis Komitesi, 1901 sonunda Stalin'i Batum'a gönderir. Stalin'in görevi Batum'da parti örgütünü kurmaktır. Bu dönemde Kafkasya'da hâkim olan yerel miliyetçiliktir. Stalin, Batum'da sağlam bir parti örgütünü kurmanın yanı sıra liman işçileri

arasında da belli örgütlenme çalışmaları yapar.

Bu dönemde Batum ile Tiflis arasındaki bağlantıyı sağlayan Kamo'dur. Bu nedenle de Stalin'le sık sık görüşme durumundadır. Bu dönemde Batum'da Menşeviklerin de güçlü bir örgütlülüğü vardır. Rotşild fabrikasındaki grevi örgütleyen Stalin'dir. Nisan başında Stalin, Batum'daki çeşitli fabrika temsilcileriyle yaptıkları bir toplantının ardından tutuklanır. Stalin'in tutuklanması parti çalışmalarını büyük ölçüde etkilemez. Çünkü Stalin tutuklanmadan önce Batum'da devrimci bir örgüt kurmuş, işçi grupları oluşturmuş ve onları mücadeleye çekmiştir.

Stalin, Batum Hapishanesi'nde bir yıl kaldıktan sonra 1903 Nisan'ında Kutaisi'ye sevk edilir. Stalin, Kutaisi Hapishanesi'nde işçi gruplarını örgütlemeyi sürdürür. Makaleler yazar. Kutaisili yoldaşları ile bağ kurar. Temmuz 1903'de, hapishane koşullarının iyileştirilmesi, ranza vb. taleplerle Stalin öncülüğünde hapishane idaresine başvurulur. Mahkûmların talepleri kabul edilir ve Stalin tekrar Batum Hapishanesi'ne geri gönderilir. Batum Hapishanesi'ne döndükten kısa bir süre sonra mahkûmların tutukluluk koşullarının iyileşmesiyle sonuçlanan bir isyan organize edilir. Hapishane yönetimi, misilleme olarak Stalin'i 1903 sonbaharında Sibiry'a sürgüne gönderir. Ocak 1904'te, Sibiry'dan serbest bırakılmasıyla birlikte Stalin tekrar Tiflis'e döner.

Kamo kitabın devamında, Stalin'in Kafkasya'da sadece karşı devrime karşı değil, karşı devrime karşı mücadele ettiğini söyleyen oportünist (Menşevikler) gruplara karşı da mücadele ettiğini anlatır. Özellikle Bakü Komünü üzerinde durur. Stalin'in Bakü Komünü ile ilişkileri ve Bakü'de örgütlenen grevlerde sorumluluğunun olduğunu ortaya koyar. Tabii ki 1905 Devrimi üzerinde de durur. *"Rusya proletaryası ezilmedi sadece güç biriktirmek için bir süreliğine geri çekildi ve yeni görkemli savaflara hazırlanıyor."* Sta-

lin, 1905 olaylarını böyle özetlemişti.” (s.144)

Günün birinde Stalin, Kamo’ya şunları söyler: *“Savaşta hazırlıklı olmalıyız Kamo. Bunun için de her şeyden önce paraya ihtiyacımız var. Hem de çok paraya! Aralık ayında parti konferansına katılmak için Tammerfors’daydım ve Lenin’le tanıştım. Benden parti ihtiyaçları için en kısa süre içinde yüz bin ruble istedi.”* (s.146)

Kamo, iki hafta boyunca kamulaştırma için hazırlıklara başlar. İki kamulaştırma eyleminde 40 bin ruble para alır. Ama bu para acil istenilen paranın yarısı bile değildir. Kamo, yoldaşları ile yaptığı plan gereği kamulaştırma eylemleri seri bir şekilde yapılır. Belirli günde Erivan Meydanı’nda, şehir tefecisinin kasasıyla başlanır. Her kamulaştırma arasında kırk dakika ile bir saatlik bir zaman dilimi vardır. Toplam 72 bin ruble kamulaştırılır. Kamo, paraları sorunsuz bir şekilde Finlandiya’ya götürür. Orada Lenin’le tanışır ve sonra Tiflis’e geri döner.

1905 Devrimi’nden sonra da kamulaştırmalar devam eder. Londra’da yapılan RSDİP IV. Kongresi’nde, Menşeviklerin girişimleri ile de kamulaştırmaları yasaklayan bir karar alınır. Bu döneme kadar, Bolşeviklere ödeme yapan burjuvalar da ödeme yapmak istemez. Menşevikler ayrıca RSDİP’in savaşçı müfrezelerinin dağıtılmasını ister. Elbette hiçbir Bolşevik, kamulaştırmaları ve silahlı mücadeleyi durdurmayı, silahları teslim ederek savaşçı müfrezelerini dağıtmayı aklından bile geçirmez. Kamulaştırmalar devam eder ve el konulan paralar Bolşevik Merkeze gönderilir. 1907’de Erivan Meydanı’nda yapılacak kamulaştırma eylemini bizzat Stalin organize eder. Paralar faytonla taşınmakta ve Kazak askerler faytona eşlik etmektedir. Kamulaştırma başarıyla sonuçlanır.

Kamo, ilk başlarda kamulaştırma eylemlerini tek başına yapar. Daha sonraki süreç içerisinde Kamo’nun yanında Savaşçılar Birliği’nden insanlar da vardır. Stalin’le ilişki-

sini sürdürür. Alçak gönüllüdür. Stalin’in yer yer yoldaşça eleştirilerini dikkate alır. Kamo, pratik eylem insanıdır. Yaptığı işin karşılığında birçok bedel öder. Tutsak düşer. Zindanlar, Kamo’yu daha da bilir. Partiye olan inancı hiçbir zaman sarsılmaz. Kamo’nun görevi sadece kamulaştırma eylemleri ile para bulmak değildir. Diğer bir görevi ise partiye silah temin etmektir.

Kamo, 1917 Şubat Devrimi’nden sonraki Stalin’in faaliyetlerini özel olarak anlatır. Lenin, 1917 Nisan’ında Petrograd’a gelmeden önce Bolşeviklerin başında Stalin vardır. Bu dönemde burjuvazinin yanı sıra Menşevikler, Sosyal Devrimciler, Kadetler ve Liberaller, Bolşeviklere saldırmaktadır. Kamo’ya göre bunlar “diğer tüm ‘yarım devrimciler’dir. Bu gruplar, Bolşevikleri devrim düşmanı olarak suçlamaktadır! Kamo, bu suçlamalara Stalin’in ne dediğini şöyle aktarır:

“Evet! Biz burjuva devriminin düşmanıyız! Emekçiler, Şubat Devrimi’nden ne elde ettiler? Hiçbir şey! Çarlığın baskısının yerini burjuvazinin zulmü aldı. Başımızda Çar vardı, onun yerini bir knez aldı! Halka turp diye acırğa yedirmeye çalışıyorlar.” (s.219)

Kamo’ya göre 1917’de Bolşeviklerin iki lideri var. Biri Lenin diğeri ise Stalin’dir. Lenin’in yokluğunda Petrograd’daki partinin yöneticisi Stalin’dir. Kornilov’a karşı işçileri savaşmak için ayağa kaldıran yine Stalin’dir. Kamo şöyle anlatır:

“Ne kadar çok ‘hakiki marksist’in yoldaşlarımızı vatana ihanetle suçlayıp zindanlara atan geçici hükümete destek çıgıllıkları attığını çok iyi hatırlıyorum. Stalin, Pravda’da yayınlanan tek makalesiyle hepsini bozguna uğrattı. Stalin’in dehası, gerekli anda doğru kararı vermesi ve verili durumu açıklama için herkesin anlayabileceği sözcükleri bulmasında yatıyordu. O kararların düşünmeden yerine getirilmesini sevmez, bir şeyin neden yapılması gerektiğini açıklardı. İşçiler, Kornilov’a karşı savaşırken çürümüş geçi-

ci hükümeti değil, kendi işçi devrimlerini savunduğunu anlamışlardı. (...)

Stalin'in 1917'de yaptığı devasa işler şimdi pek hatırlanmıyor. O yapıp ettikleriyle övünmeyi sevmez ve bunlar hakkında hiç konuşmaz. Maalesef bazı yoldaşlar bu durumu Stalin'in yaptıklarını kendilerine mal etmek için kullanıyorlar. Kamenev ve Zinovyev yoldaşlar, silahlı ayaklanmaya nasıl karşı çıktıklarını ve ayaklanma planını geçici hükümete verdiklerini unutmuş görünüyorlar. Bu da yetmezmiş gibi emekçiler önünde konuşurken kendilerini 'İlyic'in en yakın mücadele arkadaşları' olarak adlandırmaktan da geri durmuyorlar. Hayır, yoldaşlar bu doğru değil. Anlıyorum, yanıldınız ve sonra pişman oldunuz, partimiz de sizi başışladı. Fakat kendinizi 'Lenin'in en yakın mücadele arkadaşları' olarak adlandırma hakkına sahip değilsiniz. En yakın mücadele arkadaşları zor zamanlarda birbirlerine çelme takmazlar.

Stalin'in 1917 yılında yaptıklarını sıralamak istiyorum.

Birincisi; şubattan sonra Petrograd'a gelecek yoldaşlarımızın çalışmalarını idare eden ilk Bolşevik lider oydu.

İkincisi; Pravda'yı yeniden canlandıran gerçek yöneticisi oydu. Tüm önemli meselelerde Pravda'ya yazıyordu. Stalin'in öngörüsü ve örgütçü dehası sayesinde, Pravda kapatıldığında onu başka bir isim altında çıkarmaya devam etti. Bolşeviklerin megafonu olan yayınlarının sesi bir gün bile susmadı.

Üçüncüsü; Stalin sadece Pravda'nın sayfalarında değil aynı zamanda mitinglerde de önemli bir aydınlatma çalışması yürüttü. Birçok yoldaşımız gibi ben de onun şu sözlerini hep hatırlayacağım. 'Devrim herkesi ve her şeyi tatmin etmez. Devrim bir taraftan emekçi kitleleri mutlu ederken diğer taraftan onların gizli ve açık düşmanlarını ezer. Bu nedenle herkes bir seçim yapmak zorunda ya işçilerle ya da kapitalistlerle ve pomeşçilerle devrimin karşısında olursunuz.' Başkaları uzun

uzun, karmaşık ve anlaşılabilir konuşmalar yapıyordu. Stalin ise daima açık konuşurdu. Ya halkın yanındasınızdır ya da karşısında, üçüncü bir yol yok. Stalin'in konuşmalarını hem Petrograd'da hem de Kafkasya'da defalarca kez dinledim. Tanıklarımın yola çıkarak bir şeyi kesin biçimde söyleyebilirim, halk asla yanılmaz. Mitinglerde toplanan emekçiler lafazanları dinlerken anlatılanlara kulak vermiyor, gürültü çıkarıyor, bağırıp çağırıyor, sonra da konuşmanın bitmesini beklemeden dağılıyordu. Onlara gerçekleri anlatanları ise daima çıt çıkarmadan dinlerler, Stalin'in konuşmaları da böyle geçerdi. İnsanlar onun konuşmalarını dinlerken tek sözcüğünü dahi kaçırmak istemez, sessizce dinlerdi.

Dördüncüsü; Stalin, Vladimir İlyic'in bütün kararlarını hayata geçirdi ve her şeyin olması gerektiği gibi yapılması için yoldaşlara bu kararların özünü açıkladı.

Beşincisi; Stalin, geçici hükümetin ve diğer unsurların saflarımızı bölmek için tüm girişimlerini kararlı bir şekilde püskürttü. (...)

Altıncısı; İşçileri Kornilov'a karşı harekete geçiren kişinin Stalin olduğunu zaten yazdım. Bolşevik yöneticilerden sadece iki kişi Kornilov'a karşı Geçici Hükümetle ittifakın arkasında kararlı bir şekilde durdu, Lenin ve Stalin. Geri kalanlar ya kararsız kaldılar ya da karşı çıktılar.

Yedincisi; Bolşeviklerin Ekim Devrimi'ne kadar ve 1918 sonbaharı öncesindeki, yani en zor ve can alıcı dönemlerde tüm askeri operasyonlarının başında Stalin vardı. Kafkasya'da savaşçı müfrezelerin kurulmasından önemli bir deneyim edinen Stalin, bu deneyimini Kızıl Muhafızların kurulmasında da kullandı. Bu konularla alakalı olmayan yoldaşlar bunun ne kadar büyük emek gerektirdiğini anlamayabilirler. İşçilere sadece silah dağıtmak yetmez. Onları düzenli birlikler şeklinde örgütlemeli, komutanlar belirlemeli, ihtiyaç duyulan her şeyi sağlamalı ve eğitmelisiniz. Tüm bunların hızlı ve kararlı bir

şekilde yapılması gerekir. Ekim Devrimi'nden sonra MK bürosunda kimler vardı? Lenin, Stalin, Troçki ve Sverdlov. Sverdlov yoldaş öldü, Lenin ve Stalin ise büronun sözünü dahi etmiyorlar, Troçki yoldaş ise büro sadece kendenin oluşuyormuş gibi konuşuyor. Yoldaş Troçki'nin davranışı Bolşevik'çe bir tavır olmadığı gibi hoş da değil. Kolçak'ın saldırısını durduran ve onu geri püskürten kimdi? Yudenic ve Denikin'i kararlı şekilde püskürten kimdi? Budyoni Suvari Birliği'nin kurucusu kimdi? Stalin! Elbette bunları diğer yoldaşlarla birlikte yaptı ama onun bu süreçlerde önemli bir rol oynadığını belirtmeliyim.

Sekizincisi; Stalin sadece parti saflarının bölünmesini engellemekle kalmadı, bir zamanlar hata yapan yoldaşlara hemen misilleme yapılmasına da engel oldu. Zinovyev ve Kamenev kimin sayesinde partiye tekrar kabul edildiklerini hatırlıyorlar mı? Hatalarını düzeltmeleri için onlara bir şans daha verilmesini öneren Stalin'di, Lenin'de bunu kabul etti. Stalin hainlere ve provokatörlere karşı acımasızdı ama insanların tökezlediğini anladığında hatalarını anlamaları ve düzeltmeleri için onların yanında olurdu.

Dokuzuncusu; Rusya İmparatorluğu'nda yaşayan bütün halklar devrime katıldılar. Otokrasi ve burjuvazi halkları kışkırtıp, birbirine düşürerek devrimci mücadeleden koparmak için ellerinden geleni yaptı. Bolşeviklerin buna karşı koymaları gerekiyordu. İmparatorluk topraklarında yaşayan tüm halkların tek yumruk hâlinde proletaryanın saflarında birleşmesine öncülük eden, çok uluslu Kafkasya'da doğmuş ve uzun süre mücadele etmiş Stalin'di.

Onuncusu; sonuncu ve belki de en önemlisi, yoğun iş yükünden geriye dinlenme ve uyku için günde sadece üç dört saat kalan Stalin, yoldaşlarıyla ilgilenmeyi ihmal etmedi. 'Yolculuk için para gönderin, karşılayın, ihtiyaçlarını karşılayın, tedavisini organize edin... Herkesi hatırlıyor ve talimatlarının

yerine getirilip getirilmediğini kontrol ediyordu. Haziran 1917'de Yakutsk'den sürgünden dönen eski yoldaşımız Sergo Orjonikidze'ye gerekli özeni göstermediğim için Stalin'den nasıl bir azar yediğimi hatırlıyorum. Bana Sergo'yu karşılamamı ve ihtiyaçlarını gidermemi söylemişti. Sergo'nun geldiği gün çok yoğunum bu nedenle onu karşılaması için bu konuyu layıkıyla yerine getireceğini düşündüğüm başka bir yoldaş görevlendirdim. Akşam Stalin: 'Sergo'yu gördün mü? Durumu nasıl?' dedi.

'Görmedim, çok meşguldüm ama bir yoldaş onunla ilgilenmesi için görevlendirdim' dedim.

Stalin bana sitemle baktı ve sesini yükseltmeden:

'Böyle olacağını bilseydim bununla seni görevlendirmez onu karşılamaya kendim giderdim. Adam Yakutsk'dan geliyor. Silah arkadaşımız. Bizden birinin onu karşılamasından mutlu olurdu. Şimdi ne düşünecek biliyor musun? Yoldaşlarım kibirlerinden beni karşılamaya gelmediler? Yoldaşça davranmadın Kamo. Bir Kafkasyalı ve Sergo'nun dostu olduğun için onu karşılamamı özellikle istemiştin' dedi.

Ertesi sabah Sergo'nun yanına giderek durumu açıkladım ve kendisini bizzat karşıladığım için özür diledim." (s.222-226)

Kamo, kitabı yazmaktaki amacının "korkusuz bir devrimci ve üst düzey bir örgütçü olan, yoldaşım Josef Cugaşvili (Stalin) anlamalarına yardımcı olmak" olduğunu belirtiyor.-

Esasında Kamo ve yoldaşlarının mücadelelerinden öğrenilmesi gereken çok şey var. Onların fedakârlığı, devrime olan inançları ve parti çalışmalarını kendi özel yaşantılarından üstün tutmaları önemlidir. Böyle olmasaydı devrimin zafere ulaşması mümkün değildi. Zindanlar, sürgünler ve çarlığın basıkları onları engellemedi tam tersine biletti.

Ekonomik terör ve intikam eylemlerine dair

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de “yakma” ve “intikam eylemleri” şeklinde eylem biçimleri öne çıkıyor. Kürt Ulusal Hareketi ve devrimci hareketin güç kaybetmesi sonucu, kitle eylemliliklerine katılımda önemli düşüşler meydana geldi. “İntikam eylemleri” ve “yakma” şeklindeki eylemler, “Ateşin Çocukları” ve “Halkların Birleşik Devrim Hareketi” tarafından yapılıyor.

Bu eylem biçimleri, devrimci bir eylem biçimi değil, ilkel bir eylem biçimidir. Bir zamanlar, işçiler patronlara karşı mücadelede fabrikalardaki makineleri parçalıyorlardı. Çünkü o dönemde işçiler, sefaletin kaynağının makineler olduğunu düşünüyorlardı. Fabrikalar evet işçilerin sömürüldüğü yerlerdir. Fabrikalardaki makinelerin, sömürünün uygulanmasında bir işleve sahip olduğu da açıktır. Ancak bizzat makineler ve işletmeler sefaletin, yoksulluğun, eşitsizliğin kaynağı değildir. Tam tersine, işletmeler ve makineler, proletaryaya, kölelik zincirlerini parçalamak, sefaleti yok etmek, her türlü köleleştirmeyi kaldırma olanağını vermektedir. Yapılması gereken, işletmelerin tek tek kapitalistlerin özel mülkiyetinden çıkarıp, toplumsal mülkiyet hâline getirmektir. Yoksulluğu, sefaleti, eşitsizliği ortadan kaldırmak istiyorsak, o zaman fabrikaları, makineleri yok etmek değil, bilakis onları mümkün olduğu kadar ele geçirme ve toplum yararına kullanma mücadelesi yürütmeliyiz.

Bugünkü dönemde işçi sınıfı, halkın mücadelesi henüz esasta ekonomik taleplerle yürüyen, en iyimser hâlde bile reform taleplerinin ötesine geçmeyen bir mücadeledir. Devrimci durum yok. Halkın mücadelesi silahlı eylemler düzeyinde bir mücadele değil. Böyle bir ortamda devrimcilik adına yapılan “öncülerin silahlı eylemleri” esasında işe yaramayan, işçi sınıfı mücadelesini ilerletmeyen eylemlerdir. “İntikam eylemleri”, “yakma” şeklindeki eylem biçimleri, amaca hizmet etmediği için yanlış eylemlerdir. Bugünkü dönemde, somut olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye’de silahlı mücadele, mücadelenin esas biçimidir deyip öncü savaşı verdiğini sananlar, gerçekte işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini, örgütlenmesini ilerletmiyor. İşçileri-emekçileri devrime yakınlaştırmıyor. Tam tersine uzaklaştırıyor.

“Proletaryanın öncüsü düşünsel olarak kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmadan zafere ilk adım bile atılamaz. Fakat buradan zafere kadar oldukça uzun bir yol var. Sadece öncüyle zafer kazanılamaz. Bütün sınıf, geniş kitleler öncüyü ya doğrudan desteklemediği ya da ona karşı en azından hayırhah bir tarafsızlık ve öncünün düşmanlarını destekleme konusunda mutlak bir yeteksizlik göstermediği sürece öncüyü tek başına tayin edici savaşa sürmek sadece aptallık değil, cinayettir. Fakat gerçekten tüm sınıfın, emekçilerin ve

sermaye tarafından köleleştirilenlerin geniş kitlelerinin böyle bir tutumu gerçeğe benimsesebilmeleri için sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez. Bunun için bu kitlelerin kendi siyasi deneyimlerini edinmeleri gerekir." ("Seçme Eserler Cilt X", Lenin, s.152-153, İnter Yayınları, Haziran 1997, İstanbul)

İşçi sınıfından kopuk, halk adına "öncü" savaşı verme sorunu, sadece günümüze özgü bir durum değildir. Rusya'da Narodnikler, Sosyal Devrimciler, suikastlarla, bireysel ve ekonomik terör eylemleri ile sonuç alacaklarını düşünüyorlardı! Lenin, bu partilerin bireysel ve ekonomik terörünü amaca uygun olmadığı gerekçesiyle reddediyordu. Mücadele biçimlerine yaklaşım sınıf mücadelesine yaklaşımın doğru- dan ürünü ve devamıdır. Lenin, yığınların esas alınmasına vurgu yapar. Soruna, yığınların mücadelesinin biçimleri sorunu olarak yaklaşır. Marksizm-Leninizm, tek bir özel mücadele biçimine bağlı kalmaz, bu noktada ilkel sosyalizm biçimlerinden ayrılır. Marksizm-Leninizm, kesin olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmez, yalnızca, yaşanan koşullarda var olan, o an için olanaklı mücadele biçimleri ve onların kabulüyle kendisini sınırlamaz; en değişik mücadele biçimlerini ilke olarak kabul eder. Değişik mücadele biçimlerinin ortaya çıkışı, hareketin gelişimine, yığınların sınıf bilincinin artmasına, iktisadi ve siyasal bunalımlara ve derinliğine bağlıdır. Mücadele biçimlerinin ayırt edici özelliği, tarihsel oluşlardır. Kitlelerin mücadelesinin nesnel ve öznel toplumsal koşullarının farklılaşmasına bağlı olarak farklı savaşım biçimleri öne geçer ve savaşımın başlıca biçimleri hâlini alır.

Bugün devrimci öncü örgütlerin devrimcilik adına gerçekleştirdikleri

"intikam eylemleri"ni, ekonomik terör eylemlerini, işçi sınıfı ve emekçilerin eylemlerinden kopuk, onların müca- delesi ve örgütlenmesini ilerletme- yen eylemler olarak değerlendiriyor ve ret ediyoruz. Bu devrimci enerjinin de yanlış kullanılması, çarçur edilme- sidir. Doğru eylem çizgisi, işçi sınıfının, emekçilerin bilincini ve örgütlenmesini arttıracak, onu devrime bir adım daha yaklaştıracak ve egemen sisteme zarar verecek eylemlerdir. Doğru eylem çiz- gisi budur. Bütün eylemler bu temelde sorgulanmalıdır. -

"İntikam eylemleri" ve "yakma" şek- lindeki eylem biçimleri ile kitleler dev- rimcilere yaklaşmaz. Tam tersine bu eylem biçimleri kitleleri devrimciler- den uzaklaştırır. Devrimciler intikamcı değildir. Bizim derdimiz intikam almak değildir. İntikamcılık, feodal bir anla- yışın devrimci saflara taşınmasıdır. Devrimciler intikam almak için devrim yapmaz. Devrimciler, dünyayı değiştirmek için devrim yapmayı önüne hedef olarak koyar. -

"Yakma" eylemleri ekonomik terör- dür. Ekonomik terör işçi sınıfı mücade- lesine zararlı bir mücadele yöntemidir. Devrimciler "intikam" almak için eylem yapmaz. Devrimin öznesi işçi sınıfı ve onun önderliğindeki emekçi, ezilen halk yığınlarıdır. Komünistler amaca varmak için, devrimi halk adına, halka rağmen gerçekleştiremez. Komünistle- rin görevi, devrimin öncüsü işçi sınıfını, sınıf hareketi ile komünizmi birleştirmek, işçi sınıfının sınıf olarak tarihi mis- yonunu yerine getirebilmesi için, onun öncülerini kendi içinde örgütlemektir. Bu amaca varmak için değişik mücadele ve eylem biçimleri vardır.

PARTİ PROPAGANDASINDAN

- 25 Kasım 2021 -

Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü!

**"Tanrı - Paşa - Bey - Ağa - Sultan nasıl bizi kurtarır?
Bizi tek kurtaracak olan kendi kollarımızdır!"**

Kadın ve erkek yoldaşları!

Bir 25 Kasım daha yaklaşıyor. Ülkelerimizde kadınlara yönelik en kaba ve vahşi türünden erkek şiddeti, cinayet, cinsel şiddet ve tecavüz olayları, kadınların en "yakınları", koca-baba-ağabey-sevgili tarafından öldürülmeleriyle bir görünür bir boyuta varmıştır ki, giderek daha geniş kesimlerden "bu kadar da olmaz ya!" "yeter artık!" türünden tepkiler yükselmektedir. Yaşam hakkı dahil, kadın hakları ve LGBTİ+ hakları için sokakları ve meydanları hiç boş bırakmayan kadın hareketleri haklı olarak daha fazla taban bulmaktadır. Son olarak "İstanbul Sözleşmesi"nden bir imzayla geri çekilme ertesinde ülke çapında ses getiren protesto yürüyüşleri, miting ve basın açıklamaları vb. yapıldı. Yasaklara ve polis saldırılarına rağmen meydanlara çıkıldı, barikatlar aşıldı. "Susmuyoruz! İtaat etmiyoruz! Vazgeçmiyoruz!" sloganları meydanlarda-sokaklarda yankılandı.

Biz devrimci ve komünist kadınlar da bu mücadelede içinde yerimizi aldık, alıyoruz! Ancak bu yetmez! Bizim bu haklı mücadeleleri daha da ileriye taşıma görevimiz vardır. Biz biliyoruz ki, kadınlar üzerinde ekonomik ve toplumsal şiddetin kaynağı üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet üzerindeki yükselen erkek egemenliğidir. Bu sistemin bugünkü koruyucusu emperyalist - kapitalist devletler, tüm kurum ve kuruluşlarıyla erkek egemenliğinin de koruyuculuğunu yapmaktadır. İstedikleri kadar aksini iddia etsinler, kadın haklarının savunulmasına, evrensel insan haklarının savunulmasına onların değer verdiği yoktur! Uluslararası sözleşmelere işlerine geldiğinde imza atıp, işlerine gelmeyince imzayı geri çekme pratiği bunu gayet açık göstermektedir! Kaldı ki, sözümona kadın haklarını savunan yasaların çıkarılmasının da, ancak yasalar pratikte uygulandığında bir değeri vardır. TC devletinin kuruluşundan bu yana bu konudaki pratiği, sözümona "çok ileri" yasalarıyla övünmektedir! Kadın hak-

ları savunucusuymuş gibi yapmak, uzun lafın kısası ŞOV yapmaktır! İstanbul Sözleşmesi bağlamında da yapılan buydu!

**"İstanbul Sözleşmesi"ni savunalım!
Ama gerçek hedefimizi gözden kaçırmadan!**

Bu anlamda, bu yılki 25 Kasım'da güncel olan, "İstanbul Sözleşmesi"ne sahip çıkılması mücadelesinde hedefimizi doğru seçmemiz gereklidir. Demokratik kazanımları savunalım! Ama gerçek hedefimizi gözden kaçırmadan!

Biz komünistler, kadınların demokratik hakları ve özgürlükleri için mücadelemizi sınıf mücadelesi perspektifimizle yürütürüz.

Bunun için, bir yandan işçi ve emekçi kadınların özgürlük ve daha iyi yaşam için taleplerini sınıf mücadelesinin her alanında, onun ayrılmaz parçası olarak savunma görevimiz vardır. İşçi sınıfı ve emekçiler arasında köklü olan ve kadınların hakları için mücadelesini küçümseyen, bunu kendi mücadelesi olarak görmeyen erkek şovenizmine karşı durmak zorundayız. Diğer taraftan, kadın hakları ve LGBTİ hakları için mücadeleyi herşey gören, burjuva feminizminden kendimizi ayırmayı bilmeliyiz. Bizim görevimiz, reform taleplerinin savunulmasıyla sınırlı kalmayıp, bu mücadeleyi sınıf mücadelesi perspektifiyle daha ileri pozisyonlara taşımaktır.

Kadınlara yönelik şiddetin kaynağı üretim araçları üzerinde özel mülkiyete dayanan erkek egemenliğidir. Onun günümüzdeki egemen biçimiyle emperyalist-kapitalist düşündür!

Tek yol erkek-egemen emperyalist-kapitalist sistemin devrimle yokedilmesidir!

Özgürlük ve eşitlik mücadelemizde kendi gücümüze güvenelim!

Komünist Kadın Hareketinin inşası için haydi ileriye!

1 Eylül 2021

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

Komünist Kadın Hareketinin inşası için haydi ileriye!

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

– 25 Kasım 2021 –

Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü!

Kadınlara yönelik şiddetin kaynağı üretim araçları üzerinde özel mülkiyete dayanan erkek egemenliğidir. Onun günümüzdeki egemen biçimiyle emperyalist-kapitalist düzendir! Tek yol erkek-egemen emperyalist-kapitalist sistemin devrimle yokedilmesidir! **Özgürlük ve eşitlik mücadelemizde kendi gücümüze güvenelim!**

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

Kadınlara yönelik şiddetin kaynağı üretim araçları üzerinde özel mülkiyete dayanan erkek egemenliğidir. Onun günümüzdeki egemen biçimiyle emperyalist-kapitalist düzendir! Tek yol erkek-egemen emperyalist-kapitalist sistemin devrimle yokedilmesidir! **Özgürlük ve eşitlik mücadelemizde kendi gücümüze güvenelim!** **Komünist Kadın Hareketini inşa edelim!**

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

– 25 Kasım 2021 –

Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü!

Biz komünistler, kadınların demokratik hakları ve özgürlükleri için mücadelemizi sınıf mücadelesi perspektifimizle yürütürüz. Bunun için, bir yandan işçi ve emekçi kadınların özgürlük ve daha iyi yaşam için taleplerini sınıf mücadelesinin her alanında, onun ayrılmaz parçası olarak savunma görevimiz vardır. İşçi sınıfı ve emekçiler arasında köklü olan ve kadınların hakları için mücadelesini güçümseyen, bunu kendi mücadelesi olarak görmeyen erkek şovenizmine karşı durmak zorundayız. Diğer taraftan, kadın hakları ve LGBTİ hakları için mücadeleyi hersey gören, burjuva feminizminden kendimizi ayırmayı biliyoruz. Bizim görevimiz, reform taleplerinin savunulmasıyla sınırlı kalmayıp, bu mücadeleyi sınıf mücadelesi perspektifiyle daha ileri pozisyonlara taşımaktır.

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

Komünistlerin görevi, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmi birleştirmektir.

Komünistlerin görevi, işçi sınıfı içerisinde örgütü işletme hücreleri temelinde şekillendirmektir. Komünistlerin görevi, uyuyan devin uyanması için çalışmaktır. Uyuyan dev uandırılmadan, sınıf içerisinde sınıfla kaynaşmış komünist örgüt yaratılmadan, işçi sınıfının devrime önderlik etmesi hayaldir. Görev bunun için çalışmaktır.

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

15-16 HAZİRAN İŞÇİ HAREKETİNİN 51. YILDÖNÜMÜNDE...

Komünist aydınlatma ve örgütlenme günün devrimci görevidir.

Devrimin öznesi toplumun küçük öncü bir kesimini oluşturan komünistler, komünist partiler değildir. Devrimin öznesi dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarıdır. Büyük insanlıktır. O bugün uyutulmuş, uyuyan bir devdir. 1917'de Rusya'da Bolşeviklerin çabaları ile uyuyan dev uandırıldığında neler yapabileceğini gösterdi: Emperyalist zincir en zayıf halkasından koptu, dünyanın altında biri kızıla boyandı!

Komünistlerin önünde duran muazzam görev burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi yığınları içindeki, ideolojik hegemonyasını, sosyalizmin imkânsızlığı konusundaki düşünceleri kırmak, onları komünizm davasına kazanmaktır. Zordur bu görev, uzun soluk ister. Ama yapılması gereken budur. Bunun için gündelik başarıları temel almayan, sabırlı, sistemli, inatçı komünist aydınlatma ve örgütlenme günün devrimci görevidir.

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

15-16 HAZİRAN İŞÇİ HAREKETİNİN 51. YILDÖNÜMÜNDE...

İşçi sınıfı gerçek demokrasinin taşıyıcısıdır. İşçi sınıfının devrim için ve devrimde en önemli silahı Bolşevik Parti'dir.

Devrim, işçi sınıfı ve emekçiler adına iyi örgütlenmiş ve silahlanmış küçük azınlıkların işi değil, bizzat işçi sınıfı ve emekçilerin kendi davası, kendi işidir. Dünya devrim tarihi, bir gerçeğin altını çok açık bir biçimde çizmiştir. Hiçbir devrim, o devrime önderlik eden iyi örgütlenmiş, bilinçli, öncü bir kesim olmadan gerçekleşemez. Devrimci bir öncü örgüt olmadan başarılı bir devrim mümkün değildir. Lenin'in "Bana bir devrimci örgüt verin, dünyayı yerinden oynatayım" dediği budur. İşçi sınıfının gerçek öncü örgütünü, Bolşevik Parti'yi yaratma ve inşa görevini, bu onurlu, onurlu olduğu kadar zorlu görevi yerine getirmek için çalışıyoruz.

İşçi sınıfının, onun sınıf bilinci olan komünizm ile birleştirmek, işçi sınıfı hareketi ile komünist hareketin birliğini sağlamak genelde sınıf mücadelesinde, devrim, sosyalizm, komünizm kavgasında, özelde demokrasi mücadelesinde komünist öncünün, Bolşeviklerin, partimizin görevidir.

Bolşevik Parti KUZAY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE

Seni unutmayacağız Hasan Usta

Arkadaşımız, yoldaşımız
Ferit Küçük (HASAN USTA)
6 Ocak 2022’de yaşama
gözlerini yumdu. O, 66 yaşındaydı.

O, son ana kadar,
Her şeye rağmen Devrim,
Her şeye rağmen Sosyalizm,
Her şeye rağmen Bolşevizm diyen
devrimci bir yoldaşımızdı.

Ferit yoldaş, 01 Temmuz 1956’da yaşama gözlerini açtı. 1972’de Almanya’nın Heilbronn kentine yerleşti. Uzun yıllar fabrika işçisi olarak çalıştı. 1970’li yılların hareketli günlerinde daha 20’sine gelmeden devrimci mücadeleye katıldı. En ön saflarda mücadeleye katkı sundu, bu düşüncelerini yaşamı boyunca taşıdı. 70’li yılların hareketli günlerinde TKP/ML–TİKKO saflarında faşizme, emperyalizme karşı mücadelede aktif olarak yer aldı.

O, her zaman doğru çizgide yer almasını seçecek ölçüde, bilinçli bir devrimci olarak TKP/ML’nin 1981’deki bölünmesinde, bir an bile düşünmeden Bolşevik saflarda yerini aldı. Menşevizm’e karşı yürütülen mücadeleye aktif olarak destek verdi.

12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, devrimci mücadelenin gerilemesinden olumsuz etkilenerek, belirli dönemler kendi içine kapandığı evreler yaşadı. Ama O her zaman inandığı davanın ve yoldaşlarının samimi dostu oldu. Birçoklarının yaptığı gibi sırtını yoldaşlarına dönmedi, kapısını hep açık tuttu. Yoldaşları ile ilişkilerinde hep samimi davrandı. Yaşamını yitirene kadar Bolşeviklerin yayınlarını aldı, bağışını verdi. İmkanları ölçüsünde eylemlere katıldı.

Son yıllarda bilinçli bir yaşam tarzını uygulamasına rağmen kallesiz ölüm O’nu aramızdan çekip aldı. Ferit yoldaşın ölümü, Devrim, Sosyalizm ve Bolşevizm davası için bir kayıptır. O’nun yaşamını yitirmesi ile devrimci ölümlerin dayanılmaz ağırlığını bir kez daha içimizde yaşadık, yaşıyoruz.

Ferit ve kaybettiğimiz tüm yoldaşlarımızın anıları mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak. ●

Ferit Küçük
(Hasan Usta)

(01.07.1956 — 06.01.2022)

“Fırıncı” yoldaşımız aramızdan ayrıldı

Koronalı günlerde yitirdiklerimizden biri “Fırıncı” (Recep Savaş) yoldaşımız oldu. Yoldaşımız uzun süredir tedavi gördüğü kanser hastalığı sonucu 13 Ağustos 2021’de aramızdan ayrıldı.

O’nu yakından tanıyan bir arkadaşımız, bütün bilinçli siyasi hayatını Bolşevik Parti çevresinde geçiren, Bolşevik Parti’ye maddi ve manevi destek veren, çevresinde Bolşevik görüşleri yaygınlaştıran Recep’in ölümü ertesinde onun hakkında yazdığı bir yazıda şunları anlatıyor:

“Çocuk yaşta şoför muavinliğiyle başladığı yaşam kavgası, doğru insanlarla karşılaşması, akli, mantığı, sağduyusu O’nu bilge kılmıştı. Hayat Üniversitesi’nden yüksek dereceyle diplomalı bir bilge. Yerkürede olup bitenleri, gelişmeleri hep tüm zenginlikleri yaratan emek, emekçiler cephesinden yorumlayan, değerlendiren bir halk adamı.

Diyalektik yöntemin, tarihi materyalizmin teorisini yutmuş, kitaplar devirmiş, üniversitelerden diplomalı birçok entelektüelin sıradan insanlara açıklamakta, kavratmakta zorlandığı konuları O, basit, anlaşılır, kısa cümlelerle özetleyiverirdi.

Erken yaşlarda çoluk çocuğa karışması, yakınlarıyla birlikte geniş aile sorumluluğu O’nu gecesi gündüzü birbirine karışan çalışma koşullarını omuzlamaya zorlamış.

Fakat Recep, tüm zorluklarına, fiziki yorgunluklarına rağmen yaşam koşullarını sırtında ağır bir yük olarak değil, sorumlu ve onurlu bir yaşamın gereği olarak kavramıştı.

Daha iyi yaşam umuduyla 20’li yaşlarda ülkesini terk edip Fransa’ya göç etmiş.

Recep Savaş
(Fırıncı)

(..... — 13.08.2021)

fırıncılıkta karar kılmış.

Emperyalist bir ülkede, kapitalist sistemin işleyiş kuralları, bağımsız iş yapmak isteyen küçük çaptaki işletmecilere, özellikle yabancı kökenli girişimcilere kolay nefes aldırıyor. Sistemin çeşitli kurumlarının baskılarına, ırkçı, kendilerini beğenmiş işgüzar memurlarının saldırılarına, küstahlıklarına direnmek çoğu zaman bıktırıcı, usandırıcı, psikolojik yönden yorucu. Sonradan ortaya çıkan onulmaz hastalıkların tohumları bu dönemlerde atılıyor çoğu zaman.

Recep, kısa süren ömrünün, çocukluk yılları dışında kalan büyük bölümünü, dilini bile öğrenmeye ne imkân ne fırsat bulabildiği Fransa’da sistemin çarklarıyla boğuşarak tüketti. Fırsatçı avukatlar, noterler, icra memurları, vergi kontrolörleri, çeşitli vergi, sigorta kurumları, bankalar vb. velhâsıl sistemin tüm asalakları atmacalar gibi sürekli tepesindeydiler.

Büyük tekellere vergi indirimleri, vergi muafiyetleri, finansman imkânlarıyla ali-

cenaplık, çoğu zaman fiziki, kol emeğiyle üretim yapan küçük işletmelere saldırganlık. Kapitalist sistemin emek ve emekçi düşmanı özelliklerinden biri.

Tüm zorluklarına rağmen Recep, küçük çaptaki işletmesi Tandır Ekmek Fırınıni yirmi yıldan fazla ayakta tutmayı başardı. Muhasebecisinden, avukatına, fırıncılardan, livreurlerine (dağıtımcılarına) istihdam sağladı.

Çalışma arkadaşlarıyla ilişkilerinde dürüstlük, hakkaniyet, dostluk hâkimdi. Çünkü bizzat emekçiydi. Üç kuruş görünce burnu Kaf Dağı'na çıkan sonradan görmelerden olmadı hiçbir zaman. Alçak gönüllüydü, yaraya parmak basandı. Kısacası, insan gibi insandı.

80'li yılların başından 2013'e kadar Paris'te tek Türkçe Kitabevi, Özgül Kitabevi'ni yukarıda değindiğim zorlu koşullara direnerek işlettikten sonra kısa süren emekliliklerini hastalıklarla boğuşarak noktalayan Françoise'imiz, Rüstem'imiz gibi fırıncı Recep'imiz de bu rezil dünyadan erkenden göçüp gidenler kervanına katıldı.

...

Recep Savaş, taktik vb. adına burjuvazinin bir bölümünün payandası olmayı siyaset sananlara "o yüksek siyasetiniz sizin olsun!" diyenlerdendi.

Kendi dertlerini aşmış, kişisel kurtuluşunu tüm insanlığın kurtuluşunda görenlerdendi.

Sömürünün, faşizmin, işkencenin, işsizliğin, yoksulluğun ortadan kalkmasının, savaşırsız, sınırsız bir dünyanın kurulmasının mümkün ve kaçınılmazlığını özümseyenlerdendi. Yoksa insanlık, kapitalist barbarlık altında uçuruma yuvarlanmaya mahkûmdu. Yakın zamanda peş peşe yaşanan salgınlar, felâketler zamanın daraldığının habercisi!

Recep, başka kıtalardan başka diyarlar-

dan hiç tanımadığı, görmediği insanların uğradığı baskılara, haksızlıklara karşı çikanlardandı.

O, "yirmisinde komünist olmayanın kalbi, kırkında komünist kalanın beyni yoktur" diye düşünenlere gülüp geçenlerdendi. Bertold Brecht'in "Komünizme Övgü'sünde sözünü ettiği: "Komünizme aptalca diyen aptallar, ona pis diyen, pislik içinde yüzenlerdir" bunlar diyenlerdendi.

O'na göre insan, kapitalizmin insanlığa ve doğaya düşman olduğunu kavrayandı. Bunun için doğayla uyum içinde üretimin, herkesin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunacağı ve ihtiyacı kadarını alacağı bir toplum düzeninin gerekliliğini kavrayan ve ona uygun davranandı.

Çünkü böyle bir toplum düzeninin objektif şartlarının varlığı, kör gözüm parmağına diye bas bas bağıırıyordu.

Bugün dünyada var olan zenginlik kaynakları, tüm insanları bolluk içinde yaşatacak seviyede. Yeter ki siyasetin merkezine bir avuç mukteditin çıkarları değil, toplumun, insanlığın çıkarları konusun diyenlerdendi.

Kaynakların ve üretim araçlarının insanı temel alan bir ekonomik sistemde akılcı kullanımıyla er ya da geç bu cehennem cennete dönüşeceğini savunanlardandı.

Elbette Büyük İnsanlık, çaresiz, alternatifsiz değil. Yeter ki, azımsanmayacak bir bölümü Receptleşsin.

Recep, yaşanılır güzel bir dünyanın harcına bir tuğla koyup sırasını erken savaanlara katıldı."

Recep Bolşevik bir emekçiydi. Ölümle boğuşurken bile Bolşevik Parti'ye nasıl yardımcı olabileceğinin hesaplarını yapıyordu.

Onun anısını Bolşevik mücadelemizde yaşatacağız, davasını Bolşevik devrim mücadelemizde sürdüreceğiz! ●

Ali Ertem'i yitirdik

Anadolu topraklarının bir enternasyonalist devrimcisini, Ali Ertem'i yitirmiş olduğu haberi ile sarsıldık. Onun ölümü devrimci hareket için büyük bir kayıp.

Ali Ertem genç yaşlarında Almanya'da önce "Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi" (TİİKP) Yurtdışı Örgütü çevresinde devrimci faaliyete katılmış; TİİKP'in karşı devrimci, kemalist bir çizginin savunuculuğunu yaptığını gören yoldaşlarla birlikte 1975 yılında TKP/ML'nin Yurtdışı Örgütü'nün oluşturulmasında yer almıştır.

TKP/ML içinde, 1976'da yaşanan bölünmede tasfiyeci Koordinasyon Komitesi'ne karşı İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çizgisini savunan safta yer alması, TKP/ML Yurtdışı Örgütü'nde partili bir yoldaş olarak çalışmaya önemli katkılarda bulunmuştur.

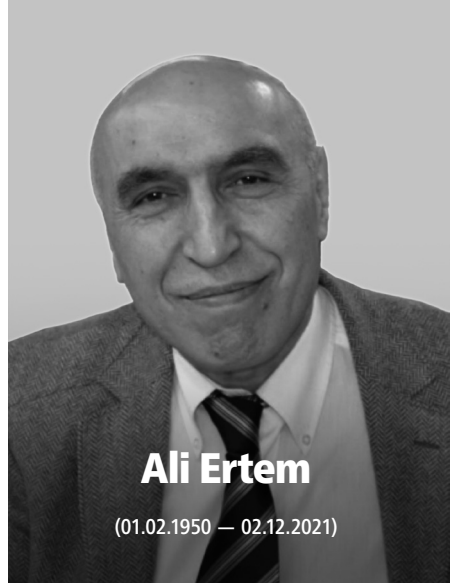
TKP/ML içinde 1978-1981 yılları arasında yaşanan iki çizgi mücadelesinde Bolşevik saflarda mücadele yürütmüş, TKP/ML İkinci Konferansına yurtdışı delegelerinden biri olarak katılmıştır.

İkinci Konferans sonrasında, İkinci Konferans'ta seçilen MK'nin tasfiyeci Menşevik çizgisine karşı Bolşevik mücadelede ön saflarda yer almıştır. Bolşevik Parti'nin kuruluş döneminde büyük emeği ve katkıları olan bir yoldaştır Ali Ertem.

Ne yazık ki sonraki gelişmeler içinde Ali Ertem, Almanya'da "Akıma Karşı" adındaki grupla yürütülen tartışmalarda yanlış değerlendirmeler temelinde Bolşevik Parti saflarını terk etmiştir. Ama O, örgütlü komünist safları terk eden birçoklarının yaptığı gibi köşesine çekilip "hayatını yaşamamış", devrimci faaliyetini sürdürmüştür. Gerçek bir marksist-leninist alternatif örgüt yaratma iddiasıyla ortaya çıkan Spartaküs adı altında bir örgüt saflarında yer almıştır. Yanlış bir temelde kurulan Spartaküs pratikte "Akıma Karşı Örgütü"nün Türkçe çeviri bürosu gibi çalışan bir örgüt olmaktan ileri gidememiştir.

Ali Ertem, daha sonra "Ermeni sorunu" üzerinde çalışmaya yoğunlaşmıştır. Enternasyonalist bir devrimci olarak çalışmış, kuruluşuna önderlik ettiği "Soykırım Karşıtları Derneği" üzerinden öncelikle "Ermenilere yönelik soykırım" konusunda doğru enternasyonalist tavrı cesaretle, kararlılıkla savunmuştur. Bu sorun aslında Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda, belki Kürt sorununda da çok, enternasyonalizm bağlamında bir turnusol kâğıdı işlevine sahiptir. Ali Ertem bu bağlamdaki doğru tavrıyla, kendine sosyalist, komünist vb. diyen birçok örgütten daha tutarlı enternasyonalist bir devrimci olarak halkların gönlünde, bilincinde, mücadelesinde yaşayacaktır.

Anısı önünde saygı ile eğiliyoruz. ●

Yusuf Yoldaşın Ardından...

7 Mart 2021... Bu tarih hafızama kazıdığım bir tarih olarak yaşamımda yerini alacak. 7 Mart 2021, amansız bir hastalığa yakalanan Yusuf yoldaşın yaşama gözlerini yumduğu tarihtir. Yusuf yoldaş yok artık. Biz ise O'nun ardından "Ölüm adın kalleş olsun!" demekten başka hiçbir şey yapamıyoruz.

Ölüm acımasız, zamanlı-zamansız geliyor. Çünkü Cemal Süreya'nın dediği gibi "Her ölüm erken ölümdür." Ama bazı ölümler gerçekten de çok erkendir. Yusuf yoldaşın ölümü de çok erken ölümlerden biridir. 57 yaşındaydı. Birlikte daha yapacağımız çok işimiz, işlerimiz vardı.

Her canlı doğar, büyür ve ölür. Ne kadar yaşarsa yaşasın, sonunda ölür. Bu doğaldır. Doğal olmayan yaşadığı sürece insanın güzel şeyler yapmamasıdır. Sonra, doğan her canlı ölüme büyümektedir. Yani sigarayı yaktığın an tükeniyor, canlılarsa büyüyerek ölüyor. Ölüm, yok olmak değildir. Yusuf yoldaş gibi insanlar öldükleri andan itibaren sonsuza doğarlar ürettikleriyle, duruşlarıyla, onurlarıyla ve kavgalarıyla.

Yine Cemal Süreya, ölümü dizelerine şöyle yansıtmış: *Ölüyorum tanrım / Bu da oldu işte. / Her ölüm erken ölümdür. / Biliyorum Tanrım. / Ama ayrıca, aldığın şu hayat / Fena değildir...* Ahmet Arif ölümü şöyle betimliyor:

Ölüm bu, / Fukara ölümü / Geldim, geliyorum demez. / Ya bir kuşluk vakti ya akşamüstü, / Ya da seher, mahmurlukta, / Bakarsın, olmuş olacak. / Bir hastan vardı umutsuz, / Hasreti uykularda, / Hasreti soğuk sulara. / Gayrı, iki korku çiçeğidir gözleri, / İki mavi, kocaman korku çiçeği, / Açar, derin kuyularda...

Behçet Aysan, ölümü beyaz bir gemiye benzetir. *Çünkü beyaz bir gemidir ölüm / siyah denizlerin hep çağırdığı / batık bir gemi / sönmüş yıldızlar gibidir / yitik adreslere benzer / ölüm / yanık otlar gibi. / Sen bu şiiri okurken / ben belki başka bir şehirde / ölüyorum.*

Yusuf, yeni bir dünya mücadelesine adamıştı yüreğini. O, bir sıra neferiydi. Yeni bir toplum projesinin yaratılmasını gerektiren ideoloji ile donanmıştı. Sevdiği kadar da sevilendi. Ölüm onu 57 yaşında erken aldı aramızdan. Daha gidilecek çok yolumuz, daha yapılacak çok işimiz vardı.

O, ilkokul mezunuydu. Kolektifin de katkısı ile kendisini değiştirdi, yeniledi, bilinçlendi. Marksizm-Leninizm bilimi konusunda kendisini ilerletti. Daha fazla bilgilenmek, araştırmak, incelemek, düşünmek, tartışmak için çaba harcadı. Yaşadığı ülkenin dilinde okumaya, yazmaya başladı. Daha fazla bilgilenmek, araştırmak, incelemek,

düşünmek, tartışmak için çaba harcadı. Kolektifin bütün yayınlarını eleştirel bir gözle okudu. Yanlış bulduğu görüşlere karşı mücadele etti. O, toplumsal bilimin yöntemle ilgili ilkelerine uygun olarak yaşadı. O, teorik düzlemde savunduklarını uygun bir pratik sergiledi. Yaşamının merkezinde kolektif çalışması yer aldı. Özel yaşamını kolektif yaşama bağlı olarak şekillendirdi. O, Bolşevizm'in bir kadrosuydu.

Yusuf yoldaşın ölümünün ardından hemen oturup O'nun anısına düşüncelerimi kâğıda dökemedim. Biraz zamanın geçmesini bekledim. Çünkü O'nun ölümü çok etkiledi beni. Daha gidilecek çok yolumuz, daha yapılacak çok işimiz vardı. Ölümünün ardından ağıtlar çöker tepemize. Belki de gelecekteki kendi ölümümüze ağlarız. Biliriz ki ölüm bizim için de kaçınılmaz bir son, hiç istenmeyen bir başlangıç.

Yusuf'u 1982'de tanıdım. Bulunduğumuz bölgede benden önce başka bir yoldaş tanıdı O'nu. O yoldaş, Yusuf yoldaşı nasıl tanıdığını şöyle anlatıyor: *"1981 yılında ayını hatırlamıyorum, bir Dev-Yol sempatizanı ile tartışma sırasında tanıdım seni. Dev-Yol sempatizanı ile Sovyetler Birliği'ni tartışıyorduk, O SB'nin sosyalist olduğunu savunurken, ben de sosyal emperyalist olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Sen de SB'nin sosyal emperyalist olduğu görüşünü savunmuş ve desteklemiştin. Şaşırmış ve sevinmiştim. Ayrışmanın belgelerini okuduğunu, Bolşeviklerin görüşlerini doğru bulduğunu öğrenince çok daha şaşırmıştım. Kardeşin üzerinden dergileri, yayınları temin ettiğini, okuduğunu öğrenmiştim. Yine de "seni*

ben kazandım" dediğim zamanlar oldu şaka ile karışık, fakat sen bizimle tanışmadan önce zaten kararını vermiştin."

Yoldaşın Yusuf'u anlatması üzerine, ben de O'nunla tanıştım. Tanıdığımda örgütlü değildi ama O bir Bolşevik'ti. 1981 ayrılığında, Menşevizm ile Bolşevizm'in ayrılık belgelerini okumuştum. Kararını vermişti, safını belirlemişti. Örgütlü çalışma içerisine aldık. Akıma birlikte göğüs gerdik. Acılarımızı, sevinçlerimizi, kavgaya olan özlemlerimizi birlikte paylaştık. Yıllar sonra kolektifin kararı üzerine başka bir bölgeye taşındı.

Başka bir bölgeye taşınmasına rağmen dostluğumuz, arkadaşlığımız ve yoldaşlığımız devam etti. Farklı bölgelerde, farklı koşullarda çalışmamıza rağmen amaca giden yolda Bolşevizm bayrağının göndere çekilmesi ortak hedefimizdi.

Her insan bir gün ölür, ama her ölümün önemi aynı değildir. Sosyalizmin-komünizmin en zayıf dönemini yaşadığı günümüz dünyasında, sosyalizm-komünizm mücadelesinde ölmek, *"Tay dağından da yücedir, ama faşistler için çalışmak ve sömürenler ve ezenler için ölmek tüyden de değersizdir."* Yusuf yoldaş, sosyalizm-komünizm mücadelesinde, yeni bir dünyanın yaratılmasının özlemi ile öldü. O'nun ölümü *"gerçekten de Tay dağından yücedir."*

Seni unutmayacağız yoldaş... Sen, kavgamızda, mücadelemizde hep yaşayacaksın. Kavga *"Bitmedi daha sürüyor o kavga / Ve sürecek / Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek."*

Yusuf'un bir yoldaşı

Temmuz 2021 ●

Yusuf'a!...

Her ölüm erken ölümdür.

Senin ki çok çok erken, zamansız, beklenmedik ve ani bir şekilde oldu.

Daha gidilecek çok yolumuz, daha yapılacak çok işimiz vardı.

Ölüm adın kalles olsun!

Aynı yaştaydık seninle. Sen benden bir ay küçüktün. Bazen "ben senden bir ay büyüğüm, bana abi demen lazım" derdim. Gülerdik birlikte.

1982 yılında ayını hatırlamıyorum, bir Dev-Yol sempatizanı ile tartışma sırasında tanıdım seni. Dev-Yol sempatizanı ile Sovyetler Birliği'nin niteliğini tartışıyorduk, O, Sovyetler Birliği'nin sosyalist olduğunu savunurken, ben de sosyal emperyalist olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Sen de Sovyetler Birliği'nin sosyal emperyalist olduğunu görüşünü savunmuş, tavrımızı desteklemiştin. Şaşırmış ve sevinmiştim.

Partizan/Bolşevik Partizan ayrışmasının belgelerini okuduğunu, Bolşeviklerin görüşlerini doğru bulduğunu öğrenince çok daha şaşırmıştım. Kardeşin üzerinden dergileri, yayınları temin ettiğini, okuduğunu öğrenmiştim. Yine de "seni ben kazandım" dediğim zamanlar oldu şaka ile karışık, fakat sen bizimle tanışmadan önce zaten kararını vermiştin.

Tanışmamızdan sonra arkası kendiliğinden geldi. Örgütlü çalışmaya dâhil oldun, birlikte bölgedeki çalışmalara aktif olarak katıldık.

İkimiz de işçiydik, fabrikada çalışıyorduk. Hafta sonları, hafta içi boş kalan zamanlarda politik çalışmaya katılıyorduk.

Bir ara aynı fabrikada çalıştık. Ben daha iyi iş bulduğum için başka fabrikada çalışmaya başladım. Sen bir süre çalışmaya devam ettin, sonra yönetici kademenin aldığı kararla bölge değiştirdin. Bölgede bazı arkadaşlar alınan karara itiraz etmelerine rağmen, sen karara hiç itiraz etmedin. Tereddütsüz karara uydun. Kendi tavrımı hatırlamıyorum. Muhtemelen alınan karara uyulması gerektiğini savunmuşumdur.

Bölge değiştirdikten sonra muazzam gelişme kat ettin. Bunu görüyor ve seviniyordum. Gelişmeni gördükçe iyi ki bölge değiştirmişsin diyordum.

Farklı bölgelerde çalışıyor olsak da kalplerimiz aynı dava için çarpıyor, doğru bulduğumuz siyasi çizginin gelişmesi, güçlenmesi için mücadele ediyorduk.

Merkezi toplantılarda/eylemlerde yan yana geliyorduk. Nadiren eski bölgeye geliyor, birlikte geziyor, arkadaşları dolaşıyor, anıları tazeliyorduk.

Uzun bir süre görüşemedik. Yollarımız kesişmedi. Ben de bölgeden ayrılmış başka bir çalışma alanına yerleşmiştim. Çeşitli nedenlerden dolayı karşılaşma imkânımız olmadı.

Uzun bir aradan sonra çalışma alanını değiştirmek zorunda kaldım. Yeniden yollarımız keşişti ve birlikte çalışmaya başladık. Yurtdışı çalışması dağıtılana kadar birlikte çalıştık. Sonrasında ben başka çalışma alanına geçtim.

Bu sefer yüz yüze görüşme imkânımız olmasa da mail üzerinden düzenli olarak yazışıyor, haberleşiyorduk.

Son yıllarda senin bölgeye yolum düştüğünde sana uğruyor ve sen de kalıyordum.

Sen de bizim düzenlediğimiz, başka gruplarla ortak düzenlediğimiz etkinliklere katılmak için bölgeye geliyordun.

Hastalığını duyduğumda kısa süre içinde seni kaybedeceğimiz hiç aklıma gelmedi. Tedavi ile hastalığı yeneceğini düşünüyordum. Böyle düşündüğüm için de senden çok daha kötü durumda olduğunu düşündüğüm bir arkadaşın durumundan bahsediyor, seni teselli etmeye çalışıyordum. Sen ise temkinli yaklaşıyordun.

Yazışmalarımızda sağlık durumun, tedavi konusunda bilgi veriyordun, fakat verdiğin bilgilerden durumunun çok kötü olduğu sonucunu çıkarmıyordum, tam tersine tedavinin başarılı olacağını, sağlığına kavuşacağını düşünüyordum.

Sonunda o kahredici haber geldi. Haber durumunun kritik olduğu, komada olduğun yönündeydi.

4 Mart'ta bir umutla aşağıdaki maili sana yazdım:

"Sevgili kardeşim,

Kötü haberini aldım. Çok üzüldüm. Kefeni yırtmanı, ayağa kalkmanı, bu maili okumanı bekliyor ve umuyorum. Bu kadar kolay olmamalı. Daha yapılacak çok iş, gidilecek epey yol varken çekip gitmek olmaz. 39 yıllık arkadaşlığı, dostluğu, yoldaşlığı bırakıp gitmek olmaz. Dayan kardeşim, dayan yoldaşım. Henüz erken, gün gitme günü değil.

Bekliyorum, umut ediyorum, iyi haberlerini bekliyorum."

Olmadı. Amansız hastalık seni aramızdan çekip aldı.

Ah be yoldaşım. Dile kolay 39 yıl sürdü dostluğumuz, arkadaşlığımız, yoldaşlığımız. Ayı şehirlerde, ayı ülkelerde, farklı koşullarda çalışıyor olsak da kalplerimiz aynı dava için çarptı.

Çok üzgünüm.

Acımız, üzüntümüz, kaybımız çok büyük.

Nazım'ın Stalin'in ölümü ardından yazdığı şiir geliyor aklıma.

"İlkönce kim kime metin ol kardeşim diyecek,

ilkönce kim kime başsağlığı dileyecek?

Hepimizindi o,

hepimizindir.

Yoldaşlarım,

acınızı duyuyorum,

sizin duyduğunuz gibi tıpkı aynı şiddetle.

Kardeşlerim,

hüngür hüngür ağlamak geliyor içimden

tutuyorum kendimi sizin gibi tıpkı aynı metanetle.

Seviyorum onu,

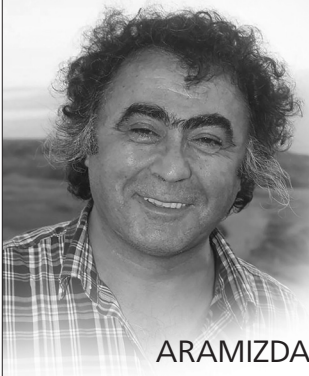
..."

Nazım Hikmet

Güle güle arkadaşım, dostum, sırdaşım, yoldaşım!

Seni hiç unutmayacağım...

Yeni dünya uğruna yürüttüğümüz mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaksın.

O
mükemmel bir kafa
mükemmel bir yürek,
yumruklarıyla erkek
gözleriyle çocuktuk.
Hudutsuz ve Allahsız bir baştı O.
Yoldaştı O...

Düşmanlar kına yakсын
dostlar girsın saflara.

Nâzım Hikmet

ARAMIZDAN AYRILIŞININ 1. YILDÖNÜMÜNDE
YUSUF YOLDAŞI SAYGI VE ÖZLEMLE ANIYORUZ...

O, Bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

Sınırsız, sömürsüz yeni bir dünya için
mücadelenin yılmaz savaşı, gerçek anlamda
Bolşevik bir kadro olan **Yusuf** yoldaşımızı bir yıl
önce ağır bir hastalık sonucu yitirdik.

Yusuf yoldaş, 1964'te Maraş'ın Pazarcık ilçesinin bir
köyünde yoksul alevi bir köylü ailesinin ikinci çocuğu
olarak dünyaya geldi. Daha çocuk yaşta ailenin
geçimine katkıda bulunmak için tarlada çalıştı. Daha
sonraki yaşamında da, hep değişik işlerde işçi olarak
çalıştı. Yoksulluk sonucu 5 yıllık köy ilkokulu eğitimi ve
Almanya'ya geldikten sonra genç bir işçi olarak
katıldığı bazı meslek eğitim kursları dışında burjuva
okul eğitimi görmedi. Ancak O, dünyayı anlama ve
değiştirme kararlılığı içinde kendi kendini bir burjuva
eğitiminin en yüksek derecelerinin ötesinde bilgi ile
donattı. Onun sınıf mücadelesinde silah olarak
kuşandığı ve kullandığı, sürekli geliştirdiği, olağanüstü
hafızasında her an çağrılmaya hazır bilgi birikimi, onu
yakından tanıyan bütün insanların saygısını,
hayranlığını kazanmıştı. O, kendini teori üreten de bir
kadroya kadar geliştiren bir proleter idi. O bizim
"Teliya"ımızdı.

Yusuf yoldaşımız bütün hayatını büyük insanlığın
kurtuluş mücadelesine adanmış, her yönü ile örnek bir
komünistti.

- Marksist-Leninist bilinçle de donanmış sınıf
tavriyla örnek bir proleter kadroydu.
- Özü sözü bir, görevin küçüğünü büyüğünü
ayırmayan, fedakâr, yorulmak bilmeyen bir kadroydu.
- O, siyasi mücadelede yanlış gördüğü düşünceye
karşı uzlaşmaz bir kadroydu.
- O, devrim için proletaryanın en önemli silahının
merkezinde profesyonel devrimciler olan Bolşevik

Parti olduğunu kavramış, bunu 18 yaşından itibaren
bilinçli seçimi ile katıldığı Bolşevik saflarda yaşayan,
yaşatan bir yoldaştı.

- O, "Parti benim, benim olduğum yerde parti de
vardır" anlayışının en somut örneklerinden biri idi.

Yusuf yoldaş 18 yaşından itibaren saflarında
çalıştığı BP(KK/T)'nin saflarında çok önemli görevlerde
yer aldı. Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun, daha sonra
Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın oluşturulmasında
belirleyici rol oynadı.

Yusuf yoldaş BP(KK/T)'nin Yurtdışı Örgütü,
Yurtdışında "Yeni Yönelim" siyaseti temelinde
dağıtıldıktan sonra, Almanya Bolşevik İnisiyatif
Almanya (BİD)-Trotz alledem! saflarında komünist
kadro olarak faaliyetlerini ölene kadar sürdürdü. O
almanca dilinde de teorik çalışmaya katılmak ve
ilerletilebilmek için yorulmaz bir çabayla almancasını
geliştirdi. Teorik çalışmaya büyük katkılarda bulundu. O,
aynı zamanda örgüt siyasetinin en önemli
propagandistlerinden biri, propaganda toplantılarının
sevilen ve saygı duyulan bir konuşmacısı idi.

O, kimliğini insan olarak tanımlayan ve bunu
pratikte yaşayan bir enternasyonalistti.

O, devrimciliğin "emekliliği" olmadığını bilen örnek
bir devrimci idi.

**Aramızdan ayrılışının yıldönümünde Yusuf
Yoldaşımızı saygıyla anıyoruz. O'nu anmak
demek; O'nun parçası olduğu devrim,
sosyalizm ve komünizm mücadelesini
yükseletmek demektir.**

O, Bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

7 Mart 2022

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**

TROTZ ALLEDİM!

'Ali Abi'mizi, bir canımızı, NAZIM DÜZENLİ yoldaşımızı kaybettik...

Kanser 2022 Mart'ının güneşli bir gününde, 9 Mart'ta bir yoldaşımızı daha çekip aldı aramızdan. Uzun süredir ölümcül hastalıkla boğuşan, ona direnen yoldaşımız aramızdan ayrıldı.

Nazım Düzenli yoldaşın, iki kapılı bir handaki geceli gündüzlü yolculuğu sonlandı.

O, bu yolculukta hayatına Yeni bir Dünya, sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya için mücadeleye bütün benliğiyle katılarak anlam kazandıran komünist devrimci idi. Can yoldaşımızdı O. Bir çoğumuz için o örnek **'Ali Abi'**mizdi.

Ali yoldaş, dinlerin vat ettiği cenneti, tek gerçek dünyada kurma mücadelesine Bolşevik saflarda katılan, kurtuluşu öteki dünyanın yanlış cennetinde değil, ezilenlerin, sömürülenlerin devrimci mücadelesinde gören Allahsız bir baş, bir yoldaştı.

Bolşevik saflarda, yeni dünya mücadelesinin en ön saflarında, hiçbir kişisel çıkar gözetmeden, küçük büyük iş ayrımı yapmadan çalışan, fedakâr, alçak gönüllü örnek bir devrimci idi.

O, Bolşevik propagandanın Kuzey Kürdistan-Türkiye topraklarında legal olarak yapılmasının aracı olan ilk yayın organının çıkarılmasında tereddütsüz görev üzerlendi.

Bu görevi nedeniyle hakkında ağır ceza istemleri ile davalar açıldığında, yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. Yurtdışında Bolşevik faaliyetlere kaldığı yerden devam etti.

Bolşevik saflarda en üst kademeler de dâhil olmak üzere çalıştı, üzerine düşen bütün görevleri

hakkıyla yerine getirmek için çabaladı.

O, Bolşevik Parti'de Kuzey Kürdistan Seksiyonunun, Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan'a dönüştürülmesinde belirleyici rol oynayan yoldaşlarımızdan biri idi.

Sağlık nedeniyle üzerine düşen görevleri hakkıyla yerine getiremeyeceğini gördüğü yerde, bütün alçak gönüllüğü ile, kalbi ve fikri bağını hiçbir zaman kesmeden, Bolşevik saflarda örgütlü çalışmadan geri çekildi.

Ailesi ile birlikte yaşadığı alanda bir Alevi derneğinde yönetici olarak devrimci-demokrat faaliyetlerini yürüttü.

O'nun savunduğu Alevilik, bir din değil, eşitlikçi, dayanışmacı, insanlık sever ve baskıya sömürüye karşı başkaldırıyı öngören bir dünya görüşü; bir felsefe idi. Çalıştığı dernekte de bu düşünciyi egemen kılmanın mücadelesini yürüttü.

Örnek bir devrimci komünisti, bir can yoldaşımızı kaybetmenin büyük acısı ve üzüntüsü içindeyiz.

Üzüntümüzü yoldaşımızın da bir parçası olduğu Yeni Dünya mücadelesinde enerjiye dönüştürerek anacağız onu, Bolşevik mücadelede yaşatacağız anısını.

Başta sevgili eşi ve can yoldaşı, çocukları, torunları olmak üzere, ailesinin ve bütün sevenlerinin acısını paylaşıyor, hepimizin başı sağ olsun diyoruz!

9 Mart 2022

Y U S U F

(1964 – 2021)

Aramızdan ayrılışının 1. yıldönümünde
Yusuf Yoldaşımızı saygıyla anıyoruz.

O'nu anmak demek; O'nun parçası olduğu
devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesini
yükseltmek demektir.

**O, Bolşevik mücadelede
yaşıyor, yaşayacak!**

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**

TROTZ ALLEDEM!